ĐẠI QUỐC HÌNH CẢNH 1990

大国刑警　一九九〇

XUÂN TRÌ TINH · 春池星

HỒ SƠ VỤ ÁN · TUYỆT MẬT

ĐẠI QUỐC HÌNH CẢNH 1990

Xuân Trì Tinh

Bản đọc thử

CHƯƠNG 0

GIỚI THIỆU

Đại Quốc Hình Cảnh 1990

Tác giả: Xuân Trì Tinh

Giới thiệu truyện:

Thẩm Trân Châu xuyên không về thập niên 90, trở thành một người khoác đồng phục màu xanh ô liu. Là cảnh sát khu vực, ngày nào cô cũng quấn quýt với các ông bà cụ trong ngõ ngoài phố. Công việc nhàn nhã, chỗ làm gần nhà, ngày nào cũng thảnh thơi.

Cho tới khi cô "tình cờ" phát hiện hung khí trong lúc đi tuần, cạy mở sự thật của "vụ án hai xác ở ao cá" vốn khiến lòng người hoang mang.

Rồi giữa những ngày kinh hoàng khi học sinh, giáo viên toàn thành phố phải nghỉ học, cô lại dựa vào một giọt máu nhỏ xíu để phá "vụ án bàn tay bị chặt ném vào cửa sổ", còn bắt hung thủ ngay giữa phố và đá vỡ "trứng" của hắn trước bàn dân thiên hạ.

Ai cũng bảo cô gặp may, chỉ mình cô biết là cô đã "nhìn thấy" hiện trường vụ án!

Cô được phá lệ điều thẳng vào tổ trọng án của cục thành phố. Ai cũng nói: Cô gái này mềm yếu quá, sớm muộn gì cũng bị hung thủ

gặm tới không còn mẩu xương, rồi khóc lóc quay về đồn làm cảnh sát khu vực tiếp thôi.

Nào ngờ Thẩm Trân Châu vào tổ trọng án như được bật hack.

Vụ nô lệ bị giam dưới hầm, vụ gái mại dâm vị thành niên ở quán lẩu, vụ xác đàn ông đổ bê tông trong chuồng chó, vụ ghép xác biến thái... lần lượt từng vụ trọng án được cô phá với tốc độ chưa từng có.

Đối mặt hiểm nguy, thập tử nhất sinh cũng không lùi bước. Cô liên tiếp được Bộ Công an và sở công an tỉnh khen thưởng, trở thành huyền thoại ngành cảnh sát mà nhà nhà đều biết. Cô dùng mắt để "nhìn", dùng tâm để suy xét. Cô cảnh sát khu vực nhỏ bé lanh lợi ấy từng bước trở thành cảnh sát hình sự hàng đầu cả nước, khắc tinh của tội phạm, ánh sáng của công lý.

Dọa hung thủ bằng tài diễn xuất, tìm manh mối bằng "Thiên Nhãn", tin thắng lợi về những vụ án được phá thần tốc của cô truyền khắp nam bắc. Giữa thời mà thiên vương thiên hậu nhan nhản khắp phố, cô bỗng nổi lên rực rỡ, trở thành thần tượng được cả nước săn đón cuối thế kỷ 20, kẻ kết liễu tội ác.

Nhân vật chính

Thẩm Trân Châu: Cô gái từ một thị trấn nhỏ phương Nam xuyên về Liên Thành đầu thập niên 90, làm cảnh sát khu vực ở đồn Thiết Tứ. Nhà nghèo, ngày ngày đạp chiếc xe 28 cũ đi làm, tan ca lại về phụ mẹ bán bánh bao. Cô hoạt bát, mê ăn, ham tiến bộ, lại hơi "mê chức". Cô có "thiên nhãn", nhìn lại được những gì đã xảy ra ở hiện trường, và đó là bí mật cô không thể kể với ai.

Cố Nham Tranh: Đội trưởng Đội 4, tức Tổ trọng án thuộc Đội Cảnh sát hình sự Công an thành phố Liên Thành. Còn trẻ đã đầy chiến công, sớm lên tới cấp phó phòng, nổi tiếng làm việc gắt và chẳng

ngại mất lòng ai. Xuất thân khá giả, nhưng anh chưa từng tính chuyện về nối nghiệp gia đình.

Bên cạnh hai người:

Chị Sáu (Thẩm Lục Hà): mẹ Trân Châu, chủ tiệm bánh bao chị Sáu nổi tiếng khu Thiết Tứ. Giọng sang sảng, tính xởi lởi, một mình nuôi hai con gái khôn lớn.

Thẩm Ngọc Viên: em gái Trân Châu, còn đi học, ở nhà gọi là Khoai Viên.

Lục Dã: cảnh sát Đội 4, thẳng tính, nóng nảy, có gì nói nấy.

Ngô Trung Quốc: cảnh sát lão làng, lúc nào cũng kè kè ca sâm ngâm kỷ tử, thương vợ thương con hết mực.

Chu Truyền Hỷ: cảnh sát lâu năm của Đội 4, đeo kính.

Triệu Kỳ Kỳ: lính mới của Đội 4.

Tần An: bác sĩ pháp y.

Phó giám đốc Lưu: lãnh đạo Công an thành phố, ngoài năm mươi, tóc bạc, lúc nào cũng cười như Phật Di Lặc.

CHƯƠNG 1

CÔ CẢNH SÁT KHU VỰC CHĂM CHỈ

Thẩm Trân Châu từ đồn cảnh sát về nhà, rửa mặt ở góc tiệm bánh bao chị Sáu rồi buộc lại tóc đuôi ngựa thật cao.

Trưa nay khách ăn cơm hộp đông, cô cởi áo khoác xanh ô liu ra phía trước phụ xới đồ ăn.

- Hôm nay đi chợ gặp chú Thái, chú ấy cho một nắm củ cải non mới nhổ, nhìn xem tươi chưa này!

Mẹ cô, Thẩm Lục Hà, tính tình thẳng thắn, làm việc nặng nhọc gần nửa đời người, giọng sang sảng như chuông.

Quán nhỏ kê vừa đủ sáu cái bàn, trong cùng là bếp, gầm cầu thang là kho, trước cửa đặt một chiếc bàn lớn.

Tầng hai là gác xép sửa thành phòng ngủ chật hẹp, tối đến ba mẹ con ngủ trên đó.

Ngày nào cũng như ngày nào, Thẩm Lục Hà sáng bán bánh bao, trưa bán cơm hộp. Dù cuộc sống chật vật, bà cũng coi như nuôi được hai cô con gái khôn lớn.

- Đúng là ngon thật.

Thẩm Trân Châu bưng tô lớn, cầm muôi to xới đồ ăn cho khách, tranh thủ và vội mấy miếng cơm.

Xuyên không tới đây đã gần một năm, cô đã phụ việc rất thạo.

Thỉnh thoảng cô nói vẫn còn pha chút giọng miền Nam, may mà hồi trẻ Thẩm Lục Hà cũng từng sống ở miền Nam nên không ai thấy lạ.

Em gái út đang học cấp ba, buổi trưa không về nhà ăn cơm.

- Con đi làm đây.

Phụ xong, Thẩm Trân Châu lại vội vàng khoác áo, đạp chiếc xe đạp cũ về phía đồn cảnh sát.

- Đạp chậm thôi con.

Thẩm Lục Hà nhìn theo bóng con gái, lòng vô cùng tự hào.

Năm ly hôn, bà mới ba mươi tuổi, dắt theo con gái lớn bốn tuổi và con gái út một tuổi, suýt nữa thì phải lang thang đầu đường xó chợ, nhờ hàng xóm láng giềng giúp đỡ không ít. Con gái lớn biết phấn đấu, tốt nghiệp trường cảnh sát rồi làm cảnh sát khu vực, phụ trách đúng khu này, cuối cùng cũng có dịp đền đáp bà con lối xóm.

Giữa thời đại cất cánh, Thẩm Trân Châu không làm kẻ đón đầu sóng gió, mà lại lo những chuyện vặt vãnh trong nhà ngoài ngõ, vậy mà vẫn thấy cuộc sống đầy hương vị.

Khu phố đậm hơi thở bình dân, chủ các cửa hàng phần lớn là công nhân cục gang thép thành phố bị cho nghỉ việc, người chủ động bỏ biên chế ra kinh doanh thì hiếm lắm. Các cửa hàng cũng na ná nhau, rộng chừng ba bốn chục mét vuông, có hai tầng.

Dù chốn này bề bộn, nhưng Thẩm Trân Châu xuyên không từ một thị trấn nhỏ phương Nam tới đây đã lâu, nhắm mắt cũng thuộc đường hơn cả chuột, thậm chí còn vừa đạp xe vừa ăn bánh bao được.

- Trân Châu lại đi làm đấy à?

Thẩm Trân Châu dừng xe chờ đèn đỏ, tranh thủ gọi to:

- Ông Cừu ơi, cái tivi màu nhà ông không được mở to hơn nữa đâu nhé, tối qua cháu tới thăm hỏi các hộ, có người phàn nàn với cháu rồi đấy.

Ông Cừu đang bày bàn cờ tướng, bị cô bé nói cũng không giận, cười tủm tỉm hỏi:

- Lần này lại kiểm tra cái gì thế?

Kiểm tra dao kiếm cấm tàng trữ, giảm bớt mầm mống mất an ninh do làn sóng nghỉ việc gây ra chứ còn gì!

Nhưng không thể nói thẳng như thế, Thẩm Trân Châu đáp lanh lảnh:

- Điều tra dân số, đăng ký hộ tịch ạ!

- Chà, ngày nào cũng kiểm tra cái thứ ấy. Đèn xanh rồi, cháu đi đi.

Ông Cừu đang bận bày bàn, xua tay.

Trong xóm có một cô cảnh sát khu vực, lại là đứa trẻ họ nhìn lớn lên từ bé, tình cảm đương nhiên khác hẳn, coi như cũng có người quen bên trong.

Có tin tức gì, cứ hỏi đại một câu là cô bé tuôn ra ngay, còn đó là đoán bừa hay thật thì họ chịu.

Thẩm Trân Châu tiếp tục đạp xe về cơ quan. Dọc đường, cô khuyên một bác gái bán tất dời quầy vào trong một chút, đừng sát lòng đường quá, lại quan sát xem quanh đó có người lạ khả nghi không, coi như đi tuần một vòng ngắn.

- Ơ ơ, đây chẳng phải là tiểu thư khuê các sao? Sao lại cưỡi cái xe 28 nát đi làm thế? Ông bố giàu có không mua xe xịn cho cô đi à?

Kẻ lêu lổng Ngô Phúc Vượng có tiền án, cứ cách dăm ba hôm lại

phải tới đồn báo cáo tư tưởng, lần nào gặp Thẩm Trân Châu cũng buông vài câu trêu ghẹo.

Lần này hắn bắt gặp cô đi làm một mình. Thẩm Trân Châu mặc cảnh phục, trợn tròn mắt nhìn hắn, khiến Ngô Phúc Vượng với mái tóc nhuộm như đuôi gà trống càng cười ngông nghênh.

Giày da mũi to đi với quần ống loe, ống quần dài tới mức quét đất được. Mái tóc sặc sỡ đủ màu đi kèm cái đầu trống rỗng, khiến Thẩm Trân Châu chẳng sợ nổi hắn.

Cô nhìn trái nhìn phải, dứt khoát dừng xe, treo túi bánh bao định ăn lúc tăng ca lên cao hơn chút, rồi nắm nắm bàn tay mà người ngoài nhìn vào chỉ thấy như nắm đấm thêu hoa, mỉm cười.

Ngô Phúc Vượng dựa tường, hất hàm khiêu khích, chỉ vào con hẻm nhỏ phía sau:

- Này, sao hả, muốn luyện vài đường không?

Thẩm Trân Châu cười lộ lúm đồng tiền nhỏ:

- Luyện thì luyện.

- Đi đi đi, mình đi chỗ nào đừng để người ta thấy.

Nhìn nụ cười ngọt ngào ấy, tim Ngô Phúc Vượng còn chưa kịp lỡ một nhịp, trong bụng nghĩ lát nữa dọa cho một trận là được.

- Ối! Đứa nào mù thế hả!

Rầm một tiếng, chiếc ba lô nặng trịch từ sau tường rơi xuống, đập trúng ngay lưng Ngô Phúc Vượng, làm hắn ngã sấp mặt.

Ngô Phúc Vượng nằm bò dưới đất chửi ầm lên, thì thấy một đôi chân dài từ trên trời rơi xuống, đạp thẳng lên mông hắn!

Thẩm Trân Châu thấy rõ mồn một, chẳng biết chủ nhân đôi giày da cố ý hay vô tình, nhưng còn day day thêm mấy cái.

- Làm gì đấy?

Một giọng trầm khàn vang lên trên đầu.

Thẩm Trân Châu vốn định dạy dỗ Ngô Phúc Vượng, ngẩng phắt lên thì thấy gương mặt anh tuấn trong truyền thuyết.

Là đội trưởng Cố, đội trưởng Cố lừng danh!

- Báo cáo, tôi là Thẩm Trân Châu, hắn chặn đường tôi.

- Mày điên rồi à?

Ngô Phúc Vượng suýt nữa không thở nổi, đau tới vã mồ hôi lạnh, kêu cũng không ra tiếng, chỉ muốn nằm bò ra đó cho đỡ.

Thế nhưng bàn tay to cực kỳ khỏe kia lại chẳng biết điều, xốc cánh tay Ngô Phúc Vượng nhấc bổng hắn lên:

- Đồng chí, ngại quá, tôi trèo tường không thấy bên này có người.

- Ối, đau chết ông mày rồi! Buông ra mau, mắt mày để đâu hả?!

Cố Nham Tranh "ngoan ngoãn" buông tay. Ngô Phúc Vượng quay lại vung nắm đấm định đánh, nhìn rõ là ai thì vội nói:

- Ấy ấy, đội, đội trưởng Cố. Tôi ngã chẳng liên quan gì tới anh, là tự tôi không để ý.

- Là tôi không có mắt.

Câu này của đội trưởng Cố nghe rợn cả người.

- Không không không, tôi đáng vả miệng!

- Không vào ngồi chơi à?

Cố Nham Tranh chỉ vào cổng đại đội hình sự.

- Thôi thôi, làm phiền rồi.

Mái tóc đuôi gà trống của Ngô Phúc Vượng rũ xuống, hắn ôm eo, thảm hại rời khỏi hiện trường.

Đùa à, ai vào đội hình sự mà chẳng bị lột một lớp da mới ra.

Cố Nham Tranh nhặt ba lô dưới đất lên, phủi bụi, ánh dữ dằn nơi đuôi mắt vẫn chưa tan.

Thẩm Trân Châu giấu nắm đấm ra sau lưng, tính bụng lần sau phải xử Gà Trống một trận ra trò! Trước mặt đội trưởng đội hình sự thì không tiện ra tay rồi.

Lần này Cố Nham Tranh đi bắt người rất thành công. Băng nhóm kia hung tàn bạo lực, có vũ khí và chống cự quyết liệt. Anh cùng đồng nghiệp đuổi tới tận tỉnh khác, bắt được hai tên tội phạm cuối cùng.

Đầu óc anh vẫn còn đang nghĩ tới vụ án ấy, không ngờ lại chạm phải một đôi mắt hạnh xinh đẹp.

Anh biết cô cảnh sát khu vực này. Đồn của cô ở ngay cạnh đại đội hình sự của họ, cô là hoa khôi ngành cảnh sát nổi tiếng xinh đẹp.

Nghe nói cô thân thiện, ngọt ngào, khiến người ta thấy dễ chịu như gió xuân, trái ngược hẳn với đám đàn ông thô ráp dương khí ngút trời ở đại đội hình sự.

Năm ngoái cô vào làm, bên "ngôi chùa toàn sư" cách một bức tường kia có không ít người ngóng tới mức suýt sái cổ, ghen tị vô cùng.

Ánh mắt Thẩm Trân Châu nhìn Cố Nham Tranh tràn đầy sùng bái. Vai rộng eo thon, gương mặt điển trai, chiếc áo khoác da để mở lộ ra áo phông bó sát, làm nổi bật những đường nét rắn rỏi.

Lúc nãy cô định tìm chỗ vắng luyện tập với Ngô Phúc Vượng một chút, ai ngờ hắn kém cỏi thế, bị đội trưởng Cố dọa cho chạy mất dép.

Cố Nham Tranh râu ria lởm chởm, không hiểu sao Thẩm Trân Châu cứ nhìn anh cười ngây ngô. Anh đang nghĩ có nên giải thích một câu không, kẻo cái tiếng làm việc thô bạo của đội hình sự lại bị đóng

đinh thêm lần nữa, ai ngờ bụng anh lại lên tiếng trước.

Cùng lúc đó, chuông vào làm hai giờ chiều trong đồn cảnh sát reo lên. Thẩm Trân Châu lạch bạch chạy tới bên xe đạp, nhanh nhẹn khóa xe, rồi nhét hai cái bánh bao rau còn nóng hổi vào tay Cố Nham Tranh:

- Cảm ơn anh, đội trưởng Cố, mời anh ăn bánh bao rau cỡ lớn của chị Sáu!

- Không cần đâu, cô tự ăn đi.

- Tôi đi đây, anh cầm lấy nhé!

Làm cảnh sát thì không được lấy của dân một cây kim sợi chỉ, nhưng cảnh sát khu vực tuy nhỏ, cũng chẳng tính là dân thường nhỉ...

Lục phủ ngũ tạng của Cố Nham Tranh thật sự trống rỗng. Anh sải bước đi về phía đại đội hình sự, lúc qua cổng đồn cảnh sát thì nhìn vào, Thẩm Trân Châu đã chui vào văn phòng ngoan ngoãn chờ họp giao ban, hoàn toàn không để tâm tới chuyện vặt vừa rồi.

Cố Nham Tranh cười cười, vào đại đội hình sự bên cạnh, ngấu nghiến mấy miếng. Giữa tiếng đồng nghiệp chào hỏi, anh sững người đứng lại, nâng chiếc bánh bao rau lên nhìn kỹ.

Bánh bao rau trắng mập, mềm xốp, vừa cắn vỡ vỏ đã trào ra vị tươi thơm của măng thái hạt lựu và rau tề thái. Dầu mè khơi dậy cơn thèm, vỏ bánh thấm đẫm nước nhân, nuốt xuống vẫn còn đọng lại hậu vị ngọt.

Thế mà chỉ là bánh bao rau thôi sao?!

Đồng nghiệp, cấp dưới không biết Cố Nham Tranh đang bị một cái bánh bao rau làm cho chấn động, còn tưởng anh lại phát hiện ra gì đó, bèn hạ giọng nói nhỏ đi hẳn.

Bên đồn cảnh sát.

- Hôm qua tôi trực, lại có người chạy tới chỗ mình báo án mạng.

Đàn anh lão Hoàng càu nhàu:

- Người bê bết máu từ đầu tới chân, ngay bên cạnh là đội hình sự, tìm họ mà báo chứ, chúng ta có phải người gác cổng của họ đâu.

Đồn cảnh sát chỉ có hai tầng, sơn màu xanh dương chói mắt, có sân trước rộng nhưng không có cổng. Nó chỉ cách đại đội hình sự bề thế với ba tòa nhà bao quanh đúng một con hẻm hẹp.

Vì hai bên nằm so le, lớp sơn xanh mới lại quá nổi bật, người báo án hoảng loạn thường chạy nhầm sang đồn cảnh sát báo án mạng.

Đánh nhau gây gổ thông thường thì thôi, chứ án mạng vẫn phải giao cho đại đội hình sự bên cạnh.

Thẩm Trân Châu đã quen với mấy câu càu nhàu của lão.

Ở cơ sở nhiều việc lặt vặt, thường chỉ giải quyết những chuyện tùn mủn trong nhà ngoài ngõ, chuyện gà bay chó sủa, rất ít khi đụng tới đại án hay án mạng. Còn với đại đội hình sự thường xuyên nổi bật và được thành phố khen thưởng, người ta đỏ mắt ghen tị nhiều hơn là ngưỡng mộ.

Thẩm Trân Châu nghe lời lão tai này lọt qua tai kia, mặt vẫn tươi cười ngọt ngào, chăm chỉ làm việc cho bà con trong khu. Đầy tớ của nhân dân mà, phải rõ ràng thân phận và lập trường chứ.

Lão Hoàng thấy cô làm mấy chuyện vặt vãnh mà vẫn hăng hái hừng hực, người ta cãi nhau qua lại, cô khuyên tới khô cả cổ.

Lão Hoàng nhân lúc đi vệ sinh, đứng ngoài văn phòng bưng ca trà lớn thong thả nhâm nhi Mao Tiêm Quý Dương, khoan khoái thở ra một hơi.

Thẩm Trân Châu bận tới không có thời gian uống ngụm nước. Giải quyết xong một vụ tranh chấp gia đình, cô lại phải làm đăng ký hộ tịch cho một đứa trẻ mới sinh. Tới khi đôi vợ chồng trẻ cãi nhau xem rốt cuộc đặt tên nào để vào hộ khẩu, cuối cùng cô mới lén thở ra được một hơi, tựa lưng vào ghế nghỉ một lát.

Bé gái được đặt tên là "Chiêu Đệ" (nghĩa là rước em trai), Thẩm Trân Châu mãi không chịu đặt bút:

- Không đăng ký được, trong từ điển của tôi không có chữ "Đệ" này.

Người vợ nhìn cô một cái, đang do dự định đổi tên khác, thì người chồng đứng dậy bỏ đi:

- Không đặt tên này thì sau này khỏi có tên!

Người vợ cũng nổi giận:

- Anh tưởng con nhất định phải mang họ anh à?

Thấy hai người sắp cãi nhau to, lão Hoàng ra mặt cắt ngang, bảo họ rời khỏi đồn.

- Cô đừng ở đây kiếm chuyện nữa, mấy hộ thầu ao cá vẫn chưa đăng ký lại thông tin hộ khẩu, cô qua đó một chuyến đi?

Thẩm Trân Châu vui vẻ đáp:

- Chuyện này tôi biết, trưởng đồn Mã dặn sư phụ dẫn tôi đi mà.

CHƯƠNG 2

Ơ HAY, SAO KHÔNG PHẢI HAI NGƯỜI DAN DÍU VỚI NHAU?

Liên Thành là thành phố ven biển. Cuối thập niên tám mươi, thành phố bắt đầu chuyển hướng sang ngành dịch vụ, từ công nghiệp chuyển dần sang du lịch văn hóa.

Liên Thành, nơi được mệnh danh là "Hồng Kông nhỏ của phương Bắc", vừa tổ chức xong Lễ hội thời trang quốc tế. Mười tám đội người mẫu trong và ngoài nước được mời tới, trình diễn hơn một trăm buổi.

Du lịch phát triển như bay, khách khứa qua lại tấp nập, kéo theo phố lớn ngõ nhỏ đều rộn ràng phồn thịnh.

Lão Hoàng hì hục đạp xe ba gác, tới ngã tư thì lau mồ hôi:

- Tôi nói này, cứ phải chọn đúng lúc này đi "gửi hơi ấm" à? Trời nóng thế này còn cho người ta sống không?

Thẩm Trân Châu ngồi phía sau xe ba gác, ăn que kem ngon lành, cười tủm tỉm:

- Sư phụ Hoàng, cố lên chút nữa, sắp tới ao cá rồi. Đó là chỗ xa nhất trong khu mình phụ trách, khó lắm mới qua một chuyến, chi bằng mang luôn quà Trung thu tới. Đây cũng là ý của trưởng đồn Mã...

- Thôi được rồi, cô đừng lôi trưởng đồn Mã ra ép tôi nữa. Lát nữa tôi không đạp nổi thì cô phải đổi cho tôi.

Ban nãy lão Hoàng trốn việc trong đồn, giờ quả báo tới ngay, khổ sở đạp xe ba gác ba mươi phút dưới nắng to, chở bốn trăm cân gạo và hai thùng dầu.

À, phía sau còn ngồi thêm một con ranh con.

- Cố lên ~ cố lên ~

Thẩm Trân Châu ngồi phía sau cổ vũ, giọng the thé, chẳng biết là cố tình chọc tức lão hay sao, mà cô càng hô "cố lên" thì lão Hoàng càng bực.

Một người đàn ông sức dài vai rộng cũng không thể để cô gái nhỏ đạp xe ba gác giữa đường cái còn mình ngồi nghỉ, đành gồng mình đạp một mạch tới ao cá.

Tới nơi, lão run rẩy bước xuống xe, ngồi phịch xuống bậc cửa nhà người ta xin nước uống.

Thẩm Trân Châu người không cao nhưng khỏe khoắn dẻo dai, ôm từng bao gạo năm chục cân đi đi về về chuyển vào nhà hộ nghèo, khiến bà Triệu của hộ nghèo ấy cảm kích vô cùng.

- Lại tới thăm bà rồi, cảm ơn cháu nhiều lắm.

Bà Triệu rót nước nhưng không đưa cho lão Hoàng, mặc kệ lão có say nắng hay không, đưa tới trước mặt Thẩm Trân Châu trước:

- Cháu gái, cháu uống đi, bà rửa gáo rồi đấy, cháu đừng chê bà nhé.

- Bà Triệu ơi, bà đừng nói thế, sao cháu chê bà được.

Thẩm Trân Châu đón lấy gáo nước, uống dòng nước ngầm ngọt mát mà bà Triệu kéo lên từ giếng.

Nhà bà Triệu chỉ có bà và một bé gái năm tuổi, là đối tượng trọng điểm được hỗ trợ trong khu vực. Hai bà cháu không còn sức lao động, nhưng làm được gì là làm, dọn nhà cửa sạch sẽ tinh tươm.

Còn hơn hẳn những kẻ lười chảy thây chờ nhà nước cứu trợ, rõ ràng còn sức lao động mà nhà vẫn trống hoác lại bần thỉu, nghe nói còn có gã lười đòi nữ cảnh sát về làm vợ cho mình.

Hừ, đúng là mặt dày.

Thẩm Trân Châu uống đã rồi mới chợt nhớ ra lão Hoàng chưa được uống, tự mình chạy ra bơm giếng, tráng gáo rồi múc nước mang qua cho lão.

Lão Hoàng mệt tới mức không nói nổi câu nào, uống mấy ngụm nước giếng mát lạnh, kéo cổ áo quạt quạt cho mình.

- Áaa! Bà nội ơi, bên kia có người chết rồi!

Phân Phân, cô bé sống nương tựa vào bà, chạy tới ôm chân bà Triệu:

- Bà nội ơi, thím chết rồi, cái thím bụng to nhảy xuống ao chết rồi!

- Cái gì?

Bà Triệu suýt nữa đứng không vững, vịn khung cửa hỏi:

- Cháu nói thật hay đùa đấy?

- Hu hu bà nội ơi, cháu tận mắt thấy thím bị vớt lên, bà mau qua đó đi, làm cho thím sống lại đi.

Nhà bà Triệu và Phân Phân chỉ cách hộ thầu ao cá bên cạnh một con đường đất, ngồi trong sân cũng nghe thấy phía ao cá gần đó đang ồn ào nhốn nháo, còn có rất nhiều người tụ tập.

Hai bà cháu thường được người phụ nữ ấy chăm sóc, bà Triệu không nói hai lời, đi thẳng về phía tiệm tạp hóa:

- Không được, phải báo cảnh sát, báo cảnh sát.

Bà Triệu quên mất Thẩm Trân Châu cũng là "cảnh sát", có điều chuyện án mạng đúng là chưa tới lượt cảnh sát khu vực nhỏ quản.

- Cháu qua đó xem sao.

Thẩm Trân Châu co giò chạy về phía hiện trường.

Thời này người ta không chú ý bảo vệ hiện trường, nếu bị phá hỏng thì không hay.

Lão Hoàng muốn đứng dậy, chân tay rã rời suýt ngồi bệt xuống đất:

- Này này, cô nhớ cho kỹ cô chỉ là cảnh sát khu vực thôi, án mạng chẳng liên quan gì tới cô, hỏi rõ tình hình rồi mau quay lại, chúng ta báo cho đội hình sự bên cạnh!

Thẩm Trân Châu chạy nhanh như bay, lão Hoàng cũng không biết cô có nghe thấy hay không.

Đúng như Phân Phân nói, trên con đường nhỏ bên ao cá tụ tập rất đông người. Thẩm Trân Châu mặc cảnh phục xanh ô liu đi tới, mọi người tự giác dạt ra nhường một lối.

Thẩm Trân Châu thấy một sản phụ mặt mày tái xám nằm trên đất, người ướt sũng, không biết còn thở hay không. Bụng bầu nhô cao, phần dưới có vết máu.

Da người sản phụ vừa được vớt lên có màu trắng xám bất thường, quanh miệng mũi bịt đầy bọt mịn, đặc điểm nổi bật nhất trên khắp cơ thể chính là cái bụng tròn căng.

Bụng vẫn to như lúc còn sống, nhưng sinh mệnh bên trong đã cùng người mẹ tắt lịm. Cả khung cảnh lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng nước nhỏ giọt từ quần áo và tóc, tạo thành một bức tranh tĩnh lặng nghẹt thở, nơi sự sống đột ngột dừng lại đúng lúc đang tràn trề nhất.

Bỗng Phân Phân òa khóc, ngay lập tức anh trai, chị dâu ruột của sản phụ và người nhà chồng cũng khóc lên từng tràng nối nhau.

- Mọi người đã sơ cứu chưa? Có hô hấp nhân tạo chưa?

- Hô hấp gì cơ?

Thẩm Trân Châu biết rõ chị ấy đã chết, nhưng vẫn hy vọng một tia kỳ tích xảy ra.

Cô ấn tay lên ngực sản phụ, không lãng phí thời gian nữa, theo kiến thức sơ cứu học được ở kiếp trước, kê cổ lên rồi bắt đầu ép tim và thổi ngạt.

- Này này, cô làm gì thế?

Chồng của sản phụ tên Ngưu Hâm, đỏ hoe mắt, muốn kéo Thẩm Trân Châu đứng dậy.

Thẩm Trân Châu hất tay hắn ra:

- Đừng làm phiền tôi!

Ngưu Hâm nghẹn ngào:

- Cảm ơn cô, nhưng mà, nhưng mà cô ấy chết thật rồi hu hu hu. Sao chuyện thảm thế này lại xảy ra với tôi chứ, vợ con mất cả, thà để tôi chết đi còn hơn.

Tiếng gào khóc bi thương như thế khiến đám dân câu cá và những người tới tránh nóng vui chơi xung quanh cũng đỏ hoe mắt.

- Ai cũng không được động vào vợ tôi, vợ tôi, con tôi ơi hu hu hu.

Ngưu Hâm bẻ vai Thẩm Trân Châu, ép cô đứng dậy.

Thẩm Trân Châu đứng trước mặt sản phụ, người chao đảo, trán đau dữ dội, suýt nữa trượt chân xuống ao.

Anh trai ruột của sản phụ vốn tới thăm em gái, không ngờ trớ trêu thế nào lại đúng lúc thấy nhà chồng đang vớt em mình lên.

Anh ta vội đỡ lấy Thẩm Trân Châu, đau đớn vô cùng:

- Cẩn thận… haizz, cảm ơn cô đã sơ cứu cho Đình Đình… Tôi, tôi thật không hiểu nổi sao tự dưng con bé lại tự tử.

Ngưu Hâm người đen béo, nghẹn ngào nói:

- Là lỗi của tôi, tôi không nên cãi nhau với Đình Đình, khiến cô ấy tức quá nhảy xuống.

- Nó đang mang con của mày, mà mày còn cãi nhau với nó?!

Anh trai Đình Đình giận dữ túm cổ áo Ngưu Hâm, một quyền đánh hắn ngã lăn ra đất.

Lúc này bà Ngưu xông ra, chửi ầm lên:

- Mày còn mặt mũi đánh con tao à, là em gái mày không biết xấu hổ, có chửa với thằng khác, biết không còn mặt mũi nhìn ai nên mới gieo mình xuống nước chết!

Anh trai Đình Đình đứng sững tại chỗ:

- Bà nói lại lần nữa xem?

Ngưu Hâm bò dậy, đau đớn nói:

- Chuyện này là thật, có người thấy mấy tháng trước cô ấy lôi lôi kéo kéo với gã đàn ông đi thu mua cá. Tôi vì chuyện đó mới cãi nhau với cô ấy.

Bà Ngưu đứng bên thi thể Đình Đình mắng xối xả:

- Hồi đó con trai tao không có nhà! Cái bụng nó là giống hoang, sao còn không cho người ta nói?

Chị dâu Đình Đình vốn đang ôm em chồng khóc nức nở, nghe vậy đứng dậy lau nước mắt:

- Đình Đình là người thế nào chúng tôi rõ cả, đừng tưởng người chết rồi thì muốn hắt nước bẩn lên người nó! Nó tự nhảy xuống hay bị nhà chồng các người hại chết còn chưa biết đâu?!

- Nói láo, nó chính là không còn mặt mũi nhìn ai nên mới nhảy ao chết.

Một người phụ nữ đứng cạnh bà Ngưu cũng la lên:

- Ai mà chẳng biết mấy tháng đó anh tôi không có nhà, nó ngoại tình cả làng cả xóm đều biết!

Anh trai Đình Đình tức muốn chết, thấy Thẩm Trân Châu đứng bất động bên thi thể em gái, bèn đẩy cô một cái:

- Đồng chí cảnh sát, cô không thể để bọn họ ngậm máu phun người như thế được! Người chết rồi, đến chút danh tiếng tử tế cũng không giữ nổi sao?

Thẩm Trân Châu bỗng thở hổn hển từng ngụm lớn, như vừa thoát ra khỏi cơn ngạt thở.

Động tác ấy khiến anh trai Đình Đình giật mình.

Ngưu Hâm thấy mặt Thẩm Trân Châu trắng bệch, cười khẩy:

- Nhìn cái bộ dạng sợ chết khiếp của cô ta kìa, chỉ là một cảnh sát khu vực quèn mà các người tưởng cô ta chống lưng được cho các người à?

- Bà nội cháu nhờ người đi báo cảnh sát rồi, các chú cảnh sát sắp tới đây.

Phân Phân chen qua đám đông vây xem, chỉ thẳng vào mũi Ngưu Hâm:

- Không cho chú nói chị Trân Châu như thế, cũng không cho chú nói thím cháu!

Em gái Ngưu Hâm cười nhạt:

- Mày còn nhỏ, không biết "ngoại tình" là gì đâu.

Thẩm Trân Châu ôm vầng trán đau như muốn nổ tung, kinh ngạc nhìn em gái Ngưu Hâm, lại nhìn Ngưu Hâm đang vênh mặt lên trời, rồi buông một câu khiến tất cả mọi người sững sờ:

- Sao không phải là hai người dan díu với nhau?

Ngưu Hâm lập tức thẹn quá hóa giận:

- Cái gì?! Cô có ý gì?! Đó là em gái ruột của tôi!

Anh trai và em gái ruột ngoại tình với nhau?

Đám đông vây xem lập tức nổ tung, trong đó không thiếu những khách quen cất công từ xa tới ao câu cá.

Có người chỉ vào cô:

- Này đồng chí cảnh sát khu vực, hai người họ là anh em ruột đấy, không được nói bừa đâu?

Thẩm Trân Châu xoa cái trán đang đau nhức. Nếu là chuyện khác thì cô có thể nói bừa, nhưng vừa rồi cô bỗng "nhìn thấy" cảnh "thời gian quay ngược" trước khi Đình Đình chết...

CHƯƠNG 3

MỘT NHÀ LÒNG DẠ ĐEN TỐI

Đã ba ngày Mạnh Đình không thấy Ngưu Hâm về nhà.

Ngưu Hâm có một sạp bán cá ở chợ, thỉnh thoảng còn cung cấp cá trắm cỏ cho mấy quán ăn nhỏ ven đường.

Từ khi cô mang thai, Ngưu Hâm tỏ ra rất lạ. Không những không cho cô ra chợ phụ bán cá nữa, mà còn bắt cô ở nhà một mình, nói là trông ao cá, ngày nào cũng chẳng khác gì ngồi tù.

Em gái Ngưu Hâm là Ngưu Lan Lan, đã ngoài ba mươi mà chưa lấy chồng. Cô em chồng này dường như có địch ý với cô từ trong máu, tính tình chua ngoa, mở miệng ra là chửi bậy. Sau khi cô bị ép rời sạp, Ngưu Lan Lan lại càng ra ra vào vào cùng Ngưu Hâm.

Hôm kia Mạnh Đình định mang cơm cho Ngưu Hâm. Từ cuối năm ngoái, sau lần đi thăm họ hàng một tháng trở về, Ngưu Hâm lạnh nhạt với cô vô cùng. Mấy hôm nay chẳng biết cô đắc tội gì với hắn, mà hắn không mảy may quan tâm tới người vợ đang mang thai.

Ngưu Hâm lại thầu thêm một sạp ở chợ, Mạnh Đình chưa tới đó lần nào.

Cô vác cái bụng tám tháng, khó nhọc đi xe buýt tới chợ. Tới trước sạp, cô không thấy Ngưu Hâm và Ngưu Lan Lan đâu, bèn hỏi thăm sạp

đối diện:

- Bác ơi, nhà bán cá trắm cỏ này bao giờ thì về ạ?

Ông cụ hoàn toàn không biết cô mới là vợ của Ngưu Hâm, thật thà kể:

- Vợ ông chủ đau bụng, cậu ta đi thuê phòng theo giờ cho vợ nghỉ rồi. Chậc chậc, theo tôi thì hai vợ chồng về nhà mà ngủ cho xong, còn kiếm tiền gì nữa?

Mạnh Đình xoa bụng mình, còn tưởng Ngưu Hâm thuê phòng cho mình. Sau đó cô thấy không đúng, sao Ngưu Hâm biết hôm nay cô tìm tới chứ?

Mạnh Đình hỏi ông cụ chỗ nhà nghỉ, rồi một mình đứng chờ dưới gốc cây.

Đó là cảnh tượng cả đời cô khó lòng tin nổi. Ngưu Hâm và Ngưu Lan Lan tình tứ bước ra từ nhà nghỉ, ánh mắt nhìn nhau đầy yêu thương...

- Không thể nào, sao có thể...

Mạnh Đình nấp sau gốc cây, nước mắt lặng lẽ rơi.

Cô thật sự không dám tin vào mắt mình.

Cô thất thần về tới nhà, nhớ lại nhiều năm trước có lần Ngưu Hâm say rượu lỡ miệng, nói Ngưu Lan Lan là mẹ hắn nhặt được ở bãi rác giữa mùa đông giá rét.

Ngay trên bàn ăn, Ngưu Lan Lan trở mặt, mẹ chồng cũng bảo đó là lời Ngưu Hâm nói lúc say.

Chẳng lẽ rượu vào lời ra, Ngưu Lan Lan đúng là nhà họ Ngưu nhặt về?

Mạnh Đình nhân lúc mẹ chồng đi cho cá ăn, lục sổ hộ khẩu trong

nhà ra. Trên trang hộ khẩu, cô thấy tên "Ngưu Lan Lan", bên cạnh ô quan hệ với chủ hộ ghi rõ rành rành hai chữ "con nuôi". Cùng lúc đó, cô còn tìm thấy kẹp trong đó một tờ "giấy phẫu thuật phá thai".

Thời gian phẫu thuật rơi đúng vào tháng Ngưu Hâm và Ngưu Lan Lan đi thăm họ hàng, mà người ký giấy phẫu thuật lại là Ngưu Hâm!

- Các người... cả nhà các người bưng bít một mình tôi!

Mạnh Đình hai đêm liền không sao chợp mắt, Ngưu Hâm vẫn không về.

Mạnh Đình rất muốn bàn chuyện này với anh trai chị dâu, cô đã bắt đầu đắn đo có nên bỏ đứa con trong bụng hay không.

Những chuyện xảy ra dưới mái nhà dơ bẩn này khiến cô không sao chấp nhận nổi, khiến cô buồn nôn.

Đúng lúc ấy Ngưu Hâm bỗng về nhà, tay còn xách cặp lồng cơm Mạnh Đình bỏ quên ở chợ.

- Cô lên cơn điên gì thế? Đi tìm tôi mà không báo trước một tiếng?

Ngưu Hâm vừa ăn cướp vừa la làng, đứng dưới mái hiên thấp lè tè nghển cổ quát:

- Rốt cuộc cô tới đó làm gì?

Mạnh Đình theo bản năng ôm bụng, nhích dần ra phía cửa:

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện.

Ngưu Hâm chợt thấy có gì đó không ổn, đi theo Mạnh Đình ra khỏi nhà, về phía bờ tây ao cá không một bóng người.

Dân câu cá đã đi ăn cơm ở chỗ khác cả, ở đây chỉ có bà Ngưu đang cho cá ăn, không có ai khác. Nhưng với Mạnh Đình, dù sao có người ở đó, cô cũng đỡ sợ hơn.

- Tôi biết hết rồi.

- Cô biết cái gì?

Mạnh Đình nói:

- Tôi thấy hai người hôn nhau trước cửa nhà nghỉ Hạnh Phúc. Các người đúng là không biết xấu hổ, năm ngoái anh đi một tháng là để chăm cô ta phá thai đúng không? Đứa con trong bụng cô ta là con anh, chẳng lẽ đứa con trong bụng tôi không phải con anh?

Ngưu Hâm tức tối gào lên:

- Cô bớt nói bậy đi, tôi với nó là anh em ruột!

- Anh em ruột cái con khỉ!

Mạnh Đình gào tới khản giọng:

- Các người có gan ngủ với nhau, sao không có gan cưới nhau? Rước tôi về làm bình phong đúng không? Thảo nào cô ta mãi không lấy chồng, hóa ra có anh chống lưng phía sau!

- Chị nói bậy cái gì đấy!

Ngưu Lan Lan đuổi theo Ngưu Hâm về, không ngờ vừa về đã nghe chị dâu nói thế, sau lưng cô ta toát mồ hôi lạnh, nhìn quanh bốn phía, may mà dân câu cá chưa quay lại.

- Tôi nói bậy à?

Mạnh Đình chỉ Ngưu Hâm, rồi chỉ Ngưu Lan Lan:

- Các người thắng rồi, tôi sẽ đi bỏ thai, sau đó các người cứ việc ở với nhau, tôi muốn ly hôn.

- Cô dám ly hôn à, ông đây bỏ tiền sính lễ cưới cô về, cô phải làm trâu làm ngựa cho cái nhà này.

Ngưu Hâm túm chặt cổ tay Mạnh Đình, không cho cô đi.

Mạnh Đình khó chịu muốn chết, một tay ôm bụng, muốn hất tay Ngưu Hâm ra mà hất thế nào cũng không được.

Bị dồn tới đường cùng, lại thấy Ngưu Lan Lan vẫn một bộ dạng dửng dưng, cô giận dữ nói:

- Các người lén lút với nhau, từ hôm nay tôi sẽ cho họ hàng bạn bè biết hết chuyện bẩn thỉu của các người!

- Chị câm miệng cho tôi!

Ngưu Lan Lan xông tới đẩy mạnh Mạnh Đình.

- Á!

Mạnh Đình hét lên, trượt xuống mép bờ. Bờ ao bùn lầy trơn trượt, ao cá sâu hơn hai mét, nếu rơi xuống thì chắc chắn tiêu đời.

Mạnh Đình bám chặt cánh tay Ngưu Hâm như bám lấy cọng rơm cứu mạng:

- Đừng buông tay, anh đừng buông tay!

Ngưu Lan Lan đứng sau lưng Ngưu Hâm hét lên:

- Nó định hủy hoại chúng ta, anh còn không buông tay!

Ngưu Hâm do dự vài giây, rồi thật sự định buông tay:

- Tôi chịu đủ cô rồi, cô chết đi thì sẽ không ai biết bí mật của chúng tôi nữa. Cô không được hủy hoại chúng tôi.

- Á! Ngưu Hâm, anh độc ác quá! Anh không cần tôi, chẳng lẽ cũng không cần đứa con trong bụng sao?

Mạnh Đình điên cuồng níu lên, nhưng bùn dưới chân càng giẫm càng trơn.

Thấy cô vùng vẫy dữ dội, Ngưu Hâm nghiến răng hất tay ra, rồi còn đẩy thêm một cái.

Chiếc nhẫn đính ước hắn và Ngưu Lan Lan giấu kín đung đưa văng ra khỏi cổ áo, chiếc nhẫn lồng trên sợi dây chuyền bạc lấp lóa chói mắt dưới ánh nắng.

Mạnh Đình như con chim rơi xuống nước, chộp được chiếc nhẫn, tiếc là sợi dây đứt, cô vẫn giãy giụa dữ dội trong ao.

Mấy lần cô bám được vào bờ, lại bị bà Ngưu cầm xẻng cạy tay ra, hết lần này tới lần khác trượt xuống, cho tới khi mặt ao dần dần trở lại phẳng lặng...

...

...

Mô tô cảnh sát của đội hình sự cục công an thành phố Liên Thành nhanh chóng tới hiện trường.

Lục Dã xuống xe, đi cùng còn có Chu Truyền Hỷ.

- Chúng ta chia nhau lấy lời khai, bảo bà con vây xem giữ nguyên hiện trường.

Lục Dã nói.

- Được.

Sự xuất hiện của họ khiến người nhà họ Ngưu bắt đầu sợ hãi. Trong lòng mọi người, cảnh sát hình sự và cảnh sát khu vực khác nhau một trời một vực.

Bà Ngưu làm như mình là nạn nhân, lao ra khỏi đám đông, chỉ vào Thẩm Trân Châu:

- Các anh có quản cô ta không? Cô ta ăn nói hồ đồ, còn vu khống con trai con gái tôi ngủ với nhau.

Một anh câu cá đứng xem bên cạnh cũng phụ họa:

- Chuyện này tôi làm chứng được, cô cảnh sát này đúng là nói họ dan díu với nhau. Khách quen bọn tôi đều rõ quan hệ nhà họ, họ là anh em ruột thật.

Lục Dã liếc Thẩm Trân Châu, bóp sống mũi:

- Cô ra đằng kia trước đi.

Thẩm Trân Châu nhìn anh ta một cái, "ồ" một tiếng.

Chu Truyền Hỷ hỏi:

- Có người báo là sản phụ trượt chân rơi xuống nước chết phải không? Có nhân chứng không?

Ngưu Lan Lan mặt không đổi sắc:

- Cả nhà chúng tôi đều là nhân chứng.

Lục Dã hỏi tiếp:

- Tận mắt nhìn thấy sao không cứu lên?

Ngưu Hâm vội nói:

- Chính tay tôi vớt cô ấy lên, tiếc là muộn một bước, sau đó cô cảnh sát khu vực này còn sơ cứu nữa.

Lục Dã nhìn bờ ao trơn trượt, đúng là thấy dấu chân giẫm lộn xộn.

Chu Truyền Hỷ đang hỏi những người khác ở bên cạnh nói:

- Cứ tới mùa hè là người trượt chân rơi xuống nước nhiều lắm. Ao cá cũng có, ngoài biển cũng có, haizz. Một xác hai mạng, giá mà báo sớm đưa tới bệnh viện, không chừng còn giữ được đứa bé.

Bà Ngưu khóc lóc thảm thiết:

- Đúng thế, tôi mong mỏi mãi mới thấy bụng nó to lên, thằng cháu đích tôn của tôi cứ thế mà mất.

Tiếng khóc của bà ta chân thật tới mức khiến người ta rơi lệ. Ngưu Lan Lan nhớ tới đứa con mình đã bỏ, cũng rơi nước mắt.

Anh trai chị dâu của Mạnh Đình thấy nhà chồng đau lòng như thế, nhất thời không biết phải làm sao.

Hai người chỉ biết nói đi nói lại:

- Tính con bé cứng cỏi, tự dưng sao có thể tự tử được.

- Em gái tôi không phải người sẽ tự tử, chắc chắn có vấn đề.

Ngưu Hâm khoác vai anh trai Đình Đình ra vẻ thân thiết, giọng nức nở:

- Anh ơi, là lỗi của em, em không chăm sóc tốt cho cô ấy, anh đánh chết em đi. Em mất vợ, cũng mất con, em đáng chết vạn lần.

Thẩm Trân Châu phải thán phục.

Cả nhà này toàn là ảnh đế ảnh hậu.

Đám đông vây xem nào đã gặp những hung thủ quỷ kế đa đoan như thế, cũng bị bầu không khí lây sang, thở ngắn than dài.

Nhà chồng và anh trai chị dâu bên nhà ngoại tuy có tranh cãi, chưa xác định được Mạnh Đình tự tử hay trượt chân, nhưng đều chưa nghĩ theo hướng cô bị hại chết.

Còn những người xung quanh cùng lắm chỉ nghĩ sau khi cãi nhau, Mạnh Đình vốn tính cứng cỏi, lại đang mang thai nên dễ nóng giận, nhất thời nghĩ quẩn mà tự nhảy xuống.

Chẳng ai ngờ đứng trước mặt họ là ba con súc sinh khoác da người.

- Có lẽ nhảy xuống rồi mới hối hận, không thì là trượt chân.

Lục Dã nhìn dấu chân lộn xộn bên bờ, tiếc nuối nói.

- Phiền mọi người phối hợp lấy lời khai.

Chu Truyền Hỷ gọi đám đông vây xem.

Thẩm Trân Châu còn tưởng họ chỉ điều tra tới đây, cô bỗng lên tiếng:

- Ngưu Hâm, sao trên cổ áo anh có máu?

Ngưu Hâm mặc chiếc áo sơ mi Ngưu Lan Lan mua cho, vừa cố ý cài cúc trên cùng để che vết thương. Hắn lập tức sững người, sờ cổ mình:

- Không, không có máu mà?

Chu Truyền Hỷ đeo kính, ghé lại nheo mắt nhìn:

- Máu gì?

Thẩm Trân Châu đúng là không thấy vết thương, nhưng cô đã thấy vết trầy trên mu bàn tay Mạnh Đình trong Thiên Nhãn, khớp với vết trên thi thể.

Thẩm Trân Châu nhanh chóng hiểu ra "Thiên Nhãn" của mình có lẽ là thật!

Tuy chưa biết vì sao lại có "Thiên Nhãn", nhưng cô còn xuyên không được tới đây, thì chuyện gì mà không thể xảy ra?

Thẩm Trân Châu chỉ vào vết máu không có thật:

- Có phải cổ anh chảy máu không, mau cởi cúc ra xem nào.

Lục Dã thân hình vạm vỡ, khí chất áp đảo, lập tức thấy có gì không ổn, bước tới nói:

- Cởi ra.

Ngưu Hâm nuốt nước bọt, chậm chạp cởi cúc. Chỗ bị Mạnh Đình cào vẫn chưa lành, quả thật cổ áo đã cọ ra ba vệt máu đáng sợ.

- Cái này là sao?

Lục Dã hỏi.

Ngưu Hâm lắp bắp:

- Đi xe buýt về cãi nhau với người ta, lỡ đánh nhau.

Ánh mắt Thẩm Trân Châu lướt tới chiếc nhẫn bạc trên ngón áp út của Ngưu Lan Lan, giống hệt chiếc nhẫn bị Mạnh Đình túm đứt dây chuyền trong "Thiên Nhãn".

Hóa ra là nhẫn đôi.

Thẩm Trân Châu sợ Ngưu Lan Lan giấu chiếc nhẫn then chốt đi, bèn hô một câu chẳng đầu chẳng đuôi:

- Ngưu Lan Lan, sao nhẫn của chị có máu?

Ngưu Lan Lan hoảng hốt, vội nhìn chiếc nhẫn của mình:

- Đâu có máu.

Nói xong câu ấy, cô ta phát hiện ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào chiếc nhẫn của mình, mặt lập tức trắng bệch.

Cô ta luống cuống rụt tay lại, giấu ra sau lưng.

Thẩm Trân Châu mặt không biểu cảm:

- Ồ, tôi nhìn nhầm.

Hành động chẳng có bài bản gì ấy khiến Lục Dã nhíu mày.

Thẩm Trân Châu xin phép anh ta:

- Tôi xem qua bên cạnh thi thể được không?

Lục Dã nghĩ một lát:

- Vậy cô giữ nguyên hiện trường, đừng động lung tung, cần động vào gì phải nói với tôi.

- Rõ.

Ngưu Hâm liếc thấy Thẩm Trân Châu ngồi xổm bên thi thể Mạnh Đình, cúi đầu quan sát móng tay cô ấy, vội ôm cổ nói:

- Tôi không giết cô ấy.

Thẩm Trân Châu thấy biểu cảm rất nhỏ của hắn, bình tĩnh hỏi:

- Sao anh nói dối?

Lục Dã nháy mắt ra hiệu cho Thẩm Trân Châu, mong cô đừng nói bừa, lỡ bị người ta tố cáo thì sao?

Nhưng Thẩm Trân Châu như không thấy vẻ mặt anh ta, vẫn chờ

Ngưu Hâm trả lời.

Hơn hai chục cặp mắt xung quanh nhìn chằm chằm Ngưu Hâm, cũng mong hắn đưa ra câu trả lời.

Ngưu Hâm bất đắc dĩ nói:

- Nói dối cái gì? Có phải cô cố tình nhắm vào tôi không? Trước thì bảo tôi với em gái dan díu, giờ lại vu tôi nói dối, rốt cuộc cô muốn thế nào?

Trước khi tới đây, Thẩm Trân Châu không hề xem hộ khẩu nhà họ, nhưng Thiên Nhãn đã cho cô thông tin, cô dứt khoát tận dụng:

- Không phải em gái ruột thì đương nhiên có thể dan díu, mọi người nói có phải không?

- Đồng chí ơi, chúng tôi nói rồi mà, họ là anh em ruột thật đấy.

- Sao thế? Cô cảnh sát này bị sao vậy?

- Ơ, chuyện này sao càng lúc càng kỳ thế nhỉ?

...

- Cô bớt ngậm máu phun người đi.

Ngưu Lan Lan bị Lục Dã chặn lại không cho đi, mặt tái xanh:

- Cô, lần trước cô đòi chúng tôi cho lợi lộc, muốn lấy không cá trắm nhà tôi, anh tôi không cho, thế là cô vu khống chúng tôi!

Thế này mới là vu khống chứ.

Thẩm Trân Châu cạn lời, nhếch nhếch khóe môi, nói với Lục Dã:

- Đồng chí, tôi là Thẩm Trân Châu ở đồn cảnh sát Thiết Tứ. Tôi nhớ thông tin hộ tịch nhà họ, trên trang hộ khẩu ghi rõ ràng Ngưu Lan Lan là con nuôi, không phải anh em ruột như họ nói.

Xung quanh lập tức bàn tán xôn xao.

Nếu là chuyện khác thì thôi, đằng này Thẩm Trân Châu đã xem thông tin hộ tịch. Vậy thì khả năng là thật rất cao.

Bà Ngưu im lặng hồi lâu, bà ta cảm thấy ánh mắt mọi người cứ nhìn tới nhìn lui nhà mình. Lúc đầu còn thương họ mất Mạnh Đình, giờ lại sinh nghi.

- Bà ơi, phiền bà cho tôi xem sổ hộ khẩu nhà bà.

Chu Truyền Hỷ đi tới, lịch sự nói.

Bà Ngưu nói:

- Tôi, tôi không nhớ để ở đâu.

Thẩm Trân Châu ở bên cạnh nói:

- Ở dưới đáy ngăn kéo tủ, bị đè bên dưới ấy.

Bà Ngưu hoảng hốt:

- Cô, sao cô biết?

Lần này Thẩm Trân Châu nói dối:

- Lần trước cháu tới kiểm tra, chính tay bà đưa cháu xem mà?

- Tôi, tôi đưa cô lúc nào? Sao tôi không nhớ nhỉ.

Bà Ngưu dù sao cũng có tuổi, hoàn toàn không nhớ có chuyện đó.

Ngưu Hâm bên cạnh tức tới giậm chân:

- Sao mẹ lại đưa cho cô ta xem!

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn nhận ra không ổn thì đã muộn.

Dân câu cá và những người tới tránh nóng vui chơi bắt đầu xì xào to nhỏ, ai cũng thấy nhà này kỳ quặc.

Chu Truyền Hỷ giục bà Ngưu đi lấy hộ khẩu, nhưng bà ta cứ cố kéo dài thời gian.

- Sổ hộ khẩu thôi mà sao không lấy? Mang ra nói rõ với đồng chí

cảnh sát là xong chứ gì?

- Đúng đấy, có gì mà không lấy ra được? Ai nói dối nhìn là biết ngay.

- Không dám lấy là chột dạ chứ gì? Cho dù không có sổ, lên đồn tra một cái chẳng phải cũng biết?

Thẩm Trân Châu bình thản nhìn ba kẻ lòng dạ đen tối, cũng giục theo:

- Các người không lấy ra tức là chứng minh tôi nói đúng, cái đầu tôi nhớ dai lắm đấy.

- Để tôi đi lấy!

Anh trai Đình Đình đùng đùng nổi giận đi về phía căn nhà bên ao.

Bà Ngưu lao tới, lảo đảo ngã một cú, bò lăn ra ôm chân anh ta:

- Không cho mày động vào đồ nhà tao, trong đó có tiền dưỡng già của tao, mất thì tao bắt đền mày!

- Cái chết của sản phụ có uẩn khúc, tôi gọi điện báo cáo đội trưởng Cố một tiếng.

Chu Truyền Hỷ nói xong với Lục Dã, nhìn sâu vào Thẩm Trân Châu:

- Được đấy, quan sát kỹ ghê. Tôi còn không thấy cổ áo hắn có vết máu.

Thẩm Trân Châu lại ngồi xổm bên Mạnh Đình lật xem ngón tay cô ấy, mong tìm được chứng cứ nhỏ nhất:

- Thật ra tôi lừa hắn đấy, tôi thấy động tác hắn không tự nhiên, giọng nói căng cứng, có lẽ là do bị thương ở yết hầu.

Lục Dã đứng cách mấy bước, ánh mắt quét qua Ngưu Hâm và Ngưu Lan Lan:

- Tôi có súng, cảnh cáo các người lần nữa, không được rời khỏi hiện trường.

Chị dâu Đình Đình cũng đứng phía đối diện nhìn họ, sau lưng chị là tiếng bà Ngưu kêu trời gào đất.

Anh trai Đình Đình mặc vợ can ngăn, tìm được sổ hộ khẩu trong ngăn kéo mà Thẩm Trân Châu nói, rồi hằm hằm quay lại:

- Là quan hệ con nuôi! Các đồng chí cảnh sát ơi, em gái tôi chết oan quá!

Thẩm Trân Châu khẽ nhếch môi, thêm một lần chứng thực Thiên Nhãn là chính xác.

Xung quanh tiếng bàn tán rộ lên, lần này ánh mắt mọi người nhìn Ngưu Hâm như đã đóng đinh hắn là kẻ giết người.

CHƯƠNG 4

ĐI NÀY!

Trước khi về văn phòng, Cố Nham Tranh bị cục trưởng Lưu gọi qua nói chuyện.

Lễ hội thời trang quốc tế Liên Thành đang tới hồi kết, bỗng xảy ra một vụ án ác tính: sản phụ bị hại chết, một xác hai mạng.

Thành phố chỉ đích danh yêu cầu phá án thần tốc, không được ảnh hưởng tới phần bế mạc hoàn hảo của lễ hội.

Một thành phố lấy văn hóa du lịch làm trọng tâm quảng bá, nếu xảy ra án mạng đúng lúc đang quảng bá, lễ hội thời trang cũng sẽ bị vấy bẩn. Lỡ để báo chí nước ngoài chộp được cơ hội đưa tin rầm rộ, sau này còn tổ chức lễ hội thời trang quốc tế gì nữa?

Cố Nham Tranh không rõ sao cái ao cá ấy lại có báo chí nước ngoài, nhưng nghĩ tới chuyện truyền thông phương Tây bôi nhọ trong nước không từ thủ đoạn nào, anh tỏ ý thông cảm:

- Tôi sẽ phá án sớm nhất có thể.

Cục trưởng Lưu nói:

- Cậu đích thân qua đó xem.

Cố Nham Tranh đương nhiên nhận lời, anh về văn phòng chào Ngô Trung Quốc một tiếng:

- Tôi ra hiện trường.

Ngô Trung Quốc hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo già dặn, ông đứng dậy nói:

- Nhà Trương Khiết có việc, chồng cô ấy bảo con lại ốm, không tăng ca được. Có cần tôi đi cùng cậu không?

- Không cần, hai cậu kia ở bên đó rồi.

Cố Nham Tranh cầm chìa khóa xe đi ra.

- Giờ này tắc đường, cậu đi chậm thôi nhé.

- Ừm.

Bên ao cá, Mạnh Đình bụng nhô cao, chết không nhắm mắt, nhìn lên bầu trời xanh thẳm.

Thẩm Trân Châu vẫn ngồi xổm bên cạnh, kiên trì tìm mô da của Ngưu Hâm, chỉ cần tìm thấy, Ngưu Hâm chắc chắn sẽ bị buộc tội.

Ngưu Hâm đứng cách đó không xa, mặt tái mét.

Chu Truyền Hỷ gọi điện xong quay lại, bảo ba người nhà họ đứng tách riêng, giữ khoảng cách với nhau.

Ngưu Hâm thấy Thẩm Trân Châu ngồi xổm ở đó, mí mắt phải giật liên hồi. Hắn có linh cảm chẳng lành.

Thẩm Trân Châu thì lại thấy rất ổn. Thêm vào đó là niềm tin dành cho Cố Nham Tranh, chỉ cần có chứng cứ, đưa Ngưu Hâm vào tay Cố Nham Tranh, chắc chắn sẽ moi được hết cả ba kẻ lòng dạ đen tối ra.

Trước khi xuyên không tới đây, cô đã nghe đại danh của cảnh sát hình sự huyền thoại Cố Nham Tranh.

Ba mươi năm sau, vào một mùa hè, bộ phim "Ký sự phá trọng án quốc gia" chuyển thể từ những trải nghiệm có thật của anh còn đạt thành tích tỉ suất người xem cao nhất cả nước.

Anh đào tạo hết lớp này tới lớp khác cảnh sát hình sự xuất sắc, dồn hết tâm sức cho tuyến đầu điều tra hình sự, cúc cung tận tụy, cả đời không lấy vợ. Sau khi nghỉ hưu, anh trở thành giáo sư thỉnh giảng của Đại học Công an, thường xuyên tham gia những vụ án cực khó trong và ngoài nước, gián tiếp chứng minh vị trí đầu tàu của Cố Nham Tranh trong giới cảnh sát hình sự.

Hơn nữa, trước đây cô đã xem không ít phim phá án xuất sắc của Hồng Kông, Đài Loan, có án, có đồ ăn ngon, có tình yêu, có tình bạn, cuộc sống như thế thật khiến người ta ao ước.

- A.

Thẩm Trân Châu bỗng bị kéo khỏi dòng suy nghĩ, khẽ kêu lên:

- Đồng chí, ở đây có thứ này.

Lục Dã nhíu mày:

- Cô mở ra từ từ thôi.

- Vâng.

Thẩm Trân Châu thận trọng nâng bàn tay kia của Mạnh Đình lên. Vì sợ ướt sũng lâu sẽ hỏng chứng cứ, cô đành nhẹ nhàng gỡ các ngón tay ra, một chiếc nhẫn bạc dính máu hiện ra trong lòng bàn tay Mạnh Đình.

Dưới ao cá, dù Mạnh Đình giãy giụa thế nào, cô vẫn từ đầu tới cuối nắm chặt vật chứng ngoại tình này.

- Cái này giống hệt cái trên tay Ngưu Lan Lan!

Không đợi Thẩm Trân Châu mở miệng, đã có anh câu cá đứng xem nhận ra!

- Đúng thế, lúc nãy tôi thấy nhẫn của Ngưu Lan Lan rồi, y hệt luôn!

- Trời đất, sao nhẫn đôi lại ở đây? Đúng là bị đẩy xuống thật à?

- Tôi thấy có khi phát hiện bọn họ vụng trộm nên bị giết người diệt khẩu đấy.

- Vết thương trên cổ Ngưu Hâm chắc chắn là do thế mà ra!

Mọi người mỗi người một câu, Thẩm Trân Châu đã đạt được mục đích, thở phào nhẹ nhõm.

- Đồng chí, có thể xét nghiệm vết máu trên nhẫn không?

Thẩm Trân Châu hạ giọng hỏi.

Lục Dã nói:

- Cô gọi tôi là anh Dã đi, lần này cô làm tốt lắm. Đưa cô túi đựng vật chứng, bỏ vào đó, cẩn thận đừng làm cọ mất vết máu.

- Vâng, anh Dã.

Thẩm Trân Châu đưa tay nhận túi vật chứng.

Ngưu Lan Lan không nghe được câu cô cố tình hạ giọng, nhưng thấy Ngưu Hâm cuống cuồng nháy mắt ra hiệu với mình.

Chu Truyền Hỷ quát:

- Các người làm gì đấy?

Ngưu Lan Lan thấy phía xa ánh bạc lóe lên một cái, sợ hãi thất sắc.

Tuyệt đối không thể để cảnh sát tìm thấy chiếc nhẫn này.

Ngưu Lan Lan co giò chạy. Cô ta đứng gần Thẩm Trân Châu nhất, hoàn toàn có thể đẩy cô cảnh sát khu vực nhỏ xuống ao, dù có mang tội tấn công cảnh sát cũng phải tiêu hủy chứng cứ!

Giữa tiếng la hoảng của mọi người, Ngưu Lan Lan nhào về phía Thẩm Trân Châu.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Thẩm Trân Châu xoay phắt người, lấy thân che chiếc nhẫn trong lòng bàn tay Mạnh Đình, đầu gối va vào đá đau điếng. Từng học võ, cô theo phản xạ đưa hai tay

đỡ lên:

- Đi này!

- Áaa! Cứu với!

Ngưu Lan Lan nhất thời không phanh lại được, bay vọt qua lòng bàn tay Thẩm Trân Châu, lao thẳng xuống mép ao!

- Đẹp lắm!

Lục Dã cũng là người luyện võ, nhìn là biết Thẩm Trân Châu có chút công phu.

- Cứu với, cứu tôi với, tôi không biết bơi.

Ngưu Lan Lan cố sức giãy giụa bên bờ, hai tay quơ quào không ngừng, hệt như Mạnh Đình trước lúc chết.

Thẩm Trân Châu biết bơi, nhưng lần này cô nhân cơ hội đầu gối bị va chảy máu, giả vờ không kéo nổi tay cô ta, để Ngưu Lan Lan chụp hụt, lại trượt xuống thêm mấy cái. Dấu chân dưới chân cô ta lại trùng khớp với dấu chân của Mạnh Đình lúc còn sống ở chỗ cách đó không xa.

- Mày chạy đi đâu!

Chu Truyền Hỷ đưa tay đặt lên khẩu súng bên hông, thấy Ngưu Hâm chạy về phía Thẩm Trân Châu, anh ta hét lớn:

- A Dã!

Lục Dã lao lên một bước, vừa định ra tay thì bỗng từ trong đám đông vươn ra một bàn tay to, túm chặt cổ áo Ngưu Hâm, cánh tay rắn chắc đột ngột giật mạnh ra sau.

- Á... khụ khụ... ọe...

Cổ áo Ngưu Hâm bị Cố Nham Tranh xé toạc, hắn cũng bị siết tới không nhúc nhích được, đứng tại chỗ ho khan.

- Tấn công cảnh sát?

Cố Nham Tranh nhìn thấy sắc xanh ô liu trong đám đông.

Thẩm Trân Châu thấy Cố Nham Tranh tới, thở phào một hơi, vội đứng dậy giơ tay chào:

- Chào đội trưởng Cố.

Cố Nham Tranh đảo mắt một vòng:

- Vất vả rồi.

Lục Dã vội bám lấy cây bạch dương bên bờ ao, nhờ đám dân câu cá giúp sức, vớt được Ngưu Lan Lan đang thoi thóp lên.

- Khụ khụ khụ khụ... khụ khụ khụ...

Ngưu Lan Lan nằm cạnh Mạnh Đình, vẫn còn hoảng hồn.

Đợi cô ta chống tay ngồi dậy, nhìn thấy đôi mắt chết không nhắm của Mạnh Đình, cô ta hét lên:

- Không liên quan tới tôi, tôi không giết chị! Tôi chỉ đẩy chị một cái thôi.

Cố Nham Tranh nheo mắt, vụ án có đột phá rồi sao?

- Muộn rồi.

Thẩm Trân Châu chỉ vào thi thể Mạnh Đình:

- Lúc nãy trước mặt mọi người, chị rõ ràng nói cả nhà chị tận mắt thấy chị ấy rơi xuống nước. Đã ở cùng một chỗ, tôi nghi chị cùng Ngưu Hâm giết hại chị ấy!

- Không phải tôi.

Ngưu Lan Lan đã suy sụp hoàn toàn, khóc lóc:

- Tôi đứng xa lắm, sao giết chị ta được? Tôi có đẩy chị ta một cái, nhưng người ném chị ta xuống là anh tôi.

Lục Dã định nói gì đó, Cố Nham Tranh đưa tay cản lại, đứng một bên nghe Thẩm Trân Châu hỏi:

- Chị nhìn vết trầy trên mu bàn tay Mạnh Đình vẫn còn mới, không phải chị gây ra thì là ai? Tôi thấy chính là chị làm!

Ngưu Lan Lan vừa rơi xuống nước, đầu óc lúc này như bị phủ một lớp sương mù. Cô ta rõ ràng không ra tay, nhất định không thể gánh tội thay bọn họ.

Nghĩ tới chuyện mẹ con Ngưu Hâm ép mình phá thai, khiến mình mãi không được thấy ánh mặt trời, Ngưu Lan Lan giận dữ bật thốt:

- Không phải tôi làm, mẹ tôi, mẹ tôi dùng xẻng đập!

- Trời ơi, cả nhà này đúng là lòng lang dạ sói.

- Trả em gái cho tao, cả nhà súc sinh chúng mày!

Anh trai Mạnh Đình gần như phát điên, nếu không có Lục Dã ôm chặt, anh ta đã liều chết với chúng.

- Đình Đình tội nghiệp của chị ơi, em lấy phải loại người gì thế này hu hu hu.

Chị dâu Mạnh Đình quỳ bên thi thể em chồng, khóc tới gần ngất.

Mấy anh câu cá tốt bụng cứu Ngưu Lan Lan giờ chỉ hận không thể đẩy cô ta xuống ao lần nữa. Họ phát hiện ra rồi, cả nhà này không có ai ra gì!

Reng reng reng...

Reng reng.

Chiếc điện thoại cục gạch của Cố Nham Tranh đổ chuông. Anh vòng ra sau đám đông nghe máy, đầu bên kia là giọng cục trưởng Lưu:

- Cậu tới nơi chưa? Tình hình vụ án thế nào? Tôi tranh thủ cho cậu rồi đấy, bên cục thành phố cho cậu nhiều nhất một tuần để phá án.

Cố Nham Tranh nhẹ nhàng nói:

- Cục trưởng Lưu, báo anh một tin vui, án phá xong rồi.

Cục trưởng Lưu mừng rỡ khôn xiết:

- Thật à? Không đùa đấy chứ?

- Thật.

Cố Nham Tranh nói:

- Còn một tin xấu nữa, không phải đội Bốn phá.

Anh nhìn Thẩm Trân Châu đang chăm chú bảo vệ vật chứng, cười cười:

- Bị người bên trường đồn Mã giành phá trước rồi.

Cục trưởng Lưu:

- ... Mặt trời mọc đằng tây rồi.

Gọi điện với cục trưởng Lưu xong, Cố Nham Tranh bảo các cán bộ cảnh sát khác giải cả nhà nghi phạm đi.

Phần sau không cần Thẩm Trân Châu tham gia nữa. Chứng cứ đã có, lại có một nghi phạm chịu làm nhân chứng, chuyện lấy lời khai sau đó sẽ dễ như trở bàn tay.

Lục Dã áp giải người lên xe xong, quay lại nói với Cố Nham Tranh:

- Nhẫn cũng là Thẩm Trân Châu phát hiện, nhìn không ra đấy, đồn cảnh sát Thiết Tứ nhân tài lớp lớp nhỉ.

Thẩm Trân Châu hớn hở nhìn Cố Nham Tranh, ánh mắt đầy mong đợi.

Cố Nham Tranh trịnh trọng cảm ơn, chìa bàn tay to ra:

- Cô làm rất tốt, giúp chúng tôi một việc lớn.

Thẩm Trân Châu chìa tay ra bắt tay anh một cách rất ra dáng. Bàn

tay nhỏ ấy cũng như chủ nhân của nó, bên trong giấu một nắm xương cứng cỏi.

Cố Nham Tranh buông tay, gật đầu nói với Lục Dã:

- Cậu chở cô ấy về, đi đường cẩn thận, tôi lái xe áp giải nghi phạm đi trước.

- Ghê thật, sếp chúng tôi hiếm khi nào ôn tồn với nữ đồng chí như thế.

Lục Dã đi về phía chiếc mô tô:

- Lên đi, đại công thần.

Thẩm Trân Châu ngồi sau xe mô tô của Lục Dã, được anh ta đưa về tới cổng đồn cảnh sát, còn nhớ gọi lão Hoàng đạp xe ba gác theo sau.

Lục Dã dìu Thẩm Trân Châu vào văn phòng lớn của đồn, còn trịnh trọng cảm ơn cô trước mặt đồng nghiệp:

- Hôm nào anh Dã mời cô đi ăn.

Thẩm Trân Châu được Thẩm Lục Hà nuôi rất khéo, dưới nắng chiều chiếu xiên, gương mặt trắng trẻo ửng hồng vì bắt được nghi phạm:

- Không cần mời đâu, tuy tôi chỉ là cảnh sát khu vực, nhưng cũng vì sự an nguy của quần chúng nhân dân, đây đều là việc nên làm.

Lục Dã cười ha hả:

- Giác ngộ tư tưởng của cô cao ghê, có điều ra ngoài ăn một bữa cũng chẳng tốn bao thời gian.

- Người ta đâu có ra ngoài ăn.

Lão Hoàng thở hồng hộc quay về, nhận ra Lục Dã là người đội Hình sự số 4 bên cạnh, cũng chính là tổ trọng án.

Lão oán hận vịn đôi chân đang run lẩy bẩy:

- Đã ăn cơm hộp của chị Sáu chưa? Mẹ cô ấy nấu ngon hết sẩy, người thường đúng là không mời ra ngoài được đâu.

Thẩm Trân Châu thầm nghĩ, nào phải không mời ra được, mà là trong tay eo hẹp, không muốn ra ngoài ăn uống linh đình với mọi người. Tiết kiệm được một đồng, nhà sẽ nhẹ gánh hơn một chút.

Lục Dã ăn cơm hộp của chị Sáu thật rồi, nghe lão Hoàng nói vậy, anh ta vỗ đùi kích động:

- Hóa ra đó là mẹ cô à, tôi thấy sếp ăn bánh bao rau, chắc chắn là cô làm. Mai tôi cũng đi mua, có rảnh qua chỗ tôi chơi nhé!

- Được ạ.

Thẩm Trân Châu nhận lời ngay.

Hồng Lạc ngồi đối diện Thẩm Trân Châu bỗng lên tiếng:

- Anh Lục, hôm nào đi làm vài ly với em nhé?

Lục Dã liếc cậu ta, mặt không biểu cảm:

- Thế cậu phá án à?

Hồng Lạc cười gượng, không nói nữa.

Lục Dã hấp tấp dắt xe đạp đi. Lão Hoàng nhìn theo tới khi anh ta đi xa rồi mới tới bên Thẩm Trân Châu:

- Này, mới một lúc mà sao người tổ trọng án đòi mời cô ăn cơm thế? Cô làm được việc gì tốt? Cũng cho tôi học hỏi với.

Cái này thì ông học không được đâu.

Thẩm Trân Châu xoa trán:

- Liên quan tới vụ án trong tay họ, tôi cũng không biết cái gì nên nói, cái gì không.

- Hừ, cô ta còn làm cao.

Hồng Lạc ghen tị vì Thẩm Trân Châu được ló mặt trước tổ trọng án, vừa rồi bị Lục Dã từ chối, cậu ta có phần thẹn quá hóa giận.

Năm nay cậu ta hai mươi lăm, đúng tuổi vươn lên, nằm mơ cũng mong từ đồn cảnh sát cơ sở được vào đội hình sự, trở thành một cảnh sát thực thụ trừ gian diệt ác, không phải dây dưa với chuyện vặt vãnh nữa.

Chỉ riêng cái danh cảnh sát hình sự, dù không phải tổ trọng án, người ta cũng nể trọng thêm mấy phần.

Hồng Lạc nói xong câu đó, thấy cô chẳng thèm đáp lời, có chút ấm ức.

Thẩm Trân Châu xưa nay vẫn vậy, nhìn thì như cái bánh bao mềm, thật ra chủ kiến vững vàng lắm, chẳng hề để cậu ta vào mắt.

Lão Hoàng cười mà như không cười:

- Cậu xem, lại tự chuốc lấy mất mặt rồi.

Hồng Lạc không dám cãi lại sư phụ, lúc cúi đầu ngồi xuống thì thấy đầu gối Thẩm Trân Châu rướm máu, trông như bị ngã.

Tay cô úp lên đầu gối, máu thấm ra, có vẻ rất đau, chắc cần phải xử lý.

Trong ngăn kéo Hồng Lạc có một lọ thuốc tím, nghĩ một lát, cậu ta lại đóng ngăn kéo vừa kéo ra lại.

Phòng y tế cũng chẳng xa, đặc biệt cầm thuốc mang qua, người khác trong văn phòng nhìn thấy không chừng lại trêu chọc.

Hồng Lạc tự an ủi mình, đâu phải không cho.

Thẩm Trân Châu vẫn còn đang phấn khích, giờ mới cảm thấy đầu gối đau. Cô ngẫm nghĩ không thể để chị Sáu biết mình ngã nặng thế này, kẻo bà lại xót.

May mà ở đây cô còn quần dự phòng, đến phòng y tế sát trùng trước, tan làm thì thay quần rồi về nhà.

Cũng không biết còn chảy máu không, lót giấy vệ sinh vào có bị nhiễm trùng không nhỉ?

Đầu óc cô nghĩ đủ thứ lặt vặt, hai tay hờ hững che trên đầu gối, muốn xoa mà không dám xoa, toàn bộ vẻ mặt ấy đều lọt vào mắt Cố Nham Tranh.

Thẩm Trân Châu nghe một tiếng ho, ngẩng lên thì thấy đội trưởng Cố hạ cố xuất hiện trong cái đồn cảnh sát nhỏ, cái đầu nhỏ lập tức ngẩng cao:

- Đội trưởng Cố, sao anh lại tới đây?

- Cô bị thương vì công vụ, tôi tới đưa thuốc thăm hỏi. Kẻo cô không có thuốc mà chữa.

Ánh mắt Cố Nham Tranh lướt qua cái ngăn kéo Hồng Lạc vừa đóng, mặc kệ gương mặt Hồng Lạc bỗng đỏ bừng, sải bước tới trước bàn làm việc của Thẩm Trân Châu, đặt xuống thuốc tiêu viêm cầm máu.

Thẩm Trân Châu ngây ngô không biết Cố Nham Tranh đang móc mỉa Hồng Lạc, nhận lấy thuốc, thấy bên trên toàn chữ tiếng Anh, là loại thuốc trị thương nhập khẩu đắt đỏ khó kiếm.

Cố Nham Tranh liếc cái đầu gối quần bị ngã sờn xơ, nói:

- Mỗi ngày bôi hai lần, cô ra phòng y tế hay để tôi giúp?

Cô vội rụt chân lại, xua tay lia lịa:

- Không không, ... tôi tự bôi được rồi.

Cố Nham Tranh thấy cô xua tay từ chối nhanh tới mức thành bóng mờ, nghiêm túc nói:

- Trách nhiệm của cảnh sát không phân lớn nhỏ. Nhờ sự cẩn thận và dũng cảm của cô, chúng tôi không những tìm được vật chứng then chốt mà còn bắt được nghi phạm. Lát nữa cục trưởng Lưu hỏi, tôi sẽ trả lời đúng sự thật, tuyệt đối không nhận công về mình.

Đôi mắt hạnh xinh đẹp của Thẩm Trân Châu lén nhìn Cố Nham Tranh.

Nhân phẩm của thần tượng quả nhiên khỏi chê!

Thẩm Trân Châu cười từ tận đáy lòng, cảm thán:

- Đội trưởng Cố, anh đúng là người tốt.

Cố Nham Tranh biết rồi, hóa ra lúc cô vui thật lòng thì sẽ có lúm đồng tiền.

CHƯƠNG 5

THẾ THÌ KHÔNG NÊN RỒI NHÉ

Thẩm Trân Châu tiễn Cố Nham Tranh đi rồi, tự tìm một góc chậm rãi xắn ống quần lên. Cô lấy nước nguội trong ca men xối qua vết thương, nhìn đầu gối sưng tím, may mà đã hết chảy máu.

Xử lý vết thương xong, chờ thuốc khô, cô thay một chiếc quần polyester màu đen rồi chờ tan làm. Đây là chiếc quần dự phòng cô chuẩn bị cho những ngày đến tháng.

Ở phía bên kia, người của đội Bốn bước ra khỏi phòng thẩm vấn, ba người nhà kia đã khai nhận toàn bộ hành vi phạm tội.

Lục Dã làm xong việc Cố Nham Tranh giao, quay sang hỏi những người khác trong văn phòng:

- Ê, sáng mai tôi đặt mười cái bánh bao rau to, ai muốn ăn? Tôi chia ra được ba bốn cái.

Chu Truyền Hỷ đang viết báo cáo vụ án, ngẩng đầu lên:

- Mấy cái bánh bao đó còn chẳng đủ cho cậu ăn ấy chứ?

Lục Dã cười hì hì:

- Nhìn là biết cậu chưa ăn bánh bao chị Sáu, sáng nay sếp ăn chính là loại đó. To kinh khủng, một cái bằng ba cái nhà khác!

Chu Truyền Hỷ lẩm bẩm:

- Tôi không thích ăn đồ chay, nhân chay khô rát họng tôi nuốt không trôi, có ăn thì cũng ăn bánh bao thịt tươi.

Ngô Trung Quốc lau xong bảng đen, bắt đầu tưới nước cho chậu kiếm lan trên bậu cửa sổ. Chậu kiếm lan viền vàng của ông lên rất tốt, đã trổ từng chùm hoa trắng nhỏ. Có nắng thì hoa nở, tới chiều tối lại khép cánh, trông như những hạt gạo trắng, rất thú vị.

Tưới xong, ông thong thả đặt bình tưới xuống:

- Thế là cậu không biết ăn rồi. Dân sành ăn đều ăn bánh bao rau. Làm được bánh bao rau ngon mới gọi là có tay nghề thật sự. Tôi nói cho cậu biết, bánh bao rau phải dùng rau theo mùa tươi nhất, chần nước sôi không được già không được non, thêm nấm khô, măng tươi và mỡ nước, còn đủ loại gia vị gia truyền, tốn công hơn cả bánh bao thịt heo. À phải rồi, bánh bao chị Sáu còn cho thêm đậu phụ khô ngũ vị, thế thì không ngon sao được.

Chu Truyền Hỷ bị ông tả tới nuốt nước miếng, vội giơ tay:

- Tôi lấy hai cái!

Ngô Trung Quốc tự nói tới mức mình cũng thèm, cũng xin Lục Dã hai cái, rồi quay sang hỏi Cố Nham Tranh:

- Đội trưởng Cố, tiện mua cho cậu hai cái nhé? Cậu không biết đâu, bánh bao chị Sáu ngon có tiếng ở khu Thiết Tứ. Chỉ là khó mua lắm, lần nào cũng xếp hàng dài.

Sáng nay Cố Nham Tranh đã được ăn rồi, giờ nghĩ lại vẫn thấy ngon thật. Anh vung tay:

- Bánh bao sáng mai tôi mời.

Chu Truyền Hỷ lập tức vui ra mặt:

- Ôi chà, sếp ơi, cuối cùng sếp cũng không phát mì gói bán buôn

cho chúng tôi nữa. Đội Ba bên cạnh phá án xong là có tiệc mừng công, tuần trước sếp bên đó còn mời ăn tiệc to nữa kìa.

Cố Nham Tranh đáp:

- Thôi được, cơm hộp buổi trưa tôi cũng đặt cho các cậu.

Chu Truyền Hỷ và Lục Dã phối hợp với nhau. Anh ta giành được cơm hộp, Lục Dã liền thừa thắng xông lên:

- Thế bữa khuya thì sao?

Cố Nham Tranh liếc xéo anh ta:

- Nhiều nhất là bỏ thêm cây xúc xích vào mì gói cho cậu.

Anh liếc ra ngoài cửa sổ, sải bước đi ra, trong tay lúc lắc chìa khóa chiếc xe Cherokee.

Chiếc xe việt dã vuông vức, ngang tàng mà oai phong. Bánh xe thô to nặng nề, lên núi xuống biển chẳng nơi nào không tới, tội phạm mà bị chiếc xe này đuổi theo thì có mọc cánh cũng khó thoát.

Chu Truyền Hỷ vẫn thì thầm với Lục Dã:

- Sếp keo kiệt như thế, cậu bảo sau này có cưới nổi vợ không?

Lục Dã chắc như đinh đóng cột:

- Khó!

Anh ta ngó ra cửa, hạ giọng:

- Trừ khi bỏ biên chế ra kinh doanh, để phú bà tiêu tiền cho. Lần nằm vùng này chẳng phải suýt làm con rể ở rể nhà người ta đấy à, may mà chạy nhanh.

Chu Truyền Hỷ cười ha ha:

- Thế chẳng phải cũng giải quyết luôn chuyện cá nhân rồi sao.

Thẩm Trân Châu tan làm, dắt chiếc xe 28 cũ nát mà khổ sở.

Xe nát không có khóa, ban ngày dựng ngoài cửa sổ, buổi tối dắt vào trong tiệm. Đầu gối đau buốt, đạp về chắc chắn không được, mà dắt bộ về thì cũng khó.

Nếu để ở cổng đồn cảnh sát, cô lại không yên tâm. Trừ khi… cô nhìn sang khu đại viện bề thế bên cạnh, còn có cả phòng bảo vệ và phòng thường trực.

Nếu để được trong đó thì đúng là an toàn.

Không như đồn cảnh sát lúc nào cũng có trộm vặt ra vào, trong đó toàn những kẻ sắp ăn đạn, chỉ có án mạng, chẳng ai thèm tiện tay trộm chiếc xe 28 nát của cô.

Thẩm Trân Châu dắt xe đi được vài bước thì bị người phía sau gọi lại:

- Đi cùng không?

Cửa kính chiếc Cherokee oai vệ hạ xuống, Cố Nham Tranh chống khuỷu tay lên, liếc đầu gối cô một cái, không đợi Thẩm Trân Châu trả lời:

- Chờ tôi một chút.

Thế là Thẩm Trân Châu nhìn chiếc Cherokee vừa ra khỏi cổng cẩn thận lùi lại, đỗ vào chỗ đỗ riêng.

Cố Nham Tranh xuống xe, bước nhanh tới, chẳng thèm liếc Thái Quân trên bồn hoa một cái:

- Bánh bao chị Sáu là ở phía Tân Nhị Thôn khu Thiết Tứ à?

Thẩm Trân Châu gật đầu:

- Đối diện là trường trung học Tân Nhị Thôn.

Cố Nham Tranh hỏi:

- Hai người là quan hệ gì?

Hiểu bệnh nghề nghiệp của anh, Thẩm Trân Châu kể rành mạch:

- Là mẹ tôi. Có điều từ nhỏ tôi học người khác gọi thế, quen rồi.

- Tôi nghe giọng cô hơi pha giọng miền Nam.

- Hồi trẻ mẹ tôi ở nhà dì cả miền Nam mấy năm, sau mới lấy chồng ra đây.

- Thảo nào.

Cố Nham Tranh vỗ vỗ yên sau, chiếc xe đạp 28 cũ kỹ phát ra tiếng cót két. Thẩm Trân Châu ngờ vực sức chịu đựng của nó, không biết cô với Cố Nham Tranh cùng ngồi lên xe thì có nghe tiếng nổ lốp không.

Rõ ràng gan đội trưởng Cố to hơn cô, anh ngồi lên trước, đôi chân dài chống hai bên, hai tay nắm ghi đông.

Tư thế ngầu như thế mà đạp xe đạp thì phí quá, nếu là cưỡi mô tô chắc phải hút bao nhiêu ánh nhìn của người khác giới chứ.

Thẩm Trân Châu ngửi thấy sau một ngày bận rộn, trên người Cố Nham Tranh vẫn có mùi bạc hà mát lạnh như vừa tắm xong.

Xem ra đãi ngộ của đội hình sự đúng là tốt hơn đồn cảnh sát nhiều, còn có cả phòng tắm.

Đầu cô nghĩ linh tinh đủ thứ, tự ngồi lên yên sau, cẩn thận bám lấy yên:

- Được rồi.

Cố Nham Tranh đạp một cái, không thấy yên sau nặng là bao.

Xe đạp chầm chậm lăn bánh, cót két cót két nhưng cũng khá chắc chắn.

Cố Nham Tranh thấy cô dè dặt với mình như vậy, không nhịn được cười, vai rung rung.

Thẩm Trân Châu gãi chóp mũi, chẳng lẽ đội trưởng Cố đang cười

chiếc xe đạp quá cũ sao?

Thế thì không nên rồi nhé.

CHƯƠNG 6

CÔ CẢNH SÁT KHU VỰC THẬT GIỎI GIANG

Liên Thành thập niên chín mươi đang chuyển mình từ kinh tế kế hoạch sang kinh tế thị trường. Chợ đầu mối cách hai con phố là một trong những trung tâm bán buôn hàng đầu thành phố.

Ở đó bán rau quả, quần áo, đồ dùng hằng ngày, chen chúc xe đẩy, xe lừa và tiếng gầm rú của máy cày. Sát mặt phố còn có các cửa hàng hải sản, tỏa ra mùi tanh mặn của biển.

Tháng năm là mùa đẹp nhất của Liên Thành.

Tôm tít, cua hoa, sò chim, nhím biển và đủ loại hải sản ồ ạt lên chợ. Trên mâm cơm nhà nào cũng không thiếu hương vị tươi ngon ấy.

Còn có anh đào to chẳng kém Yên Thị, nào Mỹ Tảo, Kim Đỉnh Hồng, Tô Bát..., sát bên các cửa hàng anh đào là việt quất địa phương và dâu tây Đan Đông.

Giá rẻ tới mức người eo hẹp như Thẩm Trân Châu cũng thỉnh thoảng mua được hai cân ăn cho đỡ thèm.

Người dân tan làm đi khắp phố phường. Có người đón con tan học, có người gặm bánh hội, có người bưng bánh muộn từ đứng ăn bên đường. Còn nhiều hơn nữa là những người xách giỏ tiện đường mua đồ ăn.

Không ít công nhân bị cho nghỉ việc tranh thủ giờ tan tầm bày sạp bên đường, trước mặt là ốc biển, nghêu, cá thu, còn có rau tề thái, hành núi, cải bẹ muối. Trên quầy bày trước cửa các cửa hàng là đủ loại hạt rang, quả khô. Phía đối diện, nồi to sôi ùng ục luộc ngô nếp nhà quê.

Trước mặt những người bán có tay nghề thì xếp hàng dài. Khung gà nướng giá phải chăng kêu xèo xèo, khơi dậy cơn thèm trong bụng người đi đường. Bên cạnh, bà chủ bán hàu chiên và trai trộn tôm quấn khăn hồng trên đầu, hai tay hai dao băm nhân cá thu, khách đang chờ về nhà định gói sủi cảo cá thu.

Sự ồn ã của phố chợ hòa cùng mùi thơm đậm đà, chiếc xe đạp khó nhọc len qua khu chợ, trong lòng Thẩm Trân Châu có thêm một túi anh đào to và một que kem Bắc Băng Dương.

Cố Nham Tranh cũng ngậm một que kem Bắc Băng Dương vị vải, ậm ừ không cho Thẩm Trân Châu móc ví, tự mình trả tiền rồi đạp bàn đạp chầm chậm lượn về phía trước.

Máy cát-xét ở tiệm quần áo và tiệm cắt tóc đang mở những bài hát thịnh hành "Năm tháng huy hoàng" và "Hùng phong châu Á", hai nhà thi nhau xem ai mở to hơn.

Trong chợ còn không ít hàng hóa nhỏ từ phương Nam chở lên, lặng lẽ len vào hàng nghìn hàng vạn gia đình ở Liên Thành.

Tự đạp xe thì lúc nào cũng sợ quệt vào người đi đường, ngồi sau xe Cố Nham Tranh lại có một cảm giác an toàn lạ lùng, đủ để cô cảnh sát khu vực nhỏ phân tâm ngó nghiêng khắp nơi.

- Mặt tiền số 025 Tân Nhị Thôn, chỗ này được đấy. Nhà cô là người nhà máy Thiết Tứ à?

Cố Nham Tranh đích thân đưa người tới ngoài tiệm bánh bao chị

Sáu, thấy hàng người xếp ở đây dài nhất cả dãy phố. Thảo nào chú Ngô nhắc mãi bánh bao bên này.

- Không phải được phân đâu, là mẹ tôi ly hôn với bố tôi rồi mới thuê được chỗ này đấy.

Thẩm Trân Châu xuống xe, chào Thẩm Lục Hà đang xới cơm hộp bên trong:

- Chị Sáu ơi, con về rồi!

- Trân Châu về rồi đấy à?

Xới xong một suất cơm hộp có mặn có chay, Thẩm Lục Hà thò đầu ra, thấy Cố Nham Tranh phía sau con gái. Gương mặt chính trực mà tuấn tú, lại còn mỉm cười kín đáo với bà, đúng là một chàng trai đẹp hiếm có!

- Đây là đội trưởng Cố, đồng nghiệp bên đội hình sự, tiện đường đưa con về.

Thẩm Trân Châu vội giới thiệu.

Cô nói với Cố Nham Tranh:

- Anh về đừng nấu cơm nữa, tôi xới cho anh một phần.

Cố Nham Tranh rất muốn nói thôi khỏi, nhưng anh cao vượt hẳn mọi người, đủ để nhìn thấy những chậu nhôm to xếp hàng phía trước đựng đầy món ăn nóng hổi.

Cá hố sốt giấm, tôm rang dầu, thịt thăn chua ngọt, đậu cô ve hầm thịt, cải chua miến, ớt xanh xào thịt, thịt xào vị cá...

Người lấy cơm hộp xong có người mang về nhà, có người ngồi luôn trên ghế nhựa bưng hộp cơm ăn lấy ăn để. Đủ cả sắc hương vị, đúng là một bữa tiệc cho cả giác quan và vị giác.

Tiệm bánh bao mà lại toàn năng thế này sao?

Cố Nham Tranh nhất thời không từ chối, Thẩm Trân Châu đã xắn tay áo cầm muôi to xới đồ ăn. Cô xới đầy cho anh bốn hộp cơm, đựng trong túi lưới đi vòng ra ngoài:

- Người nhà thì không dùng hộp xốp, cái đó không bảo vệ môi trường đâu, mai tôi mang bánh bao qua thì anh đưa lại tôi là được. Tôi mời đấy.

Dù sao người ta cũng mua kem Bắc Băng Dương và anh đào Kim Đỉnh Hồng cho mình, có qua có lại mà.

Cố Nham Tranh không ngờ đi có mấy bước chân mà được một bữa thịnh soạn ngon lành, trên đường về cứ băn khoăn mãi, cảm thấy mình đã chiếm hời của Thẩm Trân Châu.

Anh ngoảnh lại nhìn, cô đã đứng cạnh chị Sáu, phụ thu tiền xới đồ ăn, bận tới chẳng có thời gian ngước mắt nhìn sang.

Thẩm Ngọc Viên tan học về, trên đường thấy một anh chàng đẹp trai, nháy mắt ra hiệu với bạn học. Về tới tiệm nhà mình, cô nghe chị hai gọi:

- Khoai Viên, múc cá thu trong nồi ra!

- Dạ! Tới đây!

Thẩm Ngọc Viên đặt cặp sách xuống, đi múc đồ ăn trước. Cô bưng chậu nhôm to ra thay chậu đã hết, quay lại hỏi:

- Oa, anh lúc nãy là ai thế?

- Đó là đội trưởng Cố của tổ trọng án đội hình sự.

Thẩm Trân Châu lắc hông huých Thẩm Ngọc Viên một cái, không cẩn thận kéo căng đầu gối đau điếng, vẫn làm như mình là trang hảo hán, mặt không biểu cảm gồng lên chịu đựng.

Qua giờ cao điểm tan tầm, đồ ăn trong tiệm bán sạch. Thẩm Lục

Hà bảo hai con mang cơm tới nhà mấy người thân quen, sau đó dọn ra bốn món một canh, ba mẹ con ăn no căng bụng.

Ăn xong, Thẩm Ngọc Viên lên lầu làm bài, Thẩm Trân Châu ở dưới phụ Thẩm Lục Hà chuẩn bị đồ cho sáng mai.

- Hôm nay con gặp chuyện gì tốt à? Trông vui thế.

Thẩm Lục Hà nhặt hẹ, vừa ngắm nghía cô con gái lớn mặt mày rạng rỡ.

Thẩm Trân Châu mím môi cười lộ lúm đồng tiền:

- Có khi được một khoản tiền thưởng, tới lúc đó con đưa mẹ nhé.

Lòng Thẩm Lục Hà ấm áp, lau tay nói:

- Tiền của con thì cứ để dành, sau này làm của hồi môn.

Thẩm Trân Châu cười hì hì:

- Lấy chồng gì chứ, con muốn sống cả đời với mẹ và Khoai Viên cơ.

Thẩm Ngọc Viên trên lầu nghe rõ mồn một, thò đầu ra gọi:

- Chị hai, chị không ai thèm không có nghĩa là em với mẹ cũng không ai thèm đâu nhé! Chú Tôn còn định rủ mẹ đi xem phim kìa.

Thẩm Trân Châu:

- ...

Thẩm Lục Hà:

- ...

Một câu nói thành công khiến cả hai người tắc nghẹn trong lòng.

Thẩm Trân Châu đấm đấm ngực:

- Mẹ, chú Tôn...?

Thẩm Lục Hà từng có một cuộc hôn nhân thất bại, vội nói:

- Chú ấy nói đùa thôi, mẹ cũng từ chối rồi. Ngày trước dắt theo hai

đứa, khổ như thế mẹ còn không tìm đàn ông để cưới, giờ cuộc sống khá lên rồi, các con cũng lớn cả rồi, lại đi tìm một lão già về hầu hạ, mẹ điên hay mẹ ngốc chứ? Mẹ nói cho các con biết, các con muốn lấy chồng thì cứ lấy, không muốn thì mẹ cũng không ép. Có tay nghề làm bánh bao của mẹ đây, cả đời không để các con chết đói đâu.

Cố Nham Tranh xách hộp cơm đi được nửa đường thì máy nhắn tin bên hông kêu lên, anh vòng một vòng lớn quay lại đội hình sự.

Anh đặt hộp cơm xuống, Chu Truyền Hỷ đang tăng ca kêu ầm lên, bị nhét một cây xúc xích Vương Trung Vương cho im.

Cố Nham Tranh tới văn phòng cục trưởng Lưu. Vị phó cục trưởng này tại vị đã mười hai năm, cũng chẳng biết hai năm nay có leo lên thêm được nấc nào không.

- Báo cáo.

Cố Nham Tranh đứng thẳng lưng, ra vẻ gõ gõ cánh cửa đang mở.

Cục trưởng Lưu đã ngoài năm mươi, tóc hoa râm. Ông ngồi sau bàn làm việc, trông chẳng khác gì Phật Di Lặc.

Ông cười ha hả nói với Cố Nham Tranh:

- Đây là trưởng đồn Mã, chắc hai người gặp nhau rồi.

Cố Nham Tranh đã sớm thấy Mã Kiến mặt mũi hồng hào, anh chìa tay ra:

- Trưởng đồn Mã, hân hạnh.

- Đội trưởng Cố, nghe danh đã lâu.

Mã Kiến bốn mươi ba tuổi, làm ở đồn cảnh sát cơ sở gần hai mươi năm, không ngờ lại được lãnh đạo cục thành phố mời vào đội hình sự cục thành phố, còn được bắt tay đội trưởng Cố lừng danh của đội hình sự. Tất cả những chuyện này đều là nhờ cô Thẩm Trân Châu ở đồn của

ông!

Nói tới Cố Nham Tranh thì cục trưởng Lưu chẳng cần giới thiệu. Một tay cứng cựa hiên ngang, khác hẳn ông lăn lộn hơn hai mươi năm mới được lên trưởng ban, tuổi còn trẻ đã có công trạng đầy mình, vọt lên tới hàm phó phòng. Trong ngành cảnh sát, đó là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.

Cục trưởng Lưu nói:

- Những chuyện khác không nói nhiều. Vụ một xác hai mạng ở ao cá lần này, lãnh đạo thành phố rất quan tâm vì lễ hội thời trang quốc tế, còn khen chúng ta phá án thần tốc, tôi cũng rất mừng. Chỉ là chuyện luận công ban thưởng thì phải bàn với cậu.

Cố Nham Tranh thấy trên bàn cục trưởng Lưu có mấy tấm ảnh chụp ở hiện trường bắt người. Có tấm rất mờ, có tấm rất rõ. Không biết anh câu cá nào làm phóng viên đã chụp lén ở hiện trường mà đám Lục Dã không phát hiện ra.

- Lần này phá được án, cô cảnh sát Thẩm bên đồn có công lớn. Đúng như báo cáo đã nộp, công đầu không ai khác ngoài cô ấy. Cục trưởng Lưu thấy nên khen thưởng thế nào thì cứ khen thưởng thế ấy, tôi và toàn bộ đội Bốn không có ý kiến gì.

Trưởng đồn Mã thở phào, ông biết ngay đội trưởng Cố tuyệt đối sẽ không tranh công. Vụ án mạng lần này, đồng chí Thẩm Trân Châu đã giúp ông nở mày nở mặt một phen, cũng để các đơn vị anh em khác thấy đồn cảnh sát của ông cũng có bản lĩnh.

Ông nhớ tới gã thầy bói mù bắt được hồi đầu tháng, nói ổ gà của họ sắp bay ra một con phượng hoàng vàng. Lúc đó trưởng đồn Mã còn mắng người ta, giờ nghĩ lại, chẳng lẽ chính là Thẩm Trân Châu?

Lát nữa đi, liệu có xin được tấm ảnh cô hất bay nghi phạm không

nhỉ? Dán lên tường đồn cảnh sát thì nở mày nở mặt biết mấy.

CHƯƠNG 7

VUI GẤP ĐÔI NHÉ

Ngày nào cũng như ngày nào, trước tiệm bánh bao chị Sáu luôn có hàng người xếp dài.

Sáng sớm không cần đi tập luyện, Thẩm Trân Châu phụ Thẩm Lục Hà bán bánh bao một lúc.

Lúc này chủ nhiệm Triệu, người phụ trách bảng tin an ninh khu phố, tươi cười đi tới, mang theo một cuộn áp phích và ảnh dày cộp:

- Cháu đừng vội đi làm, cho mượn ít nước, để bác dán lại cái bảng tin cạnh nhà cháu.

Thẩm Trân Châu vui vẻ đi lấy nước cho chủ nhiệm Triệu, xách xô nước vắt khăn lau tới bảng tin trước tiệm, hỏi:

- Tháng sáu chủ đề là gì thế ạ?

Chủ nhiệm Triệu cười nhìn cô:

- Chủ đề là "Cảnh sát khu vực nhỏ phá đại án".

Thẩm Trân Châu:

- ... Ơ?!

Chủ nhiệm Triệu dán áp phích lên bảng tin. Trên đó là quá trình phá án do chính tay trưởng đồn Mã viết, những thông tin then chốt

được giấu đi, toàn là lời khen Thẩm Trân Châu cẩn thận, dũng cảm, giúp tổ trọng án đội hình sự cục công an thành phố phá vụ sản phụ chết đuối!

- Trân Châu ơi, trên này là cháu đấy à! Hóa ra cháu giỏi thế.

Một khách quen đang xếp hàng lên tiếng, khiến mọi người nhao nhao nhìn sang.

- Mọi người đi qua không thấy bảng tin an ninh à? Từ nam tới bắc bốn con phố, bảng tin nào cũng toàn ảnh Trân Châu đấy, nói con bé là cảnh sát đồn mà dũng cảm phối hợp với bên hình sự bắt hung thủ, lần này đúng là giỏi thật rồi.

Thẩm Ngọc Viên kéo khóa áo đồng phục, lao tới bảng tin, mừng rỡ hét lên:

- Chị hai ơi! Chị bắt được ba kẻ giết người kìa! Chị ngầu quá đi!

Trong đó có người đã xem rồi, cười hà hà nói:

- Chị Sáu ơi, chị còn không qua xem đi. Ảnh con gái lớn của chị hất bay kẻ giết người oai lắm đấy.

Mặt Thẩm Trân Châu đỏ bừng.

Thẩm Lục Hà chẳng màng thu tiền nữa, đóng sập hộp tiền lại, túm tạp dề chạy tới bảng tin.

Trên bảng tin, Thẩm Trân Châu mặc cảnh phục xanh ô liu đứng thẳng tắp. Ánh mắt kiên định tự tin nhìn vào ống kính, gương mặt vốn hay cười lộ vẻ điềm tĩnh, sâu lắng.

Bên cạnh còn có một tấm ảnh chụp vội được phóng to cảnh cô hất bay nghi phạm, hơi mờ. Người chụp phải chộp vội khoảnh khắc ấy, đủ thấy tình hình lúc đó gấp gáp thế nào.

Thẩm Lục Hà như đang lơ lửng trên mây, quay về tiệm bánh bao

tiếp tục bán hàng. Nghe khách quen và hàng xóm mua bánh khen ngợi Trân Châu, bà cười không khép được miệng, vừa thu tiền vừa tự hào, vui sướng vô cùng.

Chú Lư mở hiệu sách học sinh cùng dãy phố thấy Thẩm Trân Châu định đi làm, nhét cho cô một cây bút bi:

- Cháu ở Thiết Tứ còn nổi hơn cả Tiểu Hổ Đội rồi đấy, hôm nào kiếm cho chú một tấm ảnh trên bảng tin, nhớ ký tên lên, chú dán trong tiệm cho học sinh nhìn xem tấm gương thật sự là thế nào.

- Thế thì cô cũng muốn chữ ký nhé, con gái cô suốt ngày xem "Uyển Quân" gì đấy, chẳng bằng cho nó xem Trân Châu, khóc lóc sướt mướt chẳng bằng tự mình có sức mạnh.

- Mọi người đừng trêu cháu nữa, cháu sắp không phân biệt nổi đông tây nam bắc rồi.

Vành tai Thẩm Trân Châu đỏ ửng, nói gì cũng không chịu nhận cây bút bi. Sau đó Thẩm Ngọc Viên chạy tới giảng hòa, cầm bút nhét vào túi cô.

Nhìn bóng Thẩm Trân Châu xách bánh bao bối rối bỏ đi, mọi người mỉm cười thiện ý.

Thẩm Lục Hà gọi với theo:

- Trưa có về ăn cơm không?

- Không ạ, con phải tăng ca!

Thẩm Trân Châu xua tay, ngại tới mức chẳng dám ngoảnh đầu lại.

- Xem kìa, mình thì bay bổng cả lên mà người ta chẳng bay, còn phải phục vụ nhân dân tăng ca nữa đấy.

Nguyên Giang Tuyết tóc xoăn sóng to, môi đỏ, quần tất xỏ gót, trông cực kỳ thời thượng.

Chị đi tới cửa tiệm bánh bao phụ Thẩm Lục Hà đóng bánh:

- Sau này chị có cái mà trông mong rồi đấy. Cả con phố này ai mà chẳng ghen tị với chị, một mình nuôi hai đứa con gái ngoan ngoãn hiểu chuyện thế này.

Nguyên Giang Tuyết là dân gốc ở đây, ông bà cha mẹ đều là người nhà máy Thiết Tứ. Vốn chị cũng có bát cơm sắt công nhân Thiết Tứ, sau đó dứt khoát bỏ biên chế ra kinh doanh, mở một tiệm quần áo.

Người yêu chị muốn vào Nam buôn bán, Nguyên Giang Tuyết không muốn rời bố mẹ, hai người chia tay êm đẹp, coi như cũng đường hoàng. Lễ Tết, chồng cũ vẫn gửi cho chị ít đặc sản miền Nam, Thẩm Trân Châu và Thẩm Ngọc Viên cũng được ăn không ít.

- Hồi các con còn nhỏ, em cũng chăm chúng nó nhiều, lễ Tết chúng nó có quần áo mới mặc cũng là nhờ em cả.

Thẩm Lục Hà nhìn Nguyên Giang Tuyết chẳng kém mình mấy tuổi, xúc động nói:

- Trưa đừng về nhà nữa, ăn ở chỗ chị nhé!

Nguyên Giang Tuyết tuy đã có tuổi nhưng vẫn còn mặn mà, chọn một túi bánh bao đưa cho khách phía trước, chậm rãi nói:

- Được thôi, em muốn ăn đậu cô ve xào khô nhé.

- Biết rồi, em nhắc bao nhiêu lần rồi.

Thẩm Lục Hà cười:

- Chị làm nhiều cho em, ăn không hết thì xem chị có mắng không.

Buổi sáng bán đồ ăn sáng xong là phải chuẩn bị cơm hộp buổi trưa.

Thường là một mặn một chay hoặc hai mặn một chay, mỗi suất cơm hộp kiếm được hai ba hào tiền công vất vả.

Tiệm Nguyên Giang Tuyết có khách thử quần áo, Thẩm Lục Hà

ngồi trước cửa tiệm nhặt hẹ. Thỉnh thoảng bà nhìn dòng người qua lại trên phố, chẳng biết mọi người vội vã đi đâu, sống có vui không.

Hôm nay bà rất vui, cực kỳ vui, nếu như trước mặt không đỗ lại chiếc xe con quen thuộc tới mức căm hận kia.

- Nhặt mớ rau mà cũng vui thế, đúng là số nghèo.

Hồ Tiên Phong ngồi ở ghế sau, ôm một cô gái ăn mặc lòe loẹt, nói với thư ký ngồi ghế phụ phía trước:

- Cậu đi đi, tôi nghe cái giọng ồm ồm của cô ta là đau đầu.

Địch Cường thầm nghĩ, ông chủ Hồ nào phải nghe giọng ồm ồm mà đau đầu, rõ ràng là sức chiến đấu của vợ cũ quá cao, mấy năm trước tới lần nào bị đánh lần đó, không có gan đối mặt mà thôi.

Gã nghe lời xuống xe, quả nhiên thấy mặt bà Thẩm Lục Hà biến sắc.

Rõ ràng vừa nãy còn trời nắng đẹp, bỗng chốc sấm sét đầy trời. Rau còn chưa nhặt xong, bà đã bưng cái chậu nhôm to lên, sẵn sàng úp lên đầu gã bất cứ lúc nào.

- Cút!

Không đợi Địch Cường thuật lại lời Hồ Tiên Phong, bà Thẩm Lục Hà đã dữ dằn tỏ rõ thái độ.

Địch Cường cảm thấy một luồng gió mạnh lướt qua má, xoa xoa cái tai đau nhức, vội giữ lấy vành chậu nhôm to:

- Bà Thẩm, ông chủ Hồ là bố ruột của đại tiểu thư, có quyền ăn một bữa cơm thường với cô ấy.

Thẩm Lục Hà tức giận mắng:

- Bố nó vì làm ăn mà định bán con gái cho nhà họ Bạch, còn mặt mũi tìm nó ăn cơm à? Chia tay với thằng họ Bạch rồi là chia tay rồi,

đừng tới quấy rầy chúng tôi nữa!

Chưa đợi chữ "cút" thứ hai thốt ra, một chậu nước lạnh đã hắt tới chân, khiến gã lùi lại liền mấy bước.

Chú Lư đứng trước cửa hiệu sách, vẩy vẩy chậu nước vừa giặt khăn lau, tiếc là không hắt trúng đầu Hồ Tiên Phong. Có điều tên thư ký này cũng là loại chó cậy gần nhà, hắt thì hắt thôi.

Nguyên Giang Tuyết ngọt nhạt tiễn khách đi, rồi chống nạnh đứng trước cửa tiệm, ngón tay hoa lan chỉ vào chiếc xe con:

- Yên được hai năm mà còn dám mò tới, có tin bà đây treo quần lót lên xe mày không?!

Hàng xóm cũ lần lượt kéo ra, bà Lý ló đầu ra, hàm răng móm mém nói:

- Còn có của bà nữa!

- Ối giời ơi, bà cụ đừng làm loạn thêm nữa.

Anh Lãnh bán đồ mã tang lễ cạnh đó vòng ra trước chiếc xe con, nheo mắt nhìn kỹ gã bạc tình, định vẽ mũi mắt hắn lên hình nhân giấy, hôm nào đốt đi cho hắn xuống dưới làm trâu làm ngựa cho người khác!

Trần Thế Mỹ là gì? Hắn chính là Trần Thế Mỹ.

- Đúng là một lũ dân đen điêu ngoa!

Hồ Tiên Phong thấy không ổn, theo bản năng nấp sau lưng cô gái trẻ, mở cửa kính nói:

- Nói với Thẩm Trân Châu, dù nó không nhận tôi thì tôi vẫn là bố nó. Đừng tưởng lớn rồi cứng cánh rồi thì có thể làm lơ ông đây, không có tôi, cả đời này nó đừng hòng sờ được vào bốn bánh xe.

- Phì, ai thèm mấy đồng tiền thối của anh?

Thẩm Lục Hà tức tới ngực phập phồng.

Hồ Tiên Phong đắc ý mỉa mai:

- Cô chưa thấy tiền bao giờ, đương nhiên không biết cái lợi của tiền. Nhặt rau rửa rau gần nửa đời người, chắc chưa thấy được mấy tờ tiền lớn, toàn tiền hào lẻ chứ gì?

Hắn ra dáng người đàng hoàng, hồi trẻ khôi ngô tuấn tú, khiến Thẩm Lục Hà vì tình yêu mà mờ mắt. Phát tài rồi, sống trong nhung lụa bao năm, đã gần năm mươi tuổi mà vẫn không nhịn được lộ ra bộ mặt chua ngoa cay nghiệt. Trong xương tủy vốn chẳng phải người tốt gì.

Thẩm Lục Hà càng tức hơn, vì hắn nói trúng thật, bận rộn cả buổi sáng, trong túi toàn là tiền hào lẻ!

- Đây là khu vực cấm đỗ xe, sao lại đỗ ở đây?

Một chiếc mô tô cảnh sát chắn ngang trước xe con, một "cảnh sát tuần tra" eo thon chân dài bước xuống, gõ gõ cửa kính xe Hồ Tiên Phong:

- Tắt máy.

Hồ Tiên Phong nhìn "cảnh sát tuần tra" anh tuấn, cách cửa kính móc thuốc lá định mời:

- Đồng chí, tôi mới dừng một chút, đi ngay đây.

- Khỏi đi nữa, bảo hiểm xe, giấy tờ chủ xe và người lái của anh có đầy đủ không?

Hồ Tiên Phong sững ra, vội bảo tài xế lấy giấy tờ đưa qua.

Một thân hoang dã được bộ cảnh phục nghiêm chỉnh che đi, đồng chí "cảnh sát tuần tra" lật giấy tờ một cách nghiêm túc, rút sổ tay ra xoẹt xoẹt viết mấy chữ, rồi thu hết giấy tờ vào túi.

- Đồng chí, anh làm gì thế?! Tôi còn có cuộc họp, giờ đi đã muộn rồi.

Đối phương làm như không nghe thấy, bảo tài xế mở nắp ca-pô, thò đầu nhìn số máy.

Ánh mắt Hồ Tiên Phong hoảng hốt, nuốt nước bọt.

- Tôi nghi chiếc xe này có liên quan tới một vụ buôn lậu, tạm giữ phương tiện, mời anh phối hợp xuống xe chịu điều tra.

- Không phải chứ?!

Hồ Tiên Phong vội xuống xe, cười làm lành:

- Thưa lãnh đạo, tôi phải đi họp thật mà. Lễ hội thời trang của thành phố tôi cũng tài trợ đấy, tập đoàn Tiên Phong, là của tôi.

Hồ Tiên Phong lén lút ra hiệu về gia thế quyền lực của mình, khiến đồng chí cảnh sát tuần tra ngoáy ngoáy tai:

- Vội à?

- Vâng vâng vâng, nếu không thì cái chỗ quèn này chẳng bắt được taxi đâu.

Hồ Tiên Phong tưởng có hy vọng, vênh váo liếc Thẩm Lục Hà. Lại thấy bà đứng yên tại chỗ, dường như chẳng có ý định lên làm loạn.

Dân đen là thế, gặp kẻ có quyền có thế là thành rùa rụt cổ.

Một vị cảnh sát tuần tra họ Cố nào đó nghiêng người, ngón trỏ chỉ chỉ vào biển trạm xe buýt, giọng nhẹ tênh:

- Thế thì đi xe buýt đi, tiện lắm, bên đó người chen người, lái xe khó mà đỗ xe cũng khó, tôi thấy đi tuyến số 6 qua đó có 11 trạm thôi mà.

Đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Tiên Phong mà đi xe buýt tới họp?

Hồ Tiên Phong sắp phát điên, buột miệng nói:

- Châm chước một chút được không? Chúng ta đều là người một nhà cả, đội hình sự cục thành phố tôi còn có bạn cũ ở đó.

Cố Nham Tranh bật cười:

- Ai thế?

Hồ Tiên Phong vừa đọc tờ báo sáng đưa tin đội hình sự phá án thần tốc trong mười hai giờ, tờ báo còn để ngay trên xe. Hắn liều một phen, đã nói thì nói to:

- Chắc chắn anh nghe rồi, đội trưởng Cố đội Hình sự số 4. Giờ cho đi được chưa?

Ha ha.

Khóe môi Cố Nham Tranh giật giật, lật giấy đăng ký xe ra hỏi:

- Tên chủ xe?

Hồ Tiên Phong ngẩn ra một chút, không ngờ một cảnh sát giao thông tuần tra còn con lại coi thường cả đội trưởng đội hình sự. Hắn thu lại nụ cười:

- Hồ Tiên Phong.

Cố Nham Tranh gấp sổ đăng ký xe lại, gõ gõ bìa:

- Trên này đăng ký chủ xe tên là Phương Trung Quốc. Nếu anh không có vấn đề gì, sao lại khác với trên này?

Vốn anh chỉ định dọa Hồ Tiên Phong một phen, dù sao mọi người cũng đều trong hệ thống công an, không thể trơ mắt nhìn mẹ con Thẩm Trân Châu bị bắt nạt.

Ai ngờ lại hỏi ra vấn đề thật.

Hồ Tiên Phong liếm môi, nuốt nước bọt:

- Đồng chí, chiếc xe này là nhiều năm trước người ta nợ tiền công

trình của tôi, đem gán nợ, tôi ngại phiền nên chưa sang tên...

- Nói láo, chiếc xe này anh bỏ ra một nghìn đồng mua của bọn buôn xe! Ai gán nợ cho anh? Tôi làm chứng được đây không phải xe gán nợ!

Thẩm Lục Hà dựng ngược lông mày, đi tới trước mặt Cố Nham Tranh, nói lớn:

- Xe của Hồ Tiên Phong không rõ nguồn gốc, tôi đồng ý làm nhân chứng.

- Thế thì tốt. Xe tang vật đưa tới bãi đỗ xe hợp tác với cục thành phố tạm giữ, kiểm tra số máy và thông tin dòng xe, tiến hành xác minh vụ buôn lậu. Còn người thì về cục với cậu ta lấy lời khai trước. Hỷ Tử, đưa người đi.

Chu Truyền Hỷ vừa đạp xe đuổi kịp đội trưởng Cố, nghe vậy trừng mắt hung dữ với Hồ Tiên Phong, quệt mồ hôi:

- Được rồi, về với tôi đi.

Hồ Tiên Phong đờ người, lắp bắp mấy câu, hỏi:

- Anh anh anh là ai?

Cố Nham Tranh rút thẻ ngành ra lắc lắc trước mặt hắn:

- Tôi là người bạn cũ ở đội hình sự của anh đây, đội trưởng Cố, sao lại không nhận ra rồi?

Thẩm Lục Hà cười ngạo nghễ, nhìn gương mặt tái mét của Hồ Tiên Phong:

- Hóa ra hôm nay anh tới không phải để gây sự, mà là để cho tôi vui gấp đôi đấy à!

Sao, sao lại thế này?!

Hồ Tiên Phong giận mà không dám nói, bị Chu Truyền Hỷ giục, nhắm mắt lên xe, lòng bàn tay nắm chặt tờ báo sáng.

Bà con hàng xóm ai cũng thấy hả dạ, mồm năm miệng mười kể với Cố Nham Tranh rằng Hồ Tiên Phong vừa cưới vợ đã ngoại tình, con riêng còn lớn hơn cả Thẩm Trân Châu. Phát đạt rồi thì trọng nam khinh nữ, bỏ rơi vợ cả con gái để vợ bé lên ngôi hưởng phúc, mặc ba mẹ con không nhà không việc, lưu lạc tới trước cổng nhà máy Thiết Tứ bán bánh bao.

Về sau mọi người thấy họ thật sự đáng thương, tìm cho một chỗ đặt chân, chủ nhà còn tốt bụng cho nợ nửa năm rồi mới trả tiền thuê. Thoắt cái đã hơn mười năm!

- Hồi Trân Châu với Ngọc Viên còn nhỏ, có bố cũng như bố chết rồi, giờ Trân Châu lớn rồi có tiền đồ rồi, hắn mò ra định làm gì?

- Chắc chắn chẳng có ý tốt gì!

- Chị Sáu khổ quá, là tôi thì nằm mơ cũng muốn băm hắn ra!

Thẩm Lục Hà không muốn nói quá nhiều chuyện riêng với lãnh đạo của Trân Châu. Năm ngoái Trân Châu bỗng đòi chia tay với thằng

nhóc nhà họ Bạch, nói cảm thấy người ta trăng hoa.

Bây giờ toàn là tự do yêu đương, không hợp thì chia tay, dù sao cũng chưa nắm tay lần nào.

Hai người nói tan là tan, ai về nhà nấy.

Kết quả Hồ Tiên Phong như phát điên, cứ bắt Thẩm Trân Châu phải tiếp tục qua lại với người ta, chỉ vì nhà họ Bạch là nhà giàu nhất thành phố, có thể cho tập đoàn Tiên Phong làm ăn.

Làm bố mà như thế, thật khiến người ta khinh.

Bà xua tay:

- Qua rồi thì cho qua, ba mẹ con tôi bây giờ sống rất tốt, cảm ơn lãnh đạo đã giúp tôi, để tôi xả được cục tức. À phải rồi, tôi có cần đi theo lấy lời khai không?

- Không cần, lát nữa tôi cho người qua là được.

Cố Nham Tranh biết ở đây bà thường một mình làm không xuể, mất thời gian e là không buôn bán được.

Nói xong anh ngừng một chút:

- Tôi cũng không phải đặc biệt tới giúp, tiện đường gặp thôi.

Thẩm Lục Hà định nói thêm gì đó, Nguyên Giang Tuyết huých bà một cái, nháy mắt ra hiệu:

- Lãnh đạo làm việc chắc chắn đều theo quy định cả mà, là Hồ Tiên Phong không ra gì, to gan dám mua xe buôn lậu, bị tịch thu là đáng đời!

- Đúng đúng, cùng lắm là xử lý theo pháp luật, chúng ta có đi cửa sau trị ai đâu.

Chú Lư cười phụ họa.

Nguyên Giang Tuyết chen lên trước, chị vốn đối mặt với khách

mua quần áo cũng có thể sa sầm mặt, giờ cố nặn ra nụ cười hiếm hoi:

- Trân Châu nhà chúng tôi cũng vất vả lắm, mong lãnh đạo chiếu cố con bé nhiều hơn. Con bé còn nhỏ, lỡ có chỗ nào làm chưa tới, xin cứ rộng lượng bỏ qua. Đương nhiên đáng phê bình thì phê bình, đáng dạy dỗ thì dạy dỗ, cây non không chặt thì không thẳng, nhưng vẫn xin rộng lượng bỏ qua nhé.

Nửa câu cuối mới là trọng điểm.

Mỗi lần Cố Nham Tranh đi ngang đồn cảnh sát đều thấy bóng lưng bận rộn mà đầy sức sống của cô, như một con quay không bao giờ biết xì hơi.

Anh bật cười:

- Đồng chí Thẩm làm việc rất tốt, không có chỗ nào cần phê bình, bà con cứ yên tâm. Người cô ấy giúp phá án trên bảng tin chính là tổ chúng tôi, lần này cô ấy lập công, đồng nghiệp đều rất cảm ơn cô ấy.

Có người nhận ra những vạch vạch hoa hoa trên vai anh, thầm cảm thán vị lãnh đạo này đúng là trẻ tuổi tài cao, Trân Châu được anh ta coi trọng là chuyện đáng mừng.

- Rảnh thì dẫn đồng nghiệp tới ăn cơm nhé.

Thẩm Lục Hà nghĩ một lát rồi nói.

- Vâng, chị Sáu, tôi đi trước đây.

Máy nhắn tin bên hông Cố Nham Tranh lại kêu, anh cúi đầu nhìn qua, chào bà con hàng xóm rồi quay về phía đội hình sự.

Vốn tưởng trong tay không có án, có thể nhân danh tuần tra lễ hội thời trang đi một vòng ra biển, xem ra kẻ to gan lớn mật không ít.

Chỉ là dọc đường, anh cứ chốc chốc lại nhớ tới nụ cười ngọt ngào của Thẩm Trân Châu. Hóa ra không phải chỉ trong nhà kính mới nuôi

được hoa, bông hoa dại cũng có thể được tình yêu thương chở che mà lớn lên.

Đã quen nhìn bóng tối, anh lại thấy được một mảng nắng ấm giữa phố phường ồn ã.

Thẩm Trân Châu hì hục dắt chiếc xe 28 nát tới đồn cảnh sát.

Còn chưa vào cửa, cô đã nghe bên trong Hồng Lạc thì thầm với lão Hoàng:

- Đúng là để cô ta tìm được cơ hội ló mặt rồi. Hôm qua em thấy trưởng đồn bị gọi sang bên cạnh, lúc về mặt mũi hồng hào. Năm ngoái trưởng đồn Mã đã cho cô ta danh hiệu cán bộ xuất sắc, năm nay lại là cô ta nữa cho xem.

Lão Hoàng đứng cạnh cửa sổ pha trà:

- Cậu giúp phá án đi, bảng tin cũng dán ảnh cậu lên, cho cậu cũng được nở mày nở mặt.

Thảo nào lão chờ ở nhà bà Triệu mãi không thấy Thẩm Trân Châu, hóa ra là đi làm việc lớn.

Chị Vương bên hộ tịch cong ngón tay hoa lan cắn miếng quẩy, nói trước mặt năm sáu người trong văn phòng:

- Lão Hoàng nói đúng đấy, có bản lĩnh thì cậu cũng đi bắt kẻ giết người đi, bảo đảm trưởng đồn cũng dán ảnh cậu. Chỉ là phải cẩn thận, đừng để ảnh màu dán thành ảnh đen trắng nhé.

Mặt Hồng Lạc lập tức sa sầm, há miệng định nói, bị lão Hoàng trừng mắt nên nuốt lời vào bụng.

Chồng chị Vương bên hộ tịch làm ở văn phòng ủy ban quận, không phải người họ đắc tội nổi.

Thẩm Trân Châu đứng ngoài cửa suýt bật cười. Cô xách chỗ bánh

bao còn lại đi vào, chào hỏi đặc biệt hớn hở:

- Chào buổi sáng chị Vương, ăn một cái bánh bao không ạ?

- Đang thèm đúng miếng này đây.

Chị Vương vẫy tay, Thẩm Trân Châu vui vẻ mang bánh bao qua, nghe chị nói:

- Không cần cho chị tương đâu, cả phòng toàn mùi giấm, chị chấm giấm ăn là được.

Vì Thẩm Trân Châu đã thành cục cưng của trưởng đồn Mã, lão Hoàng và Hồng Lạc nhìn nhau một cái rồi không nói nữa, lặng lẽ ngồi xuống.

Bánh bao chị Sáu thơm thật, Hồng Lạc chưa ăn sáng nuốt nước bọt, nhìn đi nhìn lại, tiếc là lần này Thẩm Trân Châu ngày thường hay chia đồ ăn ngon lại quyết tâm để cậu ta nhịn đói.

Chị Vương tới bên Thẩm Trân Châu, hạ giọng:

- Trân Châu à, có những lời em đừng để bụng, cứ coi như một cơn gió thoảng qua thôi.

- Em không để mấy lời linh tinh ảnh hưởng tới mình đâu, lòng mình không thẹn là được.

Bông hoa nhỏ cứ nghiêm túc tự vun đắp cho mình là giỏi lắm rồi, sao vui thì làm.

Thẩm Trân Châu ngẩng gương mặt tươi tắn lên, chị Vương bẻ nửa quả trứng luộc nước trà đã bóc vỏ nhét vào miệng cô, rồi đứng thẳng người, quét mắt qua lão Hoàng và Hồng Lạc:

- Em làm rất tốt. Trấn áp tội phạm là thiên chức của chúng ta, chứ không phải luồn cúi bám víu. Chị thường hâm mộ các đồng chí bên cạnh, họ được đối mặt trực tiếp với tội phạm. Giờ nghĩ lại, dù ở đồn

cảnh sát, chúng ta cũng có thể tỏa sáng. Em làm chị nhen lại nhiệt huyết với công việc đấy.

- Thế thì tôi đạt được mục đích rồi. Ê, còn bánh bao không đấy?

Trưởng đồn Mã đứng ở cửa, không biết tới từ lúc nào, ông hít hít mùi thơm, cơn thèm nổi lên.

- Còn ạ, còn một cái nhân sơn tra.

Thẩm Trân Châu nói rồi đưa bánh bao qua.

Cô thường mang bánh bao và cơm hộp cho đồng nghiệp, mọi người đói là thích xin cô, sau này trưởng đồn Mã cũng mê bánh bao chị Sáu.

Trưởng đồn Mã cắn một miếng bánh bao nóng hổi:

- Vẫn là chị Sáu làm chuẩn nhất, tháng trước tôi đi Thẩm Thị học tập, thèm đúng miếng sơn tra này mà mua thế nào cũng không vừa miệng. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là do ăn bánh của chị Sáu nên kén ăn rồi.

Bánh bao cũng nuốt xuống bụng, trưởng đồn Mã đi ra ngoài, Hồng Lạc lén thở phào, thật sợ lời vừa rồi bị trưởng đồn nghe thấy.

Nhìn cử chỉ của trưởng đồn Mã thì chắc là không nghe thấy.

Nhưng cậu ta vừa yên tâm, trưởng đồn Mã đã đi một vòng rồi xách một hộp y tế quay lại đặt lên bàn chị Vương:

- Hôm qua đồng chí Thẩm bị thương khi truy bắt hung thủ, có phải đội trưởng Cố đích thân qua đưa thuốc không?

Bàn làm việc của chị Vương kê sát bàn Thẩm Trân Châu. Chị liếc lọ thuốc cao cấp trên bàn Thẩm Trân Châu, hiểu ý nói:

- Đúng thế, đặc biệt cảm ơn Tiểu Thẩm phối hợp với công tác của đội hình sự, nói không có Tiểu Thẩm thì lần này chắc chắn không phá án tại chỗ được.

Còn định đích thân bôi thuốc cho Tiểu Thẩm nữa kìa.

Trưởng đồn Mã gật đầu, mặt không đổi sắc:

- Hôm qua tôi ở văn phòng cục trưởng Lưu, cục trưởng Lưu hết lời khen đồn cảnh sát cơ sở chúng ta có làm được việc. Đội trưởng Cố còn đề nghị tăng cường đãi ngộ y tế ở cơ sở, đừng để đồng chí bị thương không có thuốc mà chữa. Nhưng tôi nhớ Hồng Lạc vừa mới lĩnh thuốc của phòng mà? Hết thuốc rồi à?

- Em tưởng cô ấy sẽ đi phòng y tế.

Hồng Lạc nói.

Trưởng đồn Mã lăn lộn ở cơ sở cả nửa đời người, trong lòng biết rõ cả, vỗ vỗ hộp thuốc:

- Đây là hộp y tế đội Bốn gửi tới, tôi để ở đây. Tiểu Thẩm, cô xem thiếu gì, hôm nào tôi bổ sung cho.

Thẩm Trân Châu đâu có ngốc, cái đầu nhỏ quay một vòng là hiểu ra.

Hóa ra hôm qua đội trưởng Cố về còn đi mách giùm cô ha ha.

Thần tượng còn có mặt này nữa cơ à.

Cô lộ lúm đồng tiền, giọng lanh lảnh:

- Trưởng đồn Mã ơi, em thấy thiếu thuốc tím ạ.

Hồng Lạc kinh ngạc nhìn cô, thế này là ý gì, chê chuyện chưa đủ to à?

Trưởng đồn Mã tuy không nói, nhưng ánh mắt nặng trịch rơi lên người Hồng Lạc. Tiếng trò chuyện ồn ào trong văn phòng dần ngưng bặt, ai cũng chờ Hồng Lạc.

Hồng Lạc đỏ bừng mặt, dưới ánh nhìn của cả văn phòng, móc chùm chìa khóa ra mở ngăn kéo, lấy lọ thuốc tím vẫn còn rất đầy đặt

lên bàn chị Vương.

Đồng nghiệp không ai nói gì, nhưng ai cũng ngầm hiểu nhìn Hồng Lạc, sự coi thường trong ánh mắt không thể làm ngơ.

Hồng Lạc không giữ được tâm thế tốt như Thẩm Trân Châu, đợi trưởng đồn Mã đi rồi, cậu ta ngồi như ngồi trên đống lửa. Lão Hoàng thấy cậu ta hồn vía lên mây, quần chúng nói chuyện với cậu ta cũng không nghe thấy:

- Này này, Tiểu Hồng, ra ngoài rót cho tôi cốc nước vào đây.

Hồng Lạc bật dậy, chẳng cầm cả ca trà của lão Hoàng, nhét bao thuốc lá đi ra cửa:

- Em, em đi vệ sinh cái.

Lão Hoàng nhìn cái bộ dạng không ra gì của cậu ta mà bực. Trưởng đồn Mã giao cho lão dẫn dắt Hồng Lạc và Thẩm Trân Châu làm đồ đệ, lão Hoàng nghĩ Hồng Lạc giỏi hơn Thẩm Trân Châu, gần như chỉ dạy dỗ Hồng Lạc, ai ngờ cậu ta lại vô dụng.

Giờ lão muốn dạy Thẩm Trân Châu, nhưng nửa năm trôi qua, Thẩm Trân Châu trong văn phòng được lòng người tới khó tin, còn có chị Vương và mọi người giúp đỡ, cũng chẳng cần lão sấn sổ tới dạy nữa.

Huống hồ người ta vừa lập công, lão lại chạy tới, người khác sẽ nghĩ thế nào.

Người tới làm thủ tục dần đông lên, Thẩm Trân Châu tiếp tục làm việc với ông Trương trước mặt, kiên nhẫn nhắc đi nhắc lại:

- Ông ơi, ông vẫn còn sống thì không xóa hộ khẩu được đâu, ông khỏe mạnh thế này, chắc chắn sống lâu trăm tuổi, ông đừng vội. Hôm nào cháu làm giúp ông sau.

Ông Trương chống gậy, lẩy bẩy nói:

- Không được, Trân Châu à, ông không thể làm phiền tổ chức, việc mình mình tự làm! Mau xóa hộ khẩu cho ông, ông mua cả đất làm mộ rồi. Ông chủ Lãnh chuẩn bị quan tài cho ông còn giảm giá nữa.

- Chuyện lớn thế này còn phải bàn với người nhà, ông đừng nhất thời kích động.

- Kích động cái con khỉ, ván quan tài giảm giá đấy, qua làng này là hết quán này, ông cũng là tiết kiệm tiền cho con trai con dâu thôi.

Thẩm Trân Châu: … Anh Lãnh hay thật, ván quan tài cũng giảm giá, về phải nói anh ấy mới được.

Ông Trương lãng tai, Thẩm Trân Châu gào với ông tới khô cả họng. Chị Vương nhịn cười đi tới đưa cốc nước:

- Để chị, em đi nghỉ một lát đi.

Thẩm Trân Châu đưa mắt cảm ơn chị Vương, đứng dậy vươn vai trước cửa sổ, bưng ca men định uống nước thì sững người bên cửa sổ.

Cổng đội hình sự mở ra, chiếc Cherokee dẫn đầu chớp đèn đỏ sáng chói, ngang tàng hoang dã dẫn đoàn đi trước, như mãnh thú phá lồng, muốn ăn sạch lũ tội phạm hung ác khắp thiên hạ.

Còn đội trưởng Cố lái xe, miệng vẫn ngậm chiếc bánh bao rau sáng nay cô mang qua.

Từng tự mình trải qua cảm giác kích thích khi truy bắt hung thủ, Thẩm Trân Châu đoán khí thế lớn thế này, chắc chắn là một tên tội phạm rất hung ác.

Cô lặng lẽ ấn lên trái tim đang đập dồn dập, không thể không thừa nhận cuộc sống bình lặng đã bị phá vỡ.

Cô nhìn chiếc Cherokee lao đi hoang dại, người hai bên đường đều

ngó theo. Đúng là mãnh thú lướt qua, uy thế còn vương lại. Tên tội phạm ngông cuồng tới mấy, thấy nó cũng phải sợ vãi ra quần thôi.

CHƯƠNG 9

BÀN TAY BỊ LUỘC

Lễ hội thời trang quốc tế Liên Thành bế mạc tốt đẹp, sân khấu trình diễn bên bờ biển được tháo dỡ, người dân Liên Thành lại có thể ra công viên Hải Tinh bắt ốc nướng đồ, đấu trí đấu dũng với những vị khách quý phương xa là lũ hải âu to từ Siberia rồi.

Còn một tháng nữa mới tới Tết Đoan Ngọ, Thẩm Lục Hà đã bắt đầu gói bánh ú để bán. Tối qua Thẩm Trân Châu gói tới hơn mười giờ, bị Thẩm Lục Hà đuổi lên lầu ngủ, sáng nay năm giờ rưỡi dậy, lạch bạch xuống lầu gói tiếp.

Thẩm Ngọc Viên dụi mắt chống tay trên giường, mơ màng nói:

- Chị hai, em cũng xuống gói.

Thẩm Trân Châu thương em gái học cấp ba vất vả còn ngày nào cũng phải phụ việc, không cho cô bé xuống:

- Hôm qua em làm bài tới nửa đêm, ngủ thêm đi. Chẳng thiếu mấy cái bánh xấu xí em gói đâu.

Thẩm Ngọc Viên lầm bầm phản đối:

- Em gói không xấu, chị gói cũng có hơn em là bao đâu.

Thẩm Trân Châu mặc kệ lời phản đối, dùng uy quyền chị cả ép em gái ngủ thêm một lúc. Xuống tới dưới lầu, cô vừa định thắt tạp dề thì

bị Thẩm Lục Hà giật mất.

- Con cũng lên ngủ cho mẹ!

Thẩm Trân Châu phản đối:

- Con không ngủ, con dậy rồi mà.

Nhưng phản đối vô hiệu, bị huyết mạch của mẹ áp chế, cô bị đuổi lên lầu.

Cô không chịu về giường mình, cứ chen lên chiếc giường nhỏ của Thẩm Ngọc Viên, hai chị em tựa đầu vào nhau, chẳng mấy chốc lại đi gặp Chu Công.

Gần đây Thẩm Lục Hà tâm trạng rất tốt. Đồng chí cảnh sát tới lấy lời khai sau đó kể với bà, xe tang vật của Hồ Tiên Phong bị tịch thu, còn bị phạt một khoản tiền lớn ha ha!

Tiếc là trách nhiệm hình sự thì vì đã quá thời hiệu nên không truy cứu được. Có điều, tiền là mạng sống của hắn, hắn khó chịu thì bà dễ chịu, hắn càng khó chịu thì bà càng dễ chịu.

Nguyên Giang Tuyết thức đêm đánh mạt chược về, ngáp ngắn ngáp dài, thấy tiệm bánh bao đã bắt đầu bốc khói, chị không vội về tiệm mình, ngồi xuống một cái bàn trống trước, gối đầu chợp mắt một lúc.

Tới khi trong tiệm dần ồn ào, chị nheo mắt dậy thì bị chị Sáu nhét cho một bát bánh ú nhân thịt và sữa đậu nành:

- Không ăn sáng sao được? Dậy mau.

Nguyên Giang Tuyết ngẩng đầu xem giá trên tấm bảng đen nhỏ, móc tiền ra nhét vào hộp tiền, rồi trợn tròn mắt hét lên:

- Lão già họ Lư muốn chết à, rác trước cửa nhà mình lại quét sang bên tôi! Ba bao vệ sinh đâu phải bao kiểu ấy.

Nói xong, chị xách bữa sáng hùng hổ chống nạnh qua cãi nhau.

Chị Sáu đã quen với cảnh ba ngày một trận to hai ngày một trận nhỏ của hai người, vừa đóng đồ ăn sáng cho khách vừa cười sảng khoái.

Bà con lâu năm cũng biết hai người đó mồm mép lợi hại, xem một trận cãi nhau còn đã hơn xem kịch, tiết mục thế này lần nào cũng không được bỏ lỡ.

Trong lúc ấy, bọn trẻ trong xóm vội vã chạy đi học, nhìn là biết không kịp ăn sáng, chị Sáu vội nhét cho một cái bánh bao đậu đỏ thơm phức:

- Tới trường thờ đều rồi hẵng ăn!

Bà dùng cả tấm lòng yêu thương để đáp lại bà con lối xóm. Tình cảm với con phố nhỏ ở khu Thiết Tứ Tân Nhị Thôn này như hàng ngô đồng ven đường, ngày một xanh tốt. Đón ánh nắng, hứng mưa móc, dịu dàng nâng đỡ những chồi non của tương lai.

Sáng nay Thẩm Trân Châu ăn bánh ú gạo nếp vàng chị Sáu làm, bên trong có lòng đỏ trứng vịt vừa thơm vừa bùi, cùng vị dẻo của gạo nếp vàng và mùi thơm mát của lá gói, chẳng cần chấm đường trắng cũng ăn ngon lành.

Năm nay bà con lối xóm cũng đặt không ít, ai cũng yên tâm về tay nghề và vệ sinh của chị Sáu. Nói tới người sạch sẽ nhất con phố này là ai? Chắc chắn là chị Sáu rồi. Rau rửa còn kỹ hơn ở nhà.

Chị Vương ở đồn thích ăn bánh ú nhưng không biết gói, năm nào Tết Đoan Ngọ cũng đặt bánh của chị Sáu.

Hôm nay đi làm, Thẩm Trân Châu mang theo một túi bánh ú to, thong thả đạp xe đi. Nhờ chị Sáu chăm chỉ, Tết Đoan Ngọ ở Thiết Tứ dường như tới sớm hơn những nơi khác một chút.

Chỗ đầu gối bị thương của Thẩm Trân Châu đã đóng vảy, hơi cử động mạnh là nứt ra, đúng là thảm càng thêm thảm. Cô không muốn để chị Sáu và em gái biết, hai mẹ con vì chút thương nhỏ mà có thể nháo nhào cả lên, không thể để họ lo lắng.

Tiếc là việc rèn luyện hằng ngày phải tạm dừng.

Tới đồn điểm danh, Thẩm Trân Châu bắt đầu đi tuần hằng ngày, một mình đi khắp khu vực cũng chẳng thấy vất vả gì. Gặp bà con trên đường, cô lúc nào cũng tán gẫu được vài câu. Đi qua mấy sạp hàng, miệng cũng bị nhét đầy đồ ăn.

Từ khi bảng tin thay ảnh Thẩm Trân Châu, dù không quen biết, người ta thấy cô cũng gọi "Trân Châu", "Trân Châu", khen hết lời này tới lời khác.

Mặt cô non, lúc đi tuần gương mặt xinh đẹp lanh lợi cứ đỏ hây hây, lúm đồng tiền chưa lúc nào biến mất.

Cô đi xuyên qua khu Tân Nhị Thôn, đeo bình nước đi dọc phố nửa tiếng, khuyên can thành công một đôi vợ chồng suýt đánh nhau và mấy người bán hàng rong chửi bới vì tranh chỗ.

Vẻ ngoài xinh đẹp không chút đe dọa, giọng nói mềm mỏng của cô rất dễ khiến những kẻ không làm ăn đàng hoàng cười cợt với cô. Chỉ cần không chạm vào giới hạn, cô cũng chẳng để bụng.

Uống hết nước trong bình, cô quen đường tới cửa hàng người quen xin nước. Đi ra thì gặp Ngô Phúc Vượng, con gà trống sặc sỡ, bám theo.

Lần trước đội trưởng Cố từ trên trời rơi xuống ra mặt cho cô, cô ngại không ra tay.

Lần này cô dụ hắn vào hẻm xử một trận, đi ra phủi tay, gặp người quen thì chào, lộ hàm răng trắng đều, trông chẳng có chút nguy hiểm

nào.

Không biết kiếp trước cô là học sinh gương mẫu của trường võ Nga Mi à?

Được tuyển thẳng vào đội tuyển tỉnh, đánh siêu giỏi luôn đấy.

Không biết thì bây giờ biết cũng chưa muộn mà.

Ngô Phúc Vượng mặt mũi bầm dập định đi tố cáo, khập khiễng tới đồn cảnh sát, bị Hồng Lạc lạnh lùng mỉa mai đuổi ra:

- Cô ấy mà đánh được anh à? Dám ăn vạ cảnh sát?

Nghĩ tới cảnh bị Thẩm Trân Châu thấp hơn mình một cái đầu dồn vào chân tường, nắm đấm cô siết kêu răng rắc, hắn không nhịn được rùng mình giữa trời nắng.

Ngoảnh lại thấy tấm ảnh đồng chí Thẩm trên bảng tin, nụ cười tươi sáng nhìn kiểu gì cũng thấy âm u.

Lần sau gặp cô ta phải trốn vào nhà vệ sinh nam mới được.

Thẩm Trân Châu mặc kệ hắn nghĩ gì, cô đi tuần tới gần khu chung cư Tân Nhai Hoa Viên.

Bên ngoài khu, dọc đường Tân Nhai Tây có một dãy nhà mặt phố, bố cục giống tiệm nhà cô, có hai tầng.

Thẩm Trân Châu thấy trước tiệm trái cây Tiểu Mai tụ tập rất đông người vây xem, trông như có chuyện xảy ra, vội chạy tới.

- Là cô à, cô cảnh sát Thẩm. Tôi thấy cô trên bảng tin rồi, người thật còn xinh hơn ảnh, có phải cô tới phá án không?

- Tôi nói cô nghe, vợ chồng nhà tiệm trái cây này xui xẻo lắm. Chẳng biết đắc tội với ai, con gái mới mười bốn tuổi đã bị người ta bắt đi, sáng sớm ném một bàn tay đứt đập vào cửa sổ, ghê rợn quá.

- Có phải bắt cóc không? Nghe nói bắt cóc sẽ chặt ngón tay đòi

tiền, sao lại chặt luôn cả bàn tay con bé, tuổi còn nhỏ thế đã tàn phế, thảm quá.

Cái gì? Chặt bàn tay rồi còn ném vào cửa sổ nhà người ta?!

Đây là loại kẻ liều mạng gì vậy!

Tai Thẩm Trân Châu nghe mồm năm miệng mười bàn tán, cô thò đầu vào trong đám đông nhìn.

Cô từ phía đối diện đi qua nhanh hơn ai hết, hiện trường lúc này chỉ có mình cô là cảnh sát.

Thẩm Trân Châu vội kiễng chân, ngẩng đầu hô lớn:

- Đừng động vào bất cứ thứ gì, cũng đừng giẫm lên phía trước. Hiện trường vụ án là then chốt để phá án, mọi người giúp một tay, đừng phá hỏng dấu vết hiện trường nhé!

Cô chen lên trước nhất, dang tay cùng những người nhiệt tình kéo thành một hàng rào, tránh cho người phía sau chen lấn làm hỏng manh mối.

- Nghe lời cô cảnh sát Thẩm, đừng chen nữa. Thảm án nhà người ta có gì hay mà xem, lùi hết ra sau đi!

Người nói giúp là người quen của vợ chồng tiệm trái cây, may mà có hàng xóm giúp, nếu không đám người đi đường vây xem ùa lên thì bao nhiêu manh mối cũng bị phá hỏng.

Có mấy người cứ xô đẩy lên trước không nghe khuyên, Thẩm Trân Châu chỉ vào mũi trợn mắt, tuy thấp hơn người ta một cái đầu nhưng khí thế đủ đầy, mắng cho một trận ra trò.

Mắng xong, cô quay lại thì thấy vợ chồng tiệm trái cây khóc tới ngất đi, đó là Triệu Mai và chồng chị là Thái Đa Bảo.

Thái Đa Bảo ôm vợ, gào khóc khản giọng về phía đám đông:

- Trả con gái cho tôi, trả con gái cho tôi! Con bé mới học lớp sáu thôi, xin các người, cho con gái tôi sống trở về đi. Bắt tôi khuynh gia bại sản tôi cũng cam lòng.

Trên nền gạch trước mặt anh ta là một bàn tay. Màu tím đen, vết máu đã khô. Nhìn xương và khớp ngón tay, Thẩm Trân Châu có thể nhận ra đó là bàn tay trái của một bé gái chưa thành niên.

Nhìn mặt cắt, hẳn là bị chặt bằng vật sắc, da trắng một cách quái dị, như đã bị luộc qua.

- Khóc ghê thế, chẳng phải một lòng muốn có con trai sao. Ngày nào cũng cầu Phật lạy thần thì có ích gì, con gái mất rồi, toại nguyện rồi.

Sau tai Thẩm Trân Châu vọng tới tiếng bàn tán mồm năm miệng mười, có những lời thật giả lẫn lộn, nghe thật chói tai.

Trong đám đông lòng người hoang mang, ai cũng đoán, chẳng lẽ là bọn buôn người bắt cóc bé gái, định làm tàn phế để đi ăn xin? Nếu không thì là bắt cóc đòi tiền chuộc?

Thẩm Trân Châu cúi đầu quan sát kỹ bàn tay, lén đưa tay sờ trán. Quả nhiên, trước mắt cô nhanh chóng lóe lên cảnh hồi tố của Thiên Nhãn.

Chủ nhân bàn tay này là Thái Tĩnh Tĩnh vừa tròn mười bốn tuổi, đứng trong một căn phòng tối om. Vì chỉ có phần chi bị chặt nên hình ảnh không rõ, chỉ nghe được duy nhất một người đàn ông hằn học chửi một câu "Mẹ kiếp", sau đó hình ảnh tối sầm.

Giọng nói không phải giọng "hàu biển" đặc trưng của Liên Thành, câu chữ gấp gáp ngắn ngủi, mang âm điệu hoảng hốt, chỉ phân biệt được là một gã đàn ông giọng nơi khác chừng hai ba mươi tuổi.

Giữa thanh thiên bạch nhật, giết hại một bé gái chưa thành niên,

còn ném bàn tay tới trước cửa tiệm của bố mẹ, nói không có thâm thù đại hận thì ai tin.

Thái Đa Bảo ôm vợ lẩm bẩm:

- Không sao đâu em, Tĩnh Tĩnh sẽ không sao đâu, con bé chắc chắn vẫn còn sống. Chắc chắn… chắc chắn còn sống.

Anh ta không dám tưởng tượng con gái bị bắt đi sẽ phải chịu đựng những dày vò và nhục nhã thế nào, con bé còn chưa thành niên mà.

Thẩm Trân Châu mím môi không nói, trong mắt dâng lên bão tố.

Cố Nham Tranh dẫn đội tới hiện trường, trên đường đi anh không mấy lạc quan về việc dấu vết hiện trường còn giữ được.

Nhưng tới nơi, quần chúng vây xem đều được giữ trong phạm vi hợp lý, hiện trường được bảo vệ nguyên vẹn. Thấy Thẩm Trân Châu đang nhỏ nhẹ an ủi bố mẹ nạn nhân, anh gật đầu:

- Tốt lắm.

- A Dã, cậu dẫn người rà soát kiểu trải thảm quanh đây trước, xem còn phần thi thể nào khác không. Hỷ Tử, cậu đi tìm nhân chứng lấy lời khai.

Cố Nham Tranh đeo găng tay ngồi xổm xuống, cùng pháp y nghiên cứu bàn tay bị chặt.

- Chỗ này chắc chắn không phải hiện trường đầu tiên. Phần chi bị luộc qua, nhiệt độ cao làm protein biến tính nhanh hơn, khiến xác cứng xuất hiện sớm hoặc bị phá vỡ. Máu cũng sẽ đông lại, làm nhiễu sự phân bố của vết hoen tử thi. Khám sơ bộ tạm thời không xác định được chính xác thời điểm bị chặt, cần mang về kiểm nghiệm chi tiết.

- Được.

Cố Nham Tranh quan sát kỹ bàn tay, quay sang hỏi Thái Đa Bảo:

- Phát hiện lúc nào?

Thái Đa Bảo liếc nhìn Thẩm Trân Châu đang ngồi xổm một bên, Thẩm Trân Châu nói:

- Đây là đội trưởng Cố bên hình sự, có anh ấy thì vụ án của con gái anh chắc chắn sẽ phá được. Anh có gì cứ nghĩ kỹ rồi nói cho rõ.

Cố Nham Tranh nhướng mày nhìn Thẩm Trân Châu, chạm phải đôi mắt to sáng rực của cô, anh phối hợp gật đầu:

- Tôi sẽ dốc toàn lực phá án.

Thái Đa Bảo đau đớn nhớ lại:

- Trời chưa sáng, hai vợ chồng tôi còn chưa dậy thì bỗng nghe dưới lầu cửa sổ một tiếng động rất lớn. Tôi còn tưởng ai trộm đồ, chửi một câu không thấy động tĩnh gì, tôi cũng không dậy. Sáu giờ hai mươi sáng, tôi dậy chuẩn bị ra chợ đầu mối lấy hàng, vợ tôi xuống lầu mở cửa, thấy dưới cửa sổ có một bàn tay, sợ tới ngất xỉu...

- Anh nhớ thời điểm có tiếng động không?

- Hai ba giờ sáng.

Thái Đa Bảo ảo não nói:

- Tôi đoán là giờ đó, lúc đó tối om, tôi chỉ ngó qua loa.

- Sao anh khẳng định đây là bàn tay của Thái Tĩnh Tĩnh?

Cố Nham Tranh hỏi.

Thái Đa Bảo gần như suy sụp:

- Lòng bàn tay con bé có vết bớt, một cái bớt đen to bằng quả óc chó.

Pháp y Tần An cẩn thận mở lòng bàn tay ra, quả nhiên thấy trên đó có một vết bớt to bằng quả óc chó. Bị luộc qua, viền vết bớt đã ngả xám.

Thái Đa Bảo dời mắt đi, vò đầu bứt tóc:

- Con gái tôi có phải không sống nổi nữa không? Rốt cuộc là ai muốn giết nó? Vợ chồng tôi làm ăn tử tế, đâu có kẻ thù nào.

Cố Nham Tranh dựa vào hành vi chặt phần chi rồi đem luộc mà suy đoán, hung thủ thủ đoạn tàn nhẫn, lạnh lùng, mục đích phạm tội rõ ràng là nhằm giết người. Thái Tĩnh Tĩnh e là lành ít dữ nhiều.

- Chắc là bị chặt bằng dao chặt xương hoặc rìu.

Tần An nghiên cứu xong, nói với Cố Nham Tranh:

- Đội trưởng Cố, tôi mang về xét nghiệm trước, để lại hai người khám nghiệm dấu vết nhé?

- Đi đi.

Cố Nham Tranh gật đầu, lại hỏi Thái Đa Bảo:

- Thái Tĩnh Tĩnh mất tích từ lúc nào?

Thái Đa Bảo nói:

- Chiều hôm qua thì không thấy nữa. Tan học còn đòi tôi tiền tiêu vặt. Tôi không cho thế là nó chạy mất. Bảo đi đòi bà nội. Tối không về, chúng tôi tưởng nó chạy sang nhà bà nội thật, trước đây cũng từng làm thế rồi.

- Mấy giờ tan học?

- Khoảng năm giờ rưỡi.

- Gần đây có đắc tội với ai không? Hay nợ nần không trả?

- Không đắc tội với ai cả, người tới nhà tôi mua trái cây, ghi nợ cũng được. Tôi lấy hàng lúc nào cũng mang tiền theo, chưa bao giờ nợ tiền ai. … Xin anh, giúp chúng tôi với. Hai vợ chồng tôi khó khăn lắm mới có được một đứa con. Chúng tôi thật sự không phải loại cặn bã trọng nam khinh nữ đâu.

- Thời điểm gây án tạm xác định từ năm giờ rưỡi chiều hôm qua tới khoảng ba giờ sáng. Lão Ngô, anh đi hỏi xem có nhân chứng không.

Ngô Trung Quốc cầm sổ đứng dậy:

- Được.

Cố Nham Tranh cho người dìu hai vợ chồng vào trong tiệm tiếp tục lấy lời khai. Còn anh đi dọc con phố quanh đó khám xét, không bỏ sót một dấu vết nhỏ nào.

Lấy lời khai xong, Thẩm Trân Châu ở lại tiệm trái cây ngồi với hai vợ chồng nghỉ một lát. Vì xảy ra chuyện thế này, các quầy hai bên trong tiệm trống trơn, không bày hàng.

Triệu Mai khó khăn lắm mới tỉnh lại, còn tưởng chỉ là một cơn ác mộng.

Quay đầu thấy cảnh sát ở cửa, cùng đám đông chen chúc, chị lại khóc nấc lên:

- Con gái tôi ơi, con gái tôi ơi!! Đứa nào hại con, còn ném tay con về, đâm dao vào tim mẹ thế này!

Thẩm Trân Châu cụp mắt đứng một bên, cẩn thận nhớ lại cảnh hồi tố của Thiên Nhãn, cô không hề thấy mặt hung thủ. Điều duy nhất có thể khẳng định là hung thủ là nam thanh niên nơi khác. Nghe giọng điệu hắn nói, e là tính khí không tốt, còn có người khác ở đó.

Còn chuyện có xâm hại bé gái hay không... còn chờ khám nghiệm.

Về tới đồn, Thẩm Trân Châu suy nghĩ vụ án này phải phá thế nào. Cô già vờ chợp mắt, nằm gục trên bàn một lúc, xem lại cảnh hồi tố của Thiên Nhãn mấy lần, không còn manh mối nào khác.

Tan làm về nhà, cô sững sờ phát hiện đội Hình sự số 4 lại đang ở trước cửa tiệm chị Sáu!

- Có chuyện gì thế?

CHƯƠNG 10

CÔ GÁI NÀY CÓ NGHỀ ĐẤY

Thẩm Trân Châu tưởng chị Sáu xảy ra chuyện gì, vội bước tới.

A Dã và Chu Truyền Hỷ đang khiêng bàn, Cố Nham Tranh đặt ghế xong, quay sang chào Thẩm Trân Châu:

- Cảnh sát Thẩm, hôm nay cảm ơn cô đã giữ hiện trường rất tốt. Chúng tôi vừa xong việc, tiện đường qua ăn bữa cơm.

Thật ra chẳng phải tiện đường gì. Lần trước giúp chị Sáu trị Hồ Tiên Phong, chị Sáu muốn cảm ơn họ. Cố Nham Tranh vốn định từ chối, cân nhắc xong lại nhận lời.

Anh hiểu tính chị Sáu không muốn nợ ai, càng không muốn để Trân Châu vẫn bị giấu kín phải thấp hơn người ta một bậc.

Hơn nữa... tay nghề đúng là rất giỏi.

Ăn một bữa cũng đáng lắm.

Thẩm Trân Châu thấy anh ngồi xuống tách đũa, chẳng khách sáo chút nào:

- Chỉ ăn cơm hộp thôi à?

Lục Dã hồn nhiên cướp lời:

- Chị Sáu bảo nấu riêng cho chúng tôi, cung kính không bằng tuân

mệnh. Nói thật, mới đi tới đây ngửi thấy mùi thơm nhà cô, tôi đã nhớ tới cảm giác mẹ tôi nấu cơm rồi.

Thẩm Trân Châu không biết từ lúc nào đội trưởng Cố với chị Sáu lại thân thế, còn khiến chị Sáu phá lệ nấu món xào riêng. Ngoài người già, người bệnh, người tàn tật và phụ nữ mang thai, đội trưởng Cố là người đầu tiên.

- Bưng đồ ăn ra đây.

Chị Sáu gọi một tiếng, chưa đợi Trân Châu qua, Lục Dã đã đứng dậy vào bếp bưng.

Đi đi lại lại hai chuyến, trước mặt mấy người bày ra thịt xào tương Bắc Kinh, thịt thăn chua ngọt, thịt heo chiên giòn sốt chua ngọt, cua cay, thịt xào mộc nhĩ trứng, gà hành, canh ngó sen hầm xương ống..., Nam Bắc kết hợp không chê vào đâu được.

Mùi thức ăn lan khắp bàn, khiến Lục Dã nuốt nước miếng:

- Oa, nhiều món thế. Thơm quá, thơm hơn cả cơm Tết nhà tôi.

- Ngồi xuống ăn cùng không?

Cố Nham Tranh kéo chiếc ghế bên cạnh ra.

Nghĩ tới vụ án tiệm trái cây, Thẩm Trân Châu thoải mái bưng bát cơm ngồi xuống bên anh.

Ngô Trung Quốc đi hỏi han xong, là người tới cuối cùng. Thấy Thẩm Trân Châu, ông cũng không ngạc nhiên, đã biết đây là tiệm nhà cô. Chỉ là cô ngoan ngoãn ngồi bên tay phải Cố Nham Tranh lại khiến Ngô Trung Quốc ngạc nhiên.

- Trương Khiết thẩm vấn xong là về nhà luôn, chồng cô ấy bảo con ốm. Tối không tham gia tăng ca, nhờ tôi xin phép giúp.

Cố Nham Tranh không biểu lộ gì nhiều, dường như đã quen với

chuyện chồng Trương Khiết hơi tí là lấy cớ con ốm gọi cô về nhà.

Thẩm Trân Châu nho nhã cắn miếng thịt thăn chua ngọt, nghĩ bụng mình rất ít khi gặp vị cán bộ này.

Chạy vạy cả ngày vì vụ bàn tay bị chặt, lúc ăn cơm khó tránh khỏi bàn tới chuyện đó. Họ kê bàn ngoài tiệm, không có người ngoài, Thẩm Trân Châu cũng từng tới hiện trường, chẳng có gì phải kiêng dè.

Chu Truyền Hỷ không cao, chỉ hơn một mét bảy, mặt mũi thanh tú. Trông như nhân viên văn phòng, nhưng đôi mắt linh hoạt, nhìn gì cũng mang vẻ tìm tòi của bệnh nghề nghiệp:

- Lần này gây hoang mang lớn lắm, còn có phóng viên chụp được ảnh bàn tay, chắc mai lên báo.

- Hỷ Tử, cậu bảo có phải là người chúng ta bắt không?

Lục Dã ăn từng miếng lớn, tay nghề chị Sáu giỏi, anh ta càng ăn càng ngon miệng. Khó khăn lắm mới có lúc rảnh hỏi:

- Không biết chị Trương thẩm vấn ra được gì không.

- Bắt được người rồi à?

Thẩm Trân Châu liếc trộm sắc mặt Cố Nham Tranh, khẽ hỏi:

- Mấy người ạ?

Cố Nham Tranh bất giác đã ăn hết một bát cơm, đang định đứng dậy xới thêm, động tác chậm lại, đứng sau lưng Thẩm Trân Châu hỏi:

- Cô cũng cho rằng không chỉ một người?

Lông sau lưng Thẩm Trân Châu muốn dựng hết cả lên, bỏ qua chữ "cũng", cô liếm môi:

- Tôi đoán bừa thôi, dù sao mặt cắt của bàn tay được chặt một lần là đứt, vuông góc với cổ tay. Không có dấu vết giãy giụa rõ ràng, không chừng có người phụ giúp.

Cố Nham Tranh không đi xới cơm nữa, ngồi lại chỗ cũ, hứng thú nói:

- Nói tiếp đi.

Thẩm Trân Châu lầm bầm:

- Nói gì cơ ạ?

- Cô có suy nghĩ gì về vụ án này?

Đôi mắt Cố Nham Tranh dài hẹp, sâu thẳm, Thẩm Trân Châu cảm thấy bị đôi mắt ấy nhìn chằm chằm như bị mổ phanh nội tâm ra soi xét vậy.

Cô không dám để lộ "pháp nhãn", ngoan ngoãn đặt đũa xuống, khép gối lại như học sinh ngoan bị cô giáo gọi tên, thật thà nói:

- Nếu không thì phải là đàn ông có sức khá lớn, hắn khống chế được người ta mới có thể chặt bàn tay một cách hoàn hảo như vậy.

Cố Nham Tranh nói:

- Còn một khả năng nữa, là phân xác sau khi chết, một người cũng làm được. Như thế hung thủ là nam hay nữ đều có thể.

Còn định lén lái hung thủ về phía đàn ông, không thành công.

Thẩm Trân Châu mím môi:

- Thế thì lực chặt tay rất mạnh.

Cố Nham Tranh cười cười:

- Khả năng hung thủ là đàn ông cũng rất lớn. Nhưng...

Nhưng cái gì chứ, làm gì có nhưng.

Thẩm Trân Châu ngồi thẳng lưng lại, nghi hoặc nhìn Cố Nham Tranh.

Cố Nham Tranh lại nói:

- Theo tố giác của quần chúng gần tiệm trái cây, nhà hàng xóm tên Từ Đệ nửa đêm có tiếng băm chặt, còn phát hiện vết máu trước cửa. Chiều nay tôi tới khám nhà cô ta, phát hiện trong phòng có vũng máu lớn và máu bắn tung tóe. Tìm thấy một con dao chặt xương, phù hợp với vết thương ở mặt cắt bàn tay.

Thẩm Trân Châu không ngờ giữa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim. Nếu không phải chính tai nghe thấy giọng đàn ông nơi khác, cô chắc chắn sẽ tin hung thủ là Từ Đệ.

- ... Không thể là cô ấy.

Thẩm Trân Châu lắc cái đầu nhỏ, bàn tay đặt trên đầu gối bối rối siết lại. Cô vắt óc nghĩ rốt cuộc phải làm sao để nói cho đội trưởng Cố biết hung thủ là một gã đàn ông nơi khác!

Chu Truyền Hỷ không hiểu sao đội trưởng Cố tự dưng lại hỏi Thẩm Trân Châu, anh ta giảng hòa, chỉ vào bếp:

- Phiền xới giúp tôi bát cơm được không?

- Muốn xới thì tự đi mà xới.

Ngô Trung Quốc đưa bát qua:

- Tiện xới giúp tôi một bát luôn.

Lục Dã cũng giơ bát:

- Tôi cũng muốn!

Chu Truyền Hỷ cạn lời:

- Đây là bát thứ ba của cậu rồi đấy!

Thẩm Trân Châu tưởng câu chuyện bị cắt ngang thì cuối cùng cũng thở phào được, bỗng bên tai lại vang lên giọng Cố Nham Tranh:

- Lý do, tại sao không phải cô ta?

Chu Truyền Hỷ thương hại nhìn Thẩm Trân Châu, anh ta lực bất

tòng tâm rồi.

Thảo nào sếp độc thân bao năm, khó lắm mới xuất hiện một người khác giới chưa chồng bên cạnh, chắc lại sắp bị dọa chạy mất.

- Tôi từng gặp cô ấy, không phù hợp với suy đoán của tôi về hung thủ.

Thẩm Trân Châu biết ơn Chu Truyền Hỷ đã đánh trống lảng, giúp cô nhanh chóng tìm được lý do:

- Hung thủ luộc bàn tay bị chặt, xét tới hành vi phân xác cực kỳ tàn nhẫn, nên tôi suy đoán Thái Tĩnh Tĩnh hẳn đã bị sát hại. Hung thủ các vụ phân xác thường có xu hướng bạo lực cực đoan, chai sạn với bạo lực, hoặc có sang chấn tâm lý, thậm chí là nhân cách chống đối xã hội. Thiếu sự đồng cảm, không chấp nhận chuẩn mực xã hội, không loại trừ biến thái tâm lý, lấy việc hành hạ ngược đãi làm vui. Hung thủ có thể vì thù hận, trả thù mà ra tay với Thái Tĩnh Tĩnh.

Ngô Trung Quốc đặt đũa xuống, nhìn Chu Truyền Hỷ một cái, hai người bắt đầu chăm chú. Cô gái nhỏ này có nghề đấy.

Thẩm Trân Châu ngước liếc Cố Nham Tranh, cảm thấy anh ra hiệu, bèn nói tiếp:

- Nhưng Từ Đệ thì tôi đã tiếp xúc, cô ấy mười bảy tuổi ra ngoài làm thuê, đối xử với người khác nhiệt tình, hay giúp đỡ người ta. Cô ấy có rất nhiều bạn, ai cũng thật lòng qua lại với cô ấy. Năm ngoái cô ấy còn tới đồn chúng tôi báo án, nói có người đánh vợ. Có lần cô ấy nhặt được một khoản tiền thuốc men, rất sợ người ta không có tiền chữa bệnh, nửa đêm đi bộ mấy trạm xe mang tới đồn.

- Có lòng đồng cảm, nhiệt tình, quan hệ xã hội tốt, phù hợp quy tắc ứng xử của thị dân.

Cố Nham Tranh nêu ngắn gọn những điểm chính, gương mặt điển

trai vẫn nghiêm nghị cuối cùng cũng chịu nở nụ cười. Anh đứng dậy bưng bát:

- Đều nghe thấy phân tích của cảnh sát Thẩm rồi chứ? A Dã.

- Nghe, nghe thấy rồi.

Lục Dã suýt nghẹn chết với bát cơm thứ tư, anh ta nào biết Thẩm Trân Châu có thể phân tích đâu ra đấy, khớp hoàn hảo với hướng phá án của Cố Nham Tranh.

Anh ta còn tưởng Từ Đệ chính là hung thủ, chuẩn bị vượt kỷ lục phá án trong mười hai giờ, giờ thịt chiên giòn cũng mất ngon.

Đặt đũa xuống, Lục Dã khâm phục giơ ngón cái:

- Đồng chí Thẩm ơi, ở đồn cảnh sát đúng là phí tài của cô rồi, cô đúng là thâm tàng bất lộ.

- Cũng chưa chắc đã đúng đâu ạ.

Thẩm Trân Châu ngượng ngùng nói:

- Bình thường tôi thích đọc sách phá án trinh thám, ở trường cảnh sát cũng học tâm lý học tội phạm và điều tra học, học để áp dụng thôi.

Cố Nham Tranh không lên tiếng, ánh mắt lướt qua lúm đồng tiền của cô.

Là cười thật.

Khóe môi anh khẽ nhếch lên.

Cô gái nhỏ này, khá thích được khen đấy.

Chu Truyền Hỷ móc mỉa Lục Dã:

- Những gì cậu học ở trường cảnh sát trả lại hết cho thầy rồi đúng không?

- Đi đi đi, nói cái gì thế, tôi cũng là một thành viên đội hình sự đạt chuẩn và xuất sắc đấy được chưa? Mà kết quả xét nghiệm máu còn

chưa có, không chừng người bị giết ở nhà Từ Đệ thật. Đã có nhân chứng xác nhận nhà cô ta nửa đêm băm chặt. Nhà ai tử tế mà nửa đêm băm băm băm chứ, sếp, sếp thấy tôi nói thế nào?

Lục Dã siết nắm đấm, anh ta vai hùm lưng gấu, với Thẩm Trân Châu thì như một quả núi nhỏ.

- Chẳng ra sao.

Cố Nham Tranh nói:

- Ăn cơm của cậu đi.

Lục Dã "ồ" một tiếng, bưng bát tiếp tục vô tư ăn cơm.

- Bình thường đã bảo các cậu chịu khó động não, đừng vì làm án nhiều mà tư duy cứng nhắc. Gặp tình huống nhà Từ Đệ, phản xạ đầu tiên đã khẳng định đó là hiện trường đầu tiên.

Cố Nham Tranh xới cơm quay lại:

- Cứ chờ báo cáo xét nghiệm máu xem rốt cuộc có phải máu Thái Tĩnh Tĩnh không.

Anh để Trương Khiết thẩm vấn chính Từ Đệ, gián tiếp cho thấy anh chẳng mấy hứng thú với người này, cô ta không phải mục tiêu nghi phạm trong lòng anh.

Ngô Trung Quốc và Chu Truyền Hỷ đã sớm hiểu ra mấu chốt, định tiếp tục điều tra, chỉ có Lục Dã ngây ngô ăn cơm, vẫn đang vui vì vụ án sắp phá xong.

- Nói bằng chứng cứ nhiều vào, nói bằng suy đoán ít đi. Ăn cơm trước đã.

Cố Nham Tranh cầm đũa lên, nhìn lại thì ghê thật, sáu món không còn món nào, mới đi xới cơm một lúc, Lục Dã đã càn quét sạch như gió cuốn mây tan.

Nuôi trâu còn đỡ hơn nuôi Lục Dã.

Thẩm Trân Châu muốn cười, thảo nào Lục Dã đánh giỏi như thế, là "hãn tướng" số một dưới trướng Cố Nham Tranh.

Cô bưng hai cái đĩa tới chậu cơm hộp lấy thêm ít đồ ăn.

Chị Sáu cứ nghĩ đám người này hiểu biết rộng, đi xe việt dã cao cấp, chắc chắn không quen ăn món xào bà nấu. Thấy cơm canh bị quét sạch, lại có Chu Truyền Hỷ tinh ý phản hồi:

- Cô ơi, tay nghề cô đỉnh thật đấy. Còn ngon hơn cả cháu ăn ở nhà hàng. Đủ sắc hương vị, nhìn lại sạch sẽ, cứ như mẹ cháu tự tay nấu cho cháu vậy.

Lời khen này khiến chị Sáu cười nở hoa, còn gì cao hơn lời khen "tay nghề của mẹ" chứ?

Lục Dã thì càng không nói mà hơn cả nói, một mình xử năm bát cơm, nếu dở thì ăn được như thế à?

Trong tiệm bàn ghế khách ra vào không ít, họ bưng cơm hộp cũng ăn ngon lành, phụ họa:

- Cơm canh nhà chị Sáu ngon bổ rẻ, hương vị trước sau như một.

- Con nhà tôi chỉ ăn ở nhà chị Sáu thôi, chỗ khác không yên tâm, chỉ nhà chị ấy sạch sẽ vệ sinh. Chúng tôi ăn bao nhiêu năm rồi, còn thơm hơn cơm nhà nấu.

- Có lúc tôi còn cố tình tới sớm một chút, muộn chút là hết đồ ăn. Cái gì cũng tốt, chỉ là chỗ hơi chật, lần nào cũng phải xếp hàng.

Chị Sáu vét đáy chậu đồ ăn lớn, múc cho mỗi khách quen thêm một muôi, lại thêm ít đồ ăn cho các lãnh đạo đội Hình sự số 4, bữa tối hôm nay cũng khép lại.

Thẩm Ngọc Viên vừa nhẩm từ vựng vừa đi về, mắt lập tức sáng lên.

Cô bé không kịp đặt cặp xuống, nắm cánh tay Thẩm Trân Châu:

- Chị hai, ngoài kia toàn là người tổ trọng án à?

- Đúng rồi, đội Bốn là tổ trọng án, em có mắt nhìn đấy, dưới sự dẫn dắt của đội trưởng Cố, họ đã phá rất nhiều đại án.

- Oa, người mặc áo khoác da là đội trưởng Cố à? Ra mắt làm ngôi sao Hồng Kông Đài Loan được luôn đấy.

Thẩm Trân Châu được cùng em gái "đu" thần tượng nên rất phấn khích, miệng liến thoắng kể cho Thẩm Ngọc Viên nghe những chiến tích lẫy lừng của Cố Nham Tranh:

- Mấy năm nay, vụ bắt cóc con trai đại gia Châu Giang, vụ xác đổ bê tông ở khách sạn Hoàng Triều, vụ băng nhóm nước ngoài thảm sát mười ba người, vụ xác người làm thịt khô... tất cả đều do anh ấy phá. Thế nào, ngầu không?

- ... Thế... thế thì anh ấy giỏi thật.

Thẩm Ngọc Viên bất ngờ bị "giới thiệu" một tràng đẫm máu, tóc sau gáy dựng đứng cả lên.

Giờ nhìn Cố Nham Tranh, cô bé không còn thấy giống ngôi sao Hồng Kông Đài Loan nữa, mà giống Nhị Lang Thần, không nhịn được muốn quỳ xuống lạy.

Thẩm Trân Châu không để ý vẻ mặt nặng nề của em gái, mắt đảo một vòng trên người đội trưởng Cố, vui vẻ vì đã "giới thiệu" thành công.

CHƯƠNG 11

TRẦN CHÂU TÌM RA MANH MỐI MỚI

Cố Nham Tranh làm như không có chuyện gì, liếc nhìn hai chị em, nhìn xong lại tiếp tục ăn cơm. Anh nào biết trong mắt Thẩm Ngọc Viên, mình đã thành một nhân vật ác quỷ há miệng là ăn thịt người.

Đồ ngon ẩn trong ngõ phố không phải lời nói suông. So với những nhà hàng khách sạn anh từng ăn, tay nghề chị Sáu xuất chúng mà không gượng ép, thiên phú hơn người.

Sau khi xử lý Hồ Tiên Phong, Cố Nham Tranh không cho Lục Dã nói linh tinh trước mặt Thẩm Trân Châu, kẻo cô da mặt mỏng sẽ ngại.

Nghĩ tới tập đoàn Tiên Phong có tiếng tăm trong thành phố, vậy mà chị Sáu dắt hai chị em từ bán cơm rang tới bán cơm hộp, nghe nói một đồng tiền cấp dưỡng cũng không lấy, anh khá khâm phục người phụ nữ như thế, cũng thấy bất bình thay cho họ.

Hôm nay ăn cơm của chị Sáu, hôm nào tìm dịp trả lại, tình nghĩa qua lại là vậy.

- Lần này không có nhân chứng, e là lại một trận đánh dài.

Ngô Trung Quốc lớn tuổi, không ăn uống ầm ầm như họ được, ăn xong một bát cơm thì thong thả uống trà.

- Án không phải một ngày là phá được. Hôm nay mọi người về nghỉ

ngơi cho tốt, sắp xếp lại các manh mối đã biết. Sáng mai họp giao ban, ai có ý gì cứ nói.

Cố Nham Tranh ăn rất ngon, long nhan vui vẻ, khoác tay lên lưng ghế Thẩm Trân Châu vừa ngồi, dáng vẻ lười nhác thoải mái.

Thẩm Trân Châu đi tới nói với Cố Nham Tranh:

- Đội trưởng Cố, cảm ơn anh đã gửi hộp y tế, để trên bàn chị Vương rồi, thuốc tím cũng ở trong đó.

Người khác nghe không hiểu câu này, Lục Dã oang oang:

- Sếp, người ta phá án mà sếp gửi mỗi hộp y tế là xong lời cảm ơn à? Ít ra cũng phải gửi cái phong bì đỏ to chứ.

Cố Nham Tranh lại hiểu ý tại ngôn ngoại của Thẩm Trân Châu, không chỉ đạt được hiệu quả chống lưng, xem ra hiệu quả còn rất tốt.

Thẩm Lục Hà cả đời chưa từng nói lời mềm mỏng với ai, giọng cứng nhắc:

- Đội trưởng Cố, các anh gọi thêm món nữa nhé?

Cố Nham Tranh đứng dậy:

- Không cần đâu chị Sáu, chúng tôi đều ăn rất ngon rồi, chuyện công việc của đồng chí Thẩm chị đừng lo, đều ổn cả.

Thẩm Lục Hà liên tục nói:

- Thế thì tốt, thế thì tốt.

Chu Truyền Hỷ phía sau mỉm cười, tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ đều như nhau.

Lúc Cố Nham Tranh và mọi người ra về, Thẩm Lục Hà nhất quyết nhét vào xe một hũ dưa chuột non muối còn đính hoa tự tay bà làm.

Tối hôm đó Thẩm Ngọc Viên cứ đòi chen lên chiếc giường nhỏ của chị ngủ. Fan cuồng Thẩm Trân Châu có cả bụng chuyện muốn kể với

em gái, đêm ấy Trân Châu với Khoai Viên đắp chăn mỏng trò chuyện rất lâu.

Thẩm Trân Châu kể về thần tượng xong, đêm đó mơ đẹp. Tội nghiệp Thẩm Ngọc Viên mơ thấy hiện trường án mạng, kẻ giết người định thay cho mình cái đầu của Xà Tinh trong phim "Anh em Hồ Lô".

Cô bé dậy với khuôn mặt xanh xao, nghe dưới lầu chị Sáu khí huyết dồi dào giới thiệu bánh bao nhà mình, cứ như bà ngày nào cũng chẳng cần ngủ, chỉ cần làm việc là sạc được pin.

Chuyện tiệm trái cây có bé gái bị phân xác lan đi rất nhanh, không chỉ "Báo sáng Liên Thành" đăng tin, bà con lối xóm ở gần cũng bàn tán xôn xao.

Thẩm Trân Châu xách cặp sách của Thẩm Ngọc Viên lên:

- Đi, chị đưa em tới trường.

- Có cần căng thẳng thế không, có mười phút thôi mà.

Thẩm Ngọc Viên là nữ sinh cấp ba đang tuổi dậy thì, thật sự không muốn người nhà đưa đi học.

- Mười phút? Con có biết bàn tay bị chặt nằm ngay dưới cửa sổ tiệm nhà người ta không?

Thẩm Lục Hà nhìn cửa sổ nhà mình, giận dữ nói:

- Phải đưa.

- Cái này mà mẹ cũng biết.

Thẩm Trân Châu ăn mì trộn tương, sụp soạt nói:

- Tin tức nhanh nhạy thật.

- Mẹ đâu chỉ biết mỗi chuyện đó, mẹ còn biết con cũng tới hiện trường.

Thẩm Lục Hà rút tờ báo ném cho cô, chỉ vào góc nhỏ:

- Đấy.

Thẩm Trân Châu và Thẩm Ngọc Viên nằm bò ra bàn xem mãi, cuối cùng cũng thấy bóng Thẩm Trân Châu ở phía trước đám đông, chỗ kín đáo nhất của tấm ảnh hiện trường. Cô đang ra sức dang tay ngăn quần chúng vây xem tiến lên, từ tóc đuôi ngựa tới gót chân đều đang gồng sức. Thấy có người không nghe lời, cô nghiêm mặt giáo huấn người ta.

Thẩm Trân Châu rất hài lòng về chuyện này, lên báo rồi, vẻ mặt oai phong quá chừng!

- Hừ, gà con giả làm diều hâu.

Thẩm Ngọc Viên rốt cuộc là ngủ không ngon, nói thẳng ra những gì trong lòng nghĩ, ảnh hưởng nghiêm trọng tới tâm trạng tốt đẹp của bà chị, bị véo một cái vào eo.

Thẩm Trân Châu dắt xe đạp ra, đứng ở cửa chờ Thẩm Ngọc Viên. Hàng xóm đi ngang có người lại gần dò hỏi:

- Xảy ra vụ phân xác à? Chuyên giết học sinh phải không?

Thẩm Trân Châu vịn xe đạp giải thích:

- Bây giờ chưa có kết luận, mọi người đừng tin tin đồn nhé.

Nguyên Giang Tuyết đứng ở cửa chải tóc, mái tóc dài quá eo đen mượt như thác, vừa chải vừa nói:

- Tôi thấy là thằng biến thái thối tha nào bắt nạt người ta, như vụ ở Giai Uyển Hoa Viên lần trước chẳng phải là thằng lưu manh giở trò không thành nên giết người sao?

Chú Lư bên cạnh cũng không cãi nhau với chị nữa, cũng bàn về vụ án:

- Ai cũng nói trường học sắp cho nghỉ, không cho học sinh chạy lung tung. Nhất là người lạ, tuyệt đối không được lại gần, lòng người

hoang mang thế này thì sao được.

Thẩm Ngọc Viên đeo cặp đi ra:

- Có cho nghỉ thì cũng là lớp dưới nghỉ, chẳng liên quan gì tới bọn em.

Thẩm Trân Châu không muốn tham gia bàn tán, tin đồn nhảm là lần tổn thương thứ hai với gia đình nạn nhân. Hơn nữa cô chưa tận mắt thấy hiện trường vụ giết người, có lẽ thật sự còn một tia cơ hội mong manh, Thái Tĩnh Tĩnh vẫn còn sống thì sao?

Ra khỏi tầm mắt chị Sáu, Thẩm Ngọc Viên giành lấy ghi đông xe:

- Để em chở chị, kẻo đầu gối chị lại đau, tối rên hừ hừ trong chăn.

Mặt Thẩm Trân Châu đỏ lên, đi ra sau yên xe:

- Em biết rồi à?

Thẩm Ngọc Viên nói:

- Dù sao em cũng không kể với mẹ.

Thẩm Trân Châu ngồi lên xe, Thẩm Ngọc Viên cao bằng chị, sức cũng chẳng kém, suốt đường đạp xe băng băng tới cổng trường trung học Thiết Tứ.

Loa phát thanh trong trường đang phát "Thông báo gửi phụ huynh", mong các bậc phụ huynh có thể tự mình đưa đón học sinh, giảm cơ hội học sinh gặp người lạ trên đường. Sở giáo dục đã ra thông báo, học sinh cấp hai từ mai bắt đầu tự học ở nhà. Học sinh cấp ba có thể chọn học ở nhà hoặc tới trường...

Xem ra lãnh đạo thành phố cũng đều quan tâm tới vụ án này, áp lực của đội trưởng Cố không nhỏ.

Trước cổng trường, bầu không khí giữa học sinh với phụ huynh, giữa phụ huynh với giáo viên đều rất nặng nề, có em còn là bạn cùng

lớp của Thái Tĩnh Tĩnh, mặt trắng như tờ giấy.

Đội bảo vệ nhà trường và phụ huynh tình nguyện đi tuần đan xen nhau, không học sinh nào được tự ý rời trường trong giờ học.

Đừng nói Cố Nham Tranh áp lực lớn, ngay cả Thẩm Trân Châu, người chẳng dính dáng gì tới vụ án, chỉ vì khoác trên mình bộ cảnh phục xanh ô liu, cũng phải hứng chịu những ánh mắt vừa sợ hãi vừa trông chờ của phụ huynh và học sinh, cô không thể không dồn hết tinh thần, vội vã tới đồn cảnh sát.

Trong đầu cô đã vô số lần nhớ lại cảnh hồi tố của Thiên Nhãn lúc đó. Tới ngoài đồn cảnh sát chuẩn bị dựng xe, chốt khóa kêu tách một tiếng, khiến con ngươi Thẩm Trân Châu lập tức co lại.

Đúng rồi, lúc đó phía sau còn có những âm thanh nhỏ khác. Dù chỉ có một tia manh mối, cô cũng không muốn bỏ qua.

Cô lảng vảng bên ngoài đội hình sự, muốn tìm lý do vào nhà xác, xem lại bàn tay bị chặt một lần nữa.

Bỗng phía sau có ô tô chạy tới.

- Đồng chí Thẩm?

Anh pháp y trẻ hôm ấy giúp đỡ vẫy tay trong xe:

- Chúng ta lại gặp nhau rồi.

Thẩm Trân Châu phấn chấn hẳn, đi tới hỏi:

- Sao hôm nay anh lại tới đây?

Anh pháp y trẻ đẩy gọng kính:

- Còn chưa tự giới thiệu, tôi là Lục Tiểu Bảo, hôm nay bắt đầu được biệt phái sang đây. À phải rồi, lần trước mời cô ăn kem cô từ chối, tôi thật không biết cảm ơn cô thế nào. Hay là vào trong tôi mời cô uống nước ngọt nhé?

Thẩm Trân Châu vội nói:

- Thế thì hay quá, tôi đang khát đây, mình đi nhanh thôi.

Lục Tiểu Bảo lúc đầu còn tưởng lại bị từ chối, vội mời Thẩm Trân Châu vào cổng đội hình sự, rồi cùng cô tới phòng giải phẫu, lấy nước ngọt trong tủ lạnh ra:

- Cô không ngại chứ?

Mắt Thẩm Trân Châu dán chặt vào bàn tay bị chặt sau tấm kính ngăn, nhận lấy nước ngọt uống luôn:

- Không ngại, mát lạnh sảng khoái quá.

Lục Tiểu Bảo liếc nhìn mấy vật chứng để ở ngăn dưới tủ lạnh, kịp thời ngậm miệng. Thấy cô mặc đồng phục xuân thu, chưa tới mùa hè đã thích đồ lạnh thế này, đúng là một đồng chí nhiệt tình lại sôi nổi.

Thẩm Trân Châu chẳng cảm nhận được sự tán thưởng của anh ta, vì cô lại thấy được cảnh hồi tố của Thiên Nhãn từ bàn tay bị chặt. Sau câu "Mẹ kiếp" kia, còn kèm theo tiếng tách tách tách rất nhỏ.

Manh mối mới!!

CHƯƠNG 12

TAO THẤY MÀY RỒI

Tới khi Thẩm Trân Châu kịp phản ứng thì đã uống hết nửa chai nước ngọt, răng hàm cùng với gáy bị lạnh buốt cả lên.

Cô ôm gáy, cảm ơn Lục Tiểu Bảo rồi chạy về đồn cảnh sát.

Lục Tiểu Bảo đứng sau lưng cô định nói lại thôi, còn chưa mời cô ăn cơm mà, lại lỡ mất rồi!

Về tới đồn, Thẩm Trân Châu chẳng màng Hồng Lạc có mỉa mai cô lại chui sang đội hình sự hay không, chỉ nói với chị Vương một tiếng:

- Em đi tuần đây! Có ai tới làm thủ tục lao động thì...

Chị Vương đã quen với cảnh ngày nào cô cũng hăng hái chạy ra ngoài, cười nói:

- Để chị làm, em đi đi. Giờ không an toàn đâu, em cũng cẩn thận chút.

Thẩm Trân Châu gửi chị Vương một nụ hôn gió từ xa, leo lên xe đạp đạp lấy đạp để về phía tiệm trái cây.

Chỉ cần tìm ra tiếng tách tách ấy là có thể tìm ra hiện trường đầu tiên của vụ án!

Cô rẽ một khúc sắp tới tiệm trái cây thì bỗng nghe sau lưng có người bấm còi.

- Đội trưởng Cố?

Cố Nham Tranh lái chiếc Cherokee lao như bay, trên xe còn có đồng chí pháp y.

Lại có phát hiện gì sao?

Thẩm Trân Châu trợn tròn mắt, lập tức quay đầu xe đạp lấy đạp để đuổi theo.

Lần này nhờ Lục Tiểu Bảo mà cô vào được phòng giải phẫu. Lần sau chưa chắc đã vào được nữa.

Không vào được tức là không thấy được thi thể, không thấy thi thể thì cô không thể tìm ra manh mối chi tiết hơn!

Chu Truyền Hỷ ngồi ghế phụ báo cáo xong với Cố Nham Tranh thông tin người báo án, vô tình thấy trong gương chiếu hậu Thẩm Trân Châu đang đạp xe như điên bám theo phía sau.

- Cô ấy... cô ấy?

Chu Truyền Hỷ ngoái ra sau. Mắt Thẩm Trân Châu rực như đuốc, nghiến răng nghiến lợi, gương mặt xinh xắn méo cả đi.

Mười trạm xe mà đạp một hơi tới đây à?

- Cô ấy làm sao? Xuống xe.

Phố lớn ngõ nhỏ ở Liên Thành không chỗ nào Cố Nham Tranh không biết, người báo án chỉ nói địa chỉ đại khái, anh đã lập tức tìm tới đây.

- Thảm quá, bị băm thành bao nhiêu mảnh thế này.

Đám Lục Dã tới hiện trường trước đang lấy lời khai, thấy Cố Nham Tranh tới, Lục Dã đi lên nói:

- Sếp, người nhặt ve chai phát hiện một túi mảnh thi thể ở chỗ này. Vốn được chôn trong đất ở dải cây xanh, có lẽ bị chó hoang bới ra, trên

túi có vết cào. Túi nhựa là loại túi đen thường dùng đựng hàng thủy sản, các hộ kinh doanh quanh chợ đầu mối đều có thể dùng.

Tần An đeo găng mở túi nhựa, kiểm tra từng mảnh thi thể. Lục Tiểu Bảo cầm máy ảnh bắt đầu chụp.

Chu Truyền Hỷ quay lại thấy Thẩm Trân Châu đang dựng xe. Cố Nham Tranh nhìn theo, Thẩm Trân Châu thở hồng hộc, tóc tai rối bù xuất hiện trong tầm mắt anh. Rõ ràng mệt tới hai đầu gối run lẩy bẩy, vẫn cố làm ra vẻ thản nhiên:

- Trùng hợp ghê... hộc hộc...

Chu Truyền Hỷ rút khăn giấy đưa qua, Thẩm Trân Châu rút một tờ.

Cố Nham Tranh nhướng mày:

- Trùng hợp thế à?

Thẩm Trân Châu nói:

- Vừa hay đi tuần gặp ạ.

Nói rồi cô lau mồ hôi trên trán, phù phù thổi lọn tóc vương bên môi ra.

Cố Nham Tranh và Chu Truyền Hỷ nhìn nhau, tinh thần dốc lòng vì vụ án như thế cảm động trời đất, hai người không vạch trần.

Tần An gọi Cố Nham Tranh một tiếng:

- Đội trưởng Cố.

Cố Nham Tranh đi lên, Chu Truyền Hỷ cũng đi lên, Thẩm Trân Châu rón rén theo sau. May mà đội trưởng Cố chỉ lo điều tra, không đuổi cô đi.

- Thời gian tử vong có thể xác định vào rạng sáng ngày 27. Theo khám sơ bộ, khung xương nạn nhân chưa thành niên, trong khoảng 13

tới 16 tuổi. Giới tính nữ. Có thể đã bị xâm hại tình dục, cần mang về kiểm tra thêm để kết luận.

Cố Nham Tranh cúi xuống xem xét:

- Thời gian tử vong khớp với Thái Tĩnh Tĩnh mất tích, vết cắt bước đầu xác định giống thủ đoạn xử lý bàn tay bị chặt, đều dùng dao chặt xương hoặc rìu để phân xác. Chỗ này chắc chắn không phải hiện trường đầu tiên, mà là hiện trường vứt xác. Hỷ Tử, cậu xem xét các tuyến đường có thể đi qua quanh đây, dựng lại mô phỏng...

Thẩm Trân Châu đứng sau lưng họ, cố hết sức không ảnh hưởng tới công việc. Lục Tiểu Bảo bày từng mảnh thi thể ra, tiếng máy ảnh lách tách vang mãi bên tai.

Thẩm Trân Châu thấy trán tê tê buốt buốt, rất nhanh, đúng như cô mong, cảnh hồi tố của Thiên Nhãn hiện lên trên các mảnh thi thể...

Thái Tĩnh Tĩnh lén chui qua khe hẹp dưới cửa cuốn vào căn phòng tối om. Hình như cô bé biết rõ chỗ này, cẩn thận đứng dậy.

- Oa, nhiều quá.

Thái Tĩnh Tĩnh mò mẫm đi về phía trước, chốc chốc lại lấy thứ gì đó trên giá hàng ra soi dưới ánh trăng.

Cô bé vẫn đang phấn khích, như chú chuột nhắt lọt vào kho thóc, khấp khởi không ngừng nhét vào túi những thứ chẳng thuộc về mình.

Đúng lúc cô bé đi tới tận cùng, ngồi xổm xuống lục tìm món đồ mình muốn, sau lưng bỗng xuất hiện một bóng người cao lớn. Trong không gian kín bưng tối om, chỉ thấy hắn vớ lấy một thứ đập về phía Thái Tĩnh Tĩnh!

- Cho mày ăn trộm này!!

Kẻ đó chửi một câu bằng giọng nơi khác. Nghe cô bé ngã xuống

"á" lên một tiếng, hắn chửi tiếp:

- Mẹ kiếp! Sao lại là đứa con gái?

- Này? Chết rồi à?

Hắn đưa tay thăm dò, sờ thấy máu sau gáy cô bé, vội vàng bế cô lên tầng hai. Lúc lên cầu thang, Thẩm Trân Châu nhờ ánh trăng nhìn rõ mặt hắn.

Đó là một gã thanh niên khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mặt vuông chữ điền, đôi lông mày rậm xoắn lại với nhau. Hắn xốc xốc cô bé trong lòng, áp vào ngực cô bé muốn nghe nhịp tim.

Dường như cảm nhận được nhịp tim yếu ớt, đôi lông mày xoắn lại giãn ra. Dưới ánh trăng, vẻ đẹp trinh trắng và hình thể non nớt kích thích sở thích tình dục quái gở mà hắn giấu kín bấy lâu.

Hắn bước nhanh lên cầu thang, chẳng kịp bật đèn đã giày vò và hành hạ cô bé:

- Mày đáng đời lắm, là mày nợ tao!

Thiếu nữ không còn sức phản kháng, đến lời van xin cũng không thốt ra được, chưa đợi hắn xong việc đã mang theo nỗi nhục nhã rời khỏi nhân gian.

Gã đàn ông lại lật cô bé lại... bàn tay kéo lê trên sàn dần dần cứng đờ.

Lời lẽ và hành vi dơ bẩn kéo dài tới tận cuối cùng. Hắn thỏa mãn rồi cũng không vội rời đi, mà ngồi cạnh thi thể trần trụi hút thuốc, dùng ngón tay thô ráp tỉ mỉ vẽ lại từng đường nét ngũ quan của cô bé.

Hút xong điếu thuốc, hắn không muốn tàn thuốc rơi lên người Thái Tĩnh Tĩnh, lấy tay hứng tàn thuốc dài rồi dụi vào gạt tàn.

Dưới lầu vang lên tiếng mở cửa đóng cửa, có một người phụ nữ hỏi:

- Ngủ chưa?

- Mang cái đó lên đây.

Gã đàn ông sai một tiếng. Tới khi hắn đi rồi quay lại, mặt đã đeo khẩu trang, tay đeo găng, bật đèn bắt đầu phân xác. Sau lưng hắn có một bóng người nhỏ thó trùm kín toàn thân cũng sợ sệt phụ giúp.

Tiếc là người đó luôn quay lưng về phía ánh sáng, không thấy được mặt.

- Phần còn lại mày luộc rồi đem vứt ra sau chợ cho chó ăn.

Có lẽ sau cơn hưng phấn là mệt mỏi, phân xác xong, gã đàn ông nằm phịch ra chiếc giường ấy ngáy khò khò.

Phía sau chợ đầu mối có một bầy chó hoang, thường bới đống rác kiếm xương thừa cơm thừa mà ăn.

Có lẽ người phụ nữ nhỏ thó kia không luộc hết, cũng chưa từng có kinh nghiệm giết người phân xác. Cô ta vứt một phần xác ở đây, may rủi nghĩ rằng chó hoang sẽ ăn, nào ngờ bị người ta phát hiện trước.

Một chủ phạm, một tòng phạm.

Thẩm Trân Châu nhắm mắt lại, con thú vật này, cô nhất định phải khiến hắn chết!

- Đồng chí Thẩm, giúp tôi giữ trật tự. Đừng để phóng viên qua đó chụp ảnh, đợi Tần An đi rồi cô có thể đi.

Cố Nham Tranh gập sổ tay lại, dặn người bên cạnh mấy câu nữa, quay sang thì thấy Thẩm Trân Châu im lặng không nói, lộ vẻ phẫn nộ ghê tởm.

Phản cảm thế cơ à?

Cố Nham Tranh:

- ... Cô không làm cũng được, tôi tìm người khác.

Anh thấy cô hớt hải đuổi tới như thế, còn tưởng cô hứng thú với vụ án nên mới đặc biệt cho cơ hội.

Chẳng hiểu sao mắt Thẩm Trân Châu đỏ hoe, cô khàn giọng:

- Đội trưởng Cố! Nhất định phải bắt được hung thủ! Nhất định phải để hắn nhận lấy sự trừng phạt đích đáng!

Cô đã thấy mặt hung thủ rồi, cô nhất định phải bắt được hắn, báo thù cho thiếu nữ đã ra đi trong đau đớn!

CHƯƠNG 13

TỚI BẮT MÀY ĐÂY

Dù Thái Tĩnh Tĩnh lẻn vào cửa hàng nào đó để ăn trộm thứ gì, cô bé cũng không đáng tội chết, càng không đáng phải chịu kết cục như thế!

Có thể giao cô bé cho phụ huynh hoặc nhà trường để được giáo dục, đằng này lại giết hại, xâm hại cô bé, cuối cùng còn không để lại toàn thây, còn không bằng cầm thú!

Cố Nham Tranh sững lại một chút, gật đầu, đưa tay vỗ vai cô:

- Mảnh thi thể làm cô sốc à? Cô đã thể hiện tốt hơn không ít cảnh sát hình sự mới vào nghề rồi. Nhưng cô phải biết, tội ác có muôn hình vạn trạng, nếu nó ảnh hưởng tới cảm xúc của cô thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới phán đoán của cô.

Nghe ra Cố Nham Tranh đang an ủi mình, Thẩm Trân Châu sụt sịt mũi. Cô dần bình tĩnh lại:

- Tôi hiểu rồi, tôi sẽ bình tĩnh.

Cố Nham Tranh nhìn lại các mảnh thi thể, Lục Tiểu Bảo đang cho vào túi, định mang về kiểm nghiệm.

Cố Nham Tranh đi được mấy bước lại ngoảnh lại nói:

- Đối mặt với án hình sự thì không được lơ là, dù ở cương vị nào.

Không có vụ án nào không thể xảy ra, cũng không có vụ án nào không phá được. Thủ đoạn che giấu của hung thủ muôn hình vạn trạng, nhớ kỹ phải mạnh dạn giả thuyết, cẩn thận kiểm chứng.

- Rõ.

Thẩm Trân Châu đứng nghiêm chào, cảm ơn đội trưởng Cố đã chỉ dạy.

Lúc ấy Cố Nham Tranh mới sải bước đi.

Lục Dã cười thân thiện với Thẩm Trân Châu, rồi lù đù đi theo sau Cố Nham Tranh, liến thoắng:

- Từ Đệ mình bắt trước đó có thả được chưa? Báo cáo máu trong nhà cô ta có rồi, là máu gia cầm, theo lời cô ta thì định mời chị em tới nhà ăn cơm, chuẩn bị trước hai con gà trống. Giết không chết, gà chạy mất. Cô ta ở nhà vừa đuổi vừa chém. Ngoài ra có bạn bè làm chứng, đúng là cô ta mời họ hôm sau tới nhà ăn gà om. Đối chiếu hiện trường thì mọi thứ đều đúng.

Cố Nham Tranh liếc anh ta:

- Chẳng phải cậu định lấy cô ta ra phá án sao?

Lục Dã hai tay vò loạn mái đầu húi cua, mái tóc sát da đầu bị anh ta gãi sột soạt. Ánh mắt như dao của sếp lợi hại quá, đâu còn chút ôn hòa như lúc nãy dặn dò Thẩm Trân Châu.

Phía trước vừa hay có người không chịu phối hợp lấy lời khai, Cố Nham Tranh đi tới, thân hình cao lớn áp sát trước mặt, giọng lạnh lùng nghiêm nghị lọt vào tai đối phương:

- Đây là điều tra hình sự, nếu anh không phối hợp, tôi hoàn toàn có thể tìm một chỗ khác hỏi chuyện anh bằng cách khác.

- Đừng đừng đừng mà, tôi sợ đi làm muộn nên vội đi thôi. Anh đã

nói vậy thì phối hợp thì phối hợp, ai bảo chết thảm thế chứ.

- Bớt lắm lời, kể hết những gì anh thấy ra.

Lục Dã nhận lời, mở sổ tay chìa ra.

Cố Nham Tranh đi được mấy bước thì điện thoại cục gạch bên hông đổ chuông, một lúc sau anh quay lại:

- Đội giao thông bắt được một gã đạp xe ba gác chở khách, lấm lét ở gần đây, trên tay lái có dấu vân tay máu đông, theo vết máu thì chắc là để lại không lâu. Tôi về xem trước.

Cố Nham Tranh mở cửa ghế lái chiếc Cherokee, Tần An lập tức dẫn Lục Tiểu Bảo chạy tới:

- Cho đi nhờ một đoạn.

- Lên xe.

Cố Nham Tranh liếc về phía Thẩm Trân Châu, thấy cô đã đi về phía xe đạp, thu ánh mắt lại hỏi:

- Trên bàn tay bị chặt có một dấu ngón tay đúng không? Vân tay trích xuất được có đối chiếu được không?

Tần An nói:

- Diện tích vân tay đạt chuẩn, các điểm đặc trưng như rẽ nhánh, điểm kết thúc, cầu nối nhỏ còn nguyên vẹn, có thể đối chiếu.

- Về anh đối chiếu giúp tôi trước.

Cố Nham Tranh có phần do dự, trong lòng anh không tin lắm một hung thủ phân xác lại là phu xe ba gác, anh luôn thấy thiếu đi mấy yếu tố then chốt.

Về tới đội hình sự, Tần An khẩn cấp đối chiếu vân tay:

- Đội trưởng Cố, diện tích trùng khớp trên tám mươi phần trăm, có thể xác định vân tay trên bàn tay bị chặt là của phu xe ba gác Trương

Chí Cương.

Cục trưởng Lưu cũng ở bên Cố Nham Tranh. Cố Nham Tranh đã thẩm vấn Trương Chí Cương, gã một mực không nhận hành vi giết hại và phân xác Thái Tĩnh Tĩnh. Gã trả lời ấp a ấp úng, rõ ràng có chuyện giấu giếm.

Chuyện gì khiến gã ở thân phận nghi phạm vụ phân xác mà vẫn còn giấu?

- Nói vậy thì khả năng rất lớn là gã làm.

Đội trưởng đội Ba, cũng thuộc tổ trọng án, là Phác Hưng Thành cảm khái:

- Vẫn là đội các cậu gặp may, vụ phân xác mà hung thủ cũng tự dâng tới cửa. Cục trưởng Lưu còn bảo sở tỉnh gây áp lực lớn, phải phá án trong một tuần, đây còn chưa tới 48 tiếng.

Cục trưởng Lưu không nói gì, nhìn Cố Nham Tranh chờ anh tỏ thái độ.

Vụ phân xác lan truyền rất rộng trong quần chúng, gây hoang mang ở mức độ lớn. Ông cũng biết có trường đã cho học sinh nghỉ học, học sinh không dám ra đường, phụ huynh không yên tâm, giáo viên cũng lo lắng.

Còn có báo chí hai năm nay vì doanh số, học theo kiểu tiếp thị bên Hồng Kông Đài Loan, càng giật gân càng tốt, càng hút mắt càng tốt, qua lại mấy lần, cả xã hội đều đang chú ý vụ án này.

Cố Nham Tranh từ đầu tới chân đều đang chịu áp lực nặng nề, nhưng anh là Cố Nham Tranh.

- Vẫn còn nhiều điểm đáng ngờ, đề nghị đừng vội báo cáo đã bắt được nghi phạm.

Cố Nham Tranh quay sang nói với cục trưởng Lưu:

- Trương Chí Cương ngày thường đạp xe ba gác chở khách, nhà có vợ và mẹ già. Gánh nặng gia đình rất lớn.

Cục trưởng Lưu hỏi:

- Rồi sao?

Cố Nham Tranh nói:

- Tôi hỏi gã có biết bao cao su là gì không. Gã nói không biết cái thứ đó. Gã bảo vợ có bầu thì đẻ, đẻ một đứa là nuôi, đẻ mười đứa cũng là trông, cùng lắm thêm mấy đôi đũa.

Phác Hưng Thành khó hiểu:

- Cái này thì liên quan gì tới vụ án? Cậu hỏi một gã đạp xe ba gác có dùng bao cao su không, chẳng phải phí thời gian à?

Cố Nham Tranh nói:

- Màng trinh của Thái Tĩnh Tĩnh bị rách, đã bị xâm hại tình dục. Sau khi cô bé chết, có thể vẫn tiếp tục có hành vi. Nhưng không phát hiện tinh dịch. Lúc dục vọng bốc lên đầu, Trương Chí Cương có dùng bao cao su không?

Phác Hưng Thành nói:

- Có khi gã cố tình dùng để phạm tội thì sao?

- Tôi phá án không nói "có khi", chỉ nói "chắc chắn".

Cố Nham Tranh không muốn nói nhiều với anh ta:

- Đây là án của đội Bốn, chẳng liên quan gì tới đội Ba của cậu, mau phá vụ mất tích của đội Ba đi, dây dưa gần nửa năm rồi. Cậu không sốt ruột, tôi sốt ruột thay cậu.

- Hừ, tôi thấy là vụ trước cậu phá dễ quá, giờ thì lúng túng rồi chứ gì?

Phác Hưng Thành lẩm bẩm xong, quả nhiên bị cục trưởng Lưu dạy dỗ hai câu, đành ngượng ngùng đứng sang một bên không nói nữa.

Lần sau phải học Cố Nham Tranh, không được ăn nói xỏ xiên trước mặt cục trưởng Lưu.

- Cục trưởng Lưu, cho tôi thêm chút thời gian. Không bỏ sót một kẻ xấu, cũng không được oan cho một người tốt. Đánh đập ép cung là chuyện của ngày xưa, bây giờ là xã hội pháp trị...

- Ai đánh đập ép cung? Cút đi thằng nhóc thối, còn để cậu dạy dỗ tôi à.

Gương mặt căng thẳng của cục trưởng Lưu giãn ra, ông bóp mạnh vai Cố Nham Tranh:

- Áp lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn. Tôi tin cậu, bên trên tôi kéo dài giúp cho, mau phá án đi.

Phác Hưng Thành lẩm bẩm bên cạnh, đúng là đãi ngộ con ruột.

Cố Nham Tranh rời khỏi đó, gánh áp lực tiếp tục rà soát.

Ở phía bên kia, Thẩm Trân Châu đã đạp xe về đồn, giành nhận trước việc kiểm tra giấy phép lao động của người ngoại tỉnh.

Nửa đầu năm có yêu cầu, người ngoại tỉnh làm việc ở Liên Thành trên ba tháng phải có giấy phép lao động. Thời này, ngoài đi du lịch ngắn ngày, quản lý di chuyển dân cư rất chặt. Sống lâu dài ở đâu thì phải có giấy phép lao động hoặc giấy tờ chứng minh tương tự.

- Việc vất vả mà chẳng ai cảm ơn, thế mà cô cũng nhận. Nhận thì nhận, tự dưng kéo tôi theo làm gì?

Lão Hoàng càu nhàu, khổ sở đi theo Thẩm Trân Châu ra ngoài.

Thẩm Trân Châu cũng không thật sự định kiểm tra giấy phép lao động, cô muốn tìm ra hung thủ!

Vừa hay lấy cớ kiểm tra giấy phép lao động của người ngoại tỉnh, đi từng nhà kiểm tra, không tin hắn thoát được khỏi lòng bàn tay cô!

Còn vì sao phải kéo lão Hoàng theo... chỉ muốn cho lão mệt một chút thôi. Đồn cảnh sát đâu phải viện dưỡng lão chứ hì hì.

Lão Hoàng tự dưng dính phải việc khổ sai, may mà đầu tháng năm Liên Thành chỉ hơn hai mươi độ, đi chậm cũng không quá vất vả.

Thế nhưng Thẩm Trân Châu lên cơn rồi, cô kéo lão đi như điên, hỏi từng nhà một, hỏi xong nhà này không nghỉ, đi tiếp nhà sau.

Như một con lừa con không biết mệt, nhảy nhót khắp phố phường, như muốn làm lão mệt chết tươi vậy!

CHƯƠNG 14

KÉO LƯỚI!

Rời đội hình sự, Cố Nham Tranh lại tới khối cấp hai trường trung học Thiết Tứ.

Hôm nay là ngày cuối cùng trước khi bọn trẻ nghỉ học, không khí trong lớp vừa căng thẳng vừa phấn khích. Chẳng có gì khiến chúng vui hơn một kỳ nghỉ bất ngờ.

Tới cuối hành lang, không khí lớp 1/3 hoàn toàn khác. Hơi thở trầm uất sợ hãi bao trùm lớp học. Thấy Cố Nham Tranh tới, giáo viên chủ nhiệm lại lần lượt gọi những bạn nữ thân với Thái Tĩnh Tĩnh ra.

Nội dung trò chuyện na ná nhau. Cố Nham Tranh hỏi xong câu cuối, bỗng gọi một nữ sinh đang định vào lớp lại, hỏi lần nữa:

- Bình thường các em có sở thích gì? Xem phim? Trượt băng? Đã tới sân trượt patin chưa?

- Em nói nhiều lần rồi, bạn ấy không yêu sớm, cũng không quen bọn du côn bên ngoài.

Nữ sinh tên Hạ Đình, dựa vào tường nói:

- Hơn nữa nhà bạn ấy cũng không cho tiền tiêu vặt để ra ngoài chơi. Đến thẻ ngôi sao mình thích còn chẳng mua nổi, loại rẻ nhất cũng phải lấy bài tập ra đổi, còn đi đâu được nữa? Về nhà ngoan

ngoãn bán trái cây thôi.

Thẻ ngôi sao? Đây là một phát hiện mới.

Cố Nham Tranh hỏi tiếp:

- Thẻ ngôi sao thế nào? Em có không?

- Ai cũng đang mê, toàn nam minh tinh Hồng Kông Đài Loan nổi đình nổi đám. Có Hoa Tử, Tiểu Hổ Đội, Châu Nhuận Phát, Trương Học Hữu, thẻ của họ hiếm lắm, nhất là thẻ thật, một tấm phải năm tới mười đồng.

Hạ Đình vào lớp, giấu giáo viên chủ nhiệm móc từ túi ra một xấp thẻ ngôi sao:

- Mà có kèm áp phích thì còn đắt hơn. Chú xem tấm thẻ Tề Tần này, là tạo hình trong album "Sói". Tuy không phải nam minh tinh Hồng Kông Đài Loan, cũng phải tám đồng một tấm. Thái Tĩnh Tĩnh xin em mấy lần, dựa vào đâu em phải cho bạn ấy chứ?

- Mua loại thẻ ngôi sao này ở đâu?

- Mấy tiệm văn phòng phẩm gần đây đều có, nhưng không được để thầy cô biết, trường cấm mà. Có điều bạn ấy bảo có thẻ laser của Hoa Tử muốn đổi với em, em thì chẳng vấn đề gì. Đó là thẻ phiên bản giới hạn của Hoa Tử đấy, chỉ không biết bạn ấy lấy đâu ra. Thái Tĩnh Tĩnh một ngày đến hai hào cũng không có.

Hạ Đình nói rồi nhún vai.

Cố Nham Tranh quay lại chiếc Cherokee, Lục Dã ném điếu thuốc đi:

- Sếp, bên giáo viên không phát hiện gì.

Cố Nham Tranh ném tấm thẻ ngôi sao mua của Hạ Đình cho Lục Dã:

- Tra xem chỗ nào bán loại thẻ này trước, tôi nghi có liên quan tới nó.

- Ghê thật, ai đây? Có mắt có mũi là thành minh tinh được à, tiền dễ kiếm thế sao?

Lục Dã gãi đầu:

- Nhưng tiệm văn phòng phẩm gần trường rà soát rồi mà, không có vấn đề gì. ... Thứ này cũng bán được à? Thà bán ảnh sếp còn hơn.

- Tra kỹ lại các tiệm văn phòng phẩm bán thẻ.

Cố Nham Tranh đánh vô lăng, nói đùa:

- Tấm này năm đồng. Nếu in thẻ của tôi, ít nhất phải một trăm.

- Một nghìn chắc chắn cũng bán được, mấy bà phú bà là nạn nhân vụ trước chẳng phải còn hẹn sếp đi ăn sao?

Lục Dã cười phá lên, nhất thời xua tan nỗi phiền muộn do áp lực mang lại.

Anh ta cùng Cố Nham Tranh đi hỏi nhiều tiệm văn phòng phẩm gần trường, không thu hoạch được gì.

Cố Nham Tranh dựa vào xe ngậm đầu lọc thuốc lá, không hút:

- Để tôi đi xem lại. Có lẽ ngoài tiệm văn phòng phẩm, chỗ khác cũng có. Hỏi thêm nữa.

- Thế em đi với sếp.

Lục Dã nói nhanh. Anh ta cũng muốn theo đội trưởng Cố để học thêm chút đầu óc.

...

Thẩm Trân Châu cứ kéo lão Hoàng tới gần tiệm trái cây Tiểu Mai.

Tiệm trái cây vẫn mở cửa. Thái Đa Bảo và Triệu Mai ngồi cạnh nhau trước cửa, ánh mắt trống rỗng như đang chờ kỳ tích xảy ra, giây

sau Thái Tĩnh Tĩnh có thể tự chạy tới trước mặt ôm lấy họ.

Chỉ sau một đêm, tóc Triệu Mai đã bạc trắng. Biết phần thi thể còn lại đã được tìm thấy, giấc mơ chờ con tự về nhà cũng tan vỡ.

Ánh mắt chị không tập trung nổi, đau đớn mờ mịt nhìn Thẩm Trân Châu, đôi môi khô nứt lẩm bẩm:

- Cứu con bé với... đồng chí, nhất định phải cứu con bé, để tôi chết thay nó. Tôi không sống nổi nữa, chúng tôi đều không sống nổi nữa...

- Chị yên tâm, nhất định sẽ phá được án! Hai vợ chồng anh chị phải lấy lại tinh thần, đừng để người thân đau lòng mà kẻ thù hả hê.

Ánh mắt kiên định của Thẩm Trân Châu khiến Triệu Mai như bị bỏng, chị gượng ngồi thẳng người, gật đầu thật mạnh:

- Tôi, tôi chờ, tôi chờ được.

Sắc mặt Thái Đa Bảo khó coi tới cực điểm, anh ta cúi đầu thở dài, lặng lẽ lau nước mắt.

Đều tại họ bận tiệm trái cây, thường xuyên không chăm sóc được con gái, mới để con bé xảy ra chuyện thế này.

Thẩm Trân Châu nhẫn tâm bước sang hiệu thuốc bên cạnh kiểm tra giấy phép lao động, sắc mặt đồng chí trong hiệu thuốc cũng chẳng khá hơn. Ai biết được sáng mai dưới cửa sổ nhà họ có thêm một bàn tay không.

Lão Hoàng ngồi trên bồn hoa bên ngoài đấm chân, giục:

- Phố này không có vấn đề gì, tôi khó chịu, mình sang phố đằng sau đi.

Thật là, tự dưng cứ phải tới đây kiểm tra. Ở đây vừa xảy ra vụ phân xác, xui xẻo không chứ.

- Nhà cuối cùng.

Thẩm Trân Châu lướt qua bên lão, lại đi về phía tiệm văn phòng phẩm cạnh tiệm trái cây.

CHƯƠNG 15

SAO CÔ TA LẠI BIẾT

Chủ tiệm văn phòng phẩm là một phụ nữ dáng người không cao, tên Chu Phi Minh. Chị ta đang sắp xếp áp phích và thẻ dưới giá hàng. Thẩm Trân Châu liếc qua, là một đống thẻ ngôi sao sặc sỡ lòe loẹt.

Trong hộp toàn là Châu Nhuận Phát, Lê Minh, Tiểu Hổ Đội, Hoa Tử thời trẻ. Còn có vài nam minh tinh Nhật Bản.

Nữ minh tinh thì để ở ngăn trên.

- Giấy phép lao động có đấy, chờ tôi lấy.

Chị ta quay người, nuốt nước bọt. Từ ngăn kéo quầy lục ra một túi giấy, rút ra giấy phép lao động.

Thẩm Trân Châu thấy giọng nói có chút quen tai, cô không để lộ gì, điền thông tin vào sổ đăng ký, rồi đi một vòng trong tiệm, không phát hiện vấn đề gì.

- Xong chưa đấy?

Lão Hoàng ở cửa giục.

- Xong rồi.

Thẩm Trân Châu đi tới cửa thì bỗng nghe trên lầu vọng xuống tiếng động, hình như là tiếng kéo khóa vali.

Thẩm Trân Châu hỏi:

- Ai ở trên đó?

- Là bạn trai tôi, Lương Kiến Quốc.

Chu Phi Minh nói nhanh:

- Tiệm này của tôi chứ không phải của anh ấy, anh ấy chỉ tới thăm tôi thôi.

- Ai đấy?

Trên lầu vọng xuống một giọng nói, khiến tim Thẩm Trân Châu bỗng thót lại!

Giọng nói này giống hệt giọng trong hình ảnh hồi tố!

Ngay cả khẩu âm cũng y hệt!

Chu Phi Minh thấy Thẩm Trân Châu không nói gì, bàn tay buông bên chân run bần bật, vội nói với lên lầu:

- Đồng chí kiểm tra giấy phép lao động, anh không phải tới làm việc, không cần kiểm tra...

- Phải kiểm tra chứ, không có giấy phép lao động thì cho tôi xem giấy giới thiệu. Đồn cảnh sát chúng tôi có yêu cầu, phiền phối hợp một chút nhé.

Thẩm Trân Châu nói ngọt ngào, chỉ là trên mặt không có lúm đồng tiền đáng yêu.

Chu Phi Minh thấy cô như vậy, thầm thở phào. Chỉ là cảnh sát khu vực thôi, đâu phải cảnh sát hình sự.

Chị ta gọi lên lầu:

- Này, anh ném giấy giới thiệu xuống cho cảnh sát xem cái.

Thẩm Trân Châu nói sau lưng chị ta:

- Không cần cố ý mang xuống, tôi lên xem được.

Lưng Chu Phi Minh cứng đờ ngay tức khắc, chị ta ngượng ngùng quay lại:

- Ngại quá, bạn trai tôi mới dậy, chưa mặc quần áo.

Thẩm Trân Châu cụp mắt, ánh nhìn rơi xuống bậc thang cuối cùng:

- Được, tôi chờ.

Chu Phi Minh vội lên lầu, lục tìm giấy giới thiệu của Lương Kiến Quốc rồi chạy xuống đưa cho Thẩm Trân Châu xem.

- Nhóc Thẩm ơi, cô nhanh lên chút đi. Kiểm tra đơn vị công tác với con dấu là được rồi, có gì mà phiền thế.

Lão Hoàng đứng ngoài tiệm chờ sốt ruột, sắp tới giờ cơm trưa, lão phải về ăn cơm ngủ trưa chứ.

Thẩm Trân Châu ghi nhớ địa chỉ quê quán và đơn vị công tác trên giấy giới thiệu, đề phòng hắn bỏ trốn sẽ không tìm được người. Đưa trả giấy giới thiệu cho Chu Phi Minh, Thẩm Trân Châu quay người bỏ đi, càng đi càng nhanh.

Lão Hoàng thấy cô đi tới bốt điện thoại công cộng bên đường, khóe mắt vẫn dán vào tiệm văn phòng phẩm, sốt ruột nói:

- Mau về đi, ra ngoài với cô một chuyến đúng là...

- Không xong rồi, hắn định chạy! Gọi điện cho đội Bốn! Nhanh lên!

Thẩm Trân Châu không kịp quay số, ống nghe rơi xuống đung đưa giữa không trung.

- Gọi cho đội Bốn nào? Gọi điện làm gì?!

Tới khi lão Hoàng kịp phản ứng, Thẩm Trân Châu đã lao vọt ra, chạy như bay xuống lòng đường.

Lương Kiến Quốc vốn định rời đi. Đợi cô cảnh sát khu vực kiểm tra giấy phép lao động đi rồi, hắn dặn bạn gái mấy câu rồi ra khỏi tiệm văn phòng phẩm.

Không hiểu sao hắn thấy bồn chồn, định vẫy taxi. Thấy Thẩm Trân Châu lao tới như bay, hắn bỏ cả vali, nhét vé tàu vào người đứng giữa đường chặn dòng xe, mong có chiếc taxi nào cho hắn thoát khỏi đây ngay!

Sao cô ta lại đuổi theo?

Có phải con mụ kia mách lẻo không?

Lương Kiến Quốc sờ con dao gọt trái cây bên hông, ánh mắt hung tợn quá, dù đứng giữa đường, taxi thấy hắn cũng lập tức vòng đi, đâu chịu cho hắn lên xe!

Thẩm Trân Châu đuổi sát hắn giữa dòng xe cộ. Lương Kiến Quốc tưởng thể lực mình đủ để nhanh chóng chạy thoát, nào ngờ cắt thế nào cũng không cắt đuôi được Thẩm Trân Châu, hắn liều mạng chạy tới mức phổi muốn bật ra ngoài!

Thẩm Trân Châu thấy vết thương ở đầu gối sắp lành đã toác ra, nhưng cô không còn cảm thấy đau nữa. Cô bám riết sau lưng Lương Kiến Quốc, khoảng cách ngày càng gần!

Bỗng một chiếc taxi tấp vào lề trả khách, Lương Kiến Quốc chộp lấy cơ hội lao tới, rút dao định lên xe. Một khi hắn lên được xe, ép tài xế chạy là trốn thoát, hậu quả khó lường.

Thẩm Trân Châu hét lớn:

- Lương Kiến Quốc, mày nói sai rồi! Con bé không nợ mày!

Lương Kiến Quốc khựng bước, đứng ngoài xe quay lại không tin nổi, môi run run:

- Mày nói gì?

Câu hắn từng nói với thi thể, sao cô ta lại biết?!!

CHƯƠNG 16

HOA KHÔI ĐÁ VỠ "TRỨNG" GIỮA PHỐ

Ngay giữa thời khắc then chốt ấy, Thẩm Trân Châu đã đuổi tới trước mặt hắn.

Lương Kiến Quốc theo bản năng nắm chặt con dao gọt trái cây, nào ngờ Thẩm Trân Châu lao tới như không cần mạng. Lúc hắn vung dao múa may, cô bất ngờ áp sát mặt đất, tung một cú xoạc chân thật mạnh.

Lương Kiến Quốc mất thăng bằng, lảo đảo một cái, tay phải vung dao loạn xạ, khiến người đi đường hét lên chạy tán loạn.

Thẩm Trân Châu một tay khóa chặt cổ tay hắn, tung một đòn liên hoàn khiến hắn trở tay không kịp, cuối cùng dồn hết sức đá vào hạ bộ hắn!

- Áaa!

Lương Kiến Quốc đau đớn ngã vật xuống đất, nhưng vẫn còn vung dao. Thẩm Trân Châu nhân động tác của hắn, lại khóa chặt cổ tay hắn lần nữa, dốc hết thế võ đạp mạnh xuống chỗ ấy!

Diệt cỏ phải diệt tận gốc!

- Áaaa!

Lương Kiến Quốc đau tới phát điên, như con tôm đỏ sắp chết lăn

qua lộn lại trên đất, ôm hạ bộ gào lên thảm thiết!

Thẩm Trân Châu mặc kệ đầu gối toác ra, quyết phế bằng được con thú đã hãm hại thiếu nữ này!

- Oa, sếp ơi, hoa khôi đá vỡ "trứng" giữa phố, có quản không?!

Lục Dã vừa hay tới đây tìm tiệm văn phòng phẩm, thấy vậy nhảy xuống xe vừa chạy vừa nói.

Lương Kiến Quốc vẫn đang lăn lộn trên đất, bỗng một lực rất mạnh bẻ quặt cánh tay hắn ra sau lưng. Hắn quay đầu há miệng định cắn, bàn tay to của đối phương siết chặt ngay dưới hàm, hắn biết giây tiếp theo cằm mình sẽ bị bẻ trật.

Hắn vội ngậm miệng.

Cạch.

Còng tay khóa chặt cổ tay.

Cố Nham Tranh tì khuỷu tay lên gáy hắn, Lương Kiến Quốc giãy thế nào cũng không dậy nổi, vẫn giữ nguyên tư thế thảm hại bị còng ngược tay nằm sấp trên mặt đất.

Thẩm Trân Châu vứt con dao gọt trái cây xuống đất, hai tay chống gối thở dốc không ngừng.

Mẹ kiếp, đúng là chạy giỏi thật.

May mà cô còn chạy giỏi hơn.

Lục Dã thấy người vây xem ngày càng đông, sốt ruột hỏi:

- Chuyện gì thế? Giở trò lưu manh quấy rối nữ đồng chí à? Chỗ đó của hắn chảy máu cả rồi kìa.

Thẩm Trân Châu nuốt nước bọt, đầu ngón tay khẽ run, chỉ về phía xa.

- Ý gì thế?

Lục Dã vẫn hỏi.

Cố Nham Tranh liếc về hướng tiệm trái cây, tâm ý tương thông:

- Cô cho rằng hắn là nghi phạm vụ phân xác?

- … Anh… minh.

Thẩm Trân Châu giơ ngón cái lên. Lúc nãy đuổi tới đây cô nín một hơi để xử Lương Kiến Quốc, giờ cổ họng bỏng rát, khó chịu vô cùng.

Mặt cô đỏ như một đóa hồng phấn, cả gáy cũng ửng hồng. Tới giờ vẫn chưa thở đều lại được.

- Đi mấy bước rồi hẵng nói.

Cố Nham Tranh hất cằm, Thẩm Trân Châu khó nhọc đứng dậy, chống nạnh đi tới đi lui bên lề đường.

- Á!! Đau quá… tôi chảy máu rồi… chảy máu rồi, tôi hết là đàn ông rồi.

Lương Kiến Quốc lại giãy thêm mấy cái, thấy viên cảnh sát bắt mình khỏe quá, đau đớn nói:

- Con mụ đó lên cơn thần kinh, tự dưng đá tôi. Mau đưa tôi đi bệnh viện, cái của quý của tôi đau chết mất. Tôi còn phải lấy vợ sinh con đấy.

Cố Nham Tranh từ trên cao nhìn xuống hắn, lạnh lùng nói:

- Cầm dao tấn công cảnh sát mà còn định đi?

- Ôi giời, sao cô lại tùy tiện bắt người thế!

Lão Hoàng nhảy xuống từ yên sau xe máy của một người đi đường, cuống quýt nói:

- Cô đang yên đang lành kiểm tra giấy phép lao động thì kiểm tra thôi, người ta không có giấy phép lao động nhưng có giấy giới thiệu, chẳng phải cũng như nhau sao!

- Đúng thế, dựa vào đâu mà bắt tôi!

Lương Kiến Quốc thảm hại ngồi bệt bên đường, đũng quần ướt sũng, bị còng vào lan can sắt ven đường không nhúc nhích được. Hắn vặn người nói:

- Mày phế tao rồi, tao không để yên cho mày đâu... xì... mày cứ chờ đấy!

Lục Dã ngắt lời hắn:

- Bớt lắm mồm, cô ấy đuổi là mày chạy? Không có tiền án thì sao lại cuống thế?

Thẩm Trân Châu dừng bước, thấy Lương Kiến Quốc đúng như cô phân tích, tâm lý rất vững, bị bắt rồi vẫn còn già mồm cãi.

Ánh mắt Lương Kiến Quốc hoảng loạn, đối diện với Thẩm Trân Châu thấp hơn mình một cái đầu, hắn lại sinh ra nỗi sợ hãi to lớn. Hắn không ngừng la lối để tự trấn an, adrenaline khiến hắn nhất thời quên cả đau.

Lão Hoàng giơ tấm vé tàu nhặt được, giũ giũ trước mặt Thẩm Trân Châu:

- Không chạy sao được? Người ta phải đuổi kịp tàu, sắp tới giờ rồi. Lần này cô gây họa lớn rồi, tôi bảo cô con bé này đúng là không hợp làm cảnh...

- Đội hình sự cục thành phố đang làm án, tôi cho ông chen ngang à?

Cố Nham Tranh nhíu mày ngắt lời lão Hoàng:

- Để cô ấy nói!

Lão Hoàng bị tát vào mặt một cái đau điếng, sắc mặt khó coi lùi lại một bước, mím chặt môi trừng mắt nhìn thủ phạm Thẩm Trân Châu.

- Đội trưởng Cố, tôi có phát hiện.

Thẩm Trân Châu nói:

- Tôi ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc trong tiệm văn phòng phẩm cạnh tiệm trái cây.

Lão Hoàng hừ lạnh một tiếng, sao lão không ngửi thấy? Giành việc quen rồi, đến việc của chó nghiệp vụ cũng muốn giành làm.

- Cô nghi có liên quan tới vụ phân xác?

Thẩm Trân Châu mặc kệ lão nghĩ gì, nịnh một câu:

- Đúng thế! Đội trưởng Cố anh minh!

Khí huyết trên mặt cô còn chưa rút hết, gương mặt đỏ au, ánh mắt tin tưởng, đầy tự tin đón lấy ánh nhìn của Cố Nham Tranh:

- Tôi còn phát hiện ở góc cầu thang có vết máu nhỏ. Bạn gái hắn là Chu Phi Minh có thể là đồng phạm, xin hãy mau qua bắt chị ta!

Cố Nham Tranh tới tiệm văn phòng phẩm thì Chu Phi Minh đang xách túi kéo cửa cuốn xuống.

- Trường sắp cho nghỉ, tôi cũng đóng cửa nghỉ mấy hôm.

Mặt chị ta xanh như tàu lá, đang nói chuyện với Thái Đa Bảo và mấy người bên cạnh.

Chị ta vừa quay người, thấy xe cảnh sát đỗ bên đường, chân mềm nhũn ngồi sụp xuống đất.

Thấy Chu Phi Minh bị bắt, đầu gối Thẩm Trân Châu đau nhức, cô trượt xuống từ ghế sau chiếc Cherokee. Gầm xe này cao thật.

Đồ đạc trong tiệm văn phòng phẩm bày chen chúc rối rắm, trên những dãy giá hàng sát nhau, ngoài sách tham khảo, văn phòng phẩm còn có không ít đồ chơi.

Cố Nham Tranh quét mắt qua chỗ để thẻ ngôi sao, đang định lên

lầu thì Thẩm Trân Châu hô lên:

- Cẩn thận, ở đây có vết máu.

Cố Nham Tranh cúi xuống. Trong khe kẹt ở mép phải bậc thang, nhìn kỹ có một vết khô đen to bằng hạt đậu đỏ. Nếu không được nhắc, rất dễ bị coi là vết mực hay vết dầu.

Anh ra hiệu bằng tay, Lục Dã lên trước tìm một vòng rồi xuống:

- Báo cáo, không phát hiện hung khí và vết máu.

Cố Nham Tranh nhìn Thẩm Trân Châu, Thẩm Trân Châu khẳng định chắc nịch:

- Tôi ngửi thấy mà, thật đấy!

Cố Nham Tranh bước lên mấy bậc, xem qua chỗ ở trên tầng hai, đèn bàn, mặt giường và sàn nhà đều được dọn rất sạch sẽ. Khó mà tưởng tượng nơi này là hiện trường phân xác.

- Sếp, bắt nhầm người thì phiền lắm đấy. Mình rầm rộ thế này mà.

Chu Truyền Hỷ từ cửa đi vào, sau lưng anh ta có ba bốn chiếc xe cảnh sát đỗ.

Lục Dã lo lắng nhìn Thẩm Trân Châu, lần trước cô gặp may, lần này chưa chắc.

Lão Hoàng theo đám người chen vào, thấy có người đang cúi xuống lấy mẫu vết máu chẳng đáng kể trên bậc thang, lão thầm lẩm bẩm, có khi là đứa trẻ nào chảy máu cam để lại.

Dựa vào cái này mà bắt người? Buồn cười chết mất thôi.

Lại thấy Thẩm Trân Châu và Cố Nham Tranh sóng vai đứng ở chân cầu thang, lão nghĩ lần này Thẩm Trân Châu xúi đội trưởng Cố bắt nhầm người, cộng thêm chuyện đả thương nhầm quần chúng vô tội giữa phố, thế nào cũng không gánh nổi. Không chừng mất luôn cả

bát cơm.

- Gọi Tần An qua khám nghiệm vết máu.

Cố Nham Tranh nói với họ:

- Dù có phải lật cả sàn nhà lên cũng phải soát từng tấc một cho tôi.

- Rõ.

Chu Truyền Hỷ và Lục Dã nhìn nhau, hai người làm theo lời dặn, ai làm việc nấy.

- Cảm ơn đội trưởng Cố.

Niềm vui trong mắt Thẩm Trân Châu không giấu được. Cô biết rõ trên lầu chính là hiện trường đầu tiên, chỉ cần pháp y tới là chắc chắn sẽ có manh mối.

Lão Hoàng ôm ngực, thở dài lùi ra ngoài.

Lát nữa trưởng đồn Mã phải sang dập đầu tạ lỗi với đội hình sự rồi.

Như nhìn ra nỗi lo của lão, Cố Nham Tranh nói:

- Có vấn đề gì tôi gánh.

Lão Hoàng chưa kịp nhìn rõ vẻ mặt anh, Cố Nham Tranh đã quay sang trao đổi với đồng nghiệp khác.

- Mũi cô phải nể mặt chút nhé.

Lục Dã nói với Thẩm Trân Châu một câu, rồi ra ngoài tìm manh mối và nhân chứng, lầm bầm:

- Hung khí giấu đâu được nhỉ?

Thẩm Trân Châu sợ làm hỏng hiện trường tầng hai, chỉ bước lên mấy bậc ló đầu nhìn một vòng. Không sai, giống hệt cảnh hồi tố trong Thiên Nhãn.

Thái Tĩnh Tĩnh bị hại ngay cách một bức tường!

Cô nghiến chặt răng hàm đi xuống, cũng đang nghĩ hung khí bị giấu ở đâu. Đội trưởng Cố và mọi người tìm hai ngày không thấy, có lẽ giấu ở chỗ cực kỳ kín đáo, cũng có lẽ là "dưới chân đèn thì tối".

Tách tách tách.

Thẩm Trân Châu ngoảnh phắt lại, thấy Trương Tiểu Bạng đang vặn dây cót chiếc ô tô đồ chơi ở cửa:

- Em đừng vào.

Trương Tiểu Bạng là cháu nội ông Trương, nghe vậy ném hai đồng lên giá hàng, bĩu môi tiếp tục vặn ô tô đồ chơi. Cậu bé vừa định mua xe thì bỗng bị một đám người lớn đuổi ra, tiền còn chưa trả mà.

Tách tách tách.

Tách tách tách.

Mắt Thẩm Trân Châu sáng lên, hóa ra âm thanh nghe được trong hồi tố của Thiên Nhãn là tiếng ô tô đồ chơi!

Vậy có khi nào hung khí cũng giấu quanh đây không?

Cô nhớ Lương Kiến Quốc đứng ở chỗ này tiện tay vớ lấy một thứ đập tới.

Ánh mắt cô chậm rãi lướt trên giá đồ chơi, bỗng nhiên có phát hiện.

- Đội trưởng Cố!

Cố Nham Tranh chờ Tần An tới ở cửa, đang nói với anh ta những điểm cần khám nghiệm trên lầu thì bỗng nghe Thẩm Trân Châu gọi. Giọng dứt khoát gọn gàng, còn xen một luồng phấn khích.

Cố Nham Tranh lập tức rút người đi qua. Tần An phía sau bĩu môi với Lục Dã, cả đời này có lẽ chỉ lúc này mới thấy sếp bị nữ đồng chí gọi một tiếng là đi ngay.

Cố Nham Tranh vào tiệm văn phòng phẩm, thấy Thẩm Trân Châu chỉ lên ngăn trên cùng của giá hàng. Cạnh mấy con Transformers là một đống dao rìu xốp giả, trong đó lẫn một chiếc rìu ngắn thật đang ánh lên tia sáng lạnh.

- Pháp y Tần, chỗ này.

Cố Nham Tranh tránh người ra, Tần An cầm túi vật chứng tới cẩn thận lấy chiếc rìu ngắn xuống, hạ giọng:

- Cái này khớp với hung khí chúng ta phán đoán, lưỡi rìu có chỗ mẻ. Chỗ nối cán rìu có vết máu, tôi cho người mang về xét nghiệm ngay.

Lục Dã không tin nổi:

- Đúng là đạp mòn gót giày tìm không thấy, tới khi thấy thì chẳng tốn chút công nào! Trân Châu, à không, chị Trân Châu, từ nay chị là chị của em!

- Bớt lèo mép, đưa người về thẩm vấn.

Cố Nham Tranh nói với Thẩm Trân Châu:

- Cô về đội hình sự với tôi trước đã.

Cô cười cười:

- Vâng.

Không có lúm đồng tiền.

Cố Nham Tranh liếc nhanh một cái, thấy đầu gối cô rướm máu. Xem ra đau lắm, chỉ đang gượng cười thôi.

Chu Phi Minh và Lương Kiến Quốc mỗi người một xe cảnh sát, được đưa về đội hình sự trước.

Thẩm Trân Châu đi ra thì thấy vợ chồng Thái Đa Bảo đang quỳ khóc nức nở bên cạnh, trong lòng cô cũng khó chịu.

Con gái bị hại ngay sát vách, vậy mà họ còn tưởng con bé ngủ lại nhà bạn học. Có lẽ đây sẽ thành vết sẹo theo họ rất lâu về sau.

- Xin anh chị nén đau thương.

- Cảm ơn các đồng chí... cảm ơn các đồng chí cảnh sát.

Hai mắt Triệu Mai đỏ ngầu, nước mắt đã cạn. Chị ôm chặt bộ đồng phục của Thái Tĩnh Tĩnh, hận không thể băm vằm chúng thành trăm mảnh.

- Giết người thì phải đền mạng, mày không được chết tử tế!!

Thái Đa Bảo cũng chẳng khá hơn, bị người ta giữ đứng tại chỗ, nếu không anh ta đã lao lên chém Lương Kiến Quốc từ lâu. Anh ta chửi mãi chửi mãi rồi không chịu nổi nữa, quỳ sụp xuống đất khóc thất thanh.

Tới đội Hình sự số 4, Thẩm Trân Châu được sắp xếp ngồi trên chiếc sofa gỗ thông.

Văn phòng rộng lớn chỉ có mấy người dưới quyền Cố Nham Tranh dùng. Văn phòng ở tầng năm, từ chỗ cạnh cửa sổ nhìn xuống có thể thấy toàn bộ đồn cảnh sát, mắt tốt một chút còn thấy được bàn làm việc của cô, nơi đặt cuốn lịch bàn và chiếc ca men.

- Cô uống ngụm nước trước đi.

Cố Nham Tranh về là chui ngay vào phòng thẩm vấn, ra rồi vẫn rất bận, nhưng nhìn ra được bước chân anh nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thẩm Trân Châu định đứng dậy, chưa kịp thì Cố Nham Tranh đã đặt ca trà xuống rồi hối hả đi mất.

Thẩm Trân Châu ôm ca trà chậm rãi uống nước, ngồi nghỉ rồi mới cảm thấy đau nhói như kim châm.

Thẩm Trân Châu không nuốt nổi gì, đang nghĩ có nên ra phòng y

tế trước không, kẻo mất máu quá nhiều thật.

Cố Nham Tranh sải bước từ cửa đi tới, xách hộp thuốc ngồi xổm trước mặt Thẩm Trân Châu:

- Ngồi xuống.

Thẩm Trân Châu rón rén ngồi xuống.

Cố Nham Tranh đưa tay ra hiệu, rốt cuộc vẫn ngại vén ống quần:

- Cô xắn lên cho tôi xem.

Thẩm Trân Châu ngượng ngùng nói:

- Để tôi tự làm.

Cố Nham Tranh không nói gì, cúi đầu lấy gạc và cồn i-ốt ra.

Thẩm Trân Châu chậm chạp vén ống quần lên, để lộ đầu gối toác vảy trước mặt Cố Nham Tranh.

Đầu gối Thẩm Trân Châu be bét cả ra, vết thương rỉ máu, xung quanh ửng hồng, đã hơi viêm rồi.

Nghĩ tới mấy ngày nay cô lao vào việc chẳng màng thân mình, trong lòng Cố Nham Tranh xúc động trước nhiệt huyết theo đuổi sự thật của cô.

- Chịu khó chút.

Cố Nham Tranh cố hết sức nhẹ tay, dùng kẹp gắp bông lau nhẹ đầu gối cô, sát trùng xong thì bôi thuốc trị thương, rồi băng gạc lại.

Anh chưa từng xử lý vết thương cho nữ đồng chí, băng bó xong lùi lại một bước, bất giác thở phào trong lòng.

Haizz… Thẩm Trân Châu cũng thở phào. Thần tượng đích thân băng bó vết thương cho cô, thật sự khiến cô căng thẳng quá.

- Lương Kiến Quốc đau quá ngất đi, đã được đưa tới bệnh viện kiểm tra.

Cố Nham Tranh bỗng lên tiếng:

- Nhìn không ra đấy, cô võ nghệ khá thật, chạy cũng nhanh. Cô có biết trước đây Lương Kiến Quốc làm gì không? Vận động viên chạy đường dài.

Thẩm Trân Châu đúng là không biết thật, vẻ mặt kinh ngạc của cô khiến Cố Nham Tranh không nhịn được cười.

Thẩm Trân Châu lấy tay quạt quạt đầu gối:

- Sức bật của dân chạy dài chắc chắn không bằng tôi... từ nhỏ tôi đã thích chạy bộ.

- Nhìn ra rồi.

Cố Nham Tranh gật đầu, ngồi tựa vào chiếc bàn phía sau:

- Công phu học ở đâu thế? Võ thuật à?

Thẩm Trân Châu liếm môi, nghĩ tới các đòn cầm nã học ở trường cảnh sát, đúng là không có võ thuật. Cũng chẳng biết đội trưởng Cố hỏi vô tình hay đang thẩm vấn cô. Dù sao một cảnh sát khu vực tay không đoạt dao thì quá hiếm.

Cố Nham Tranh lại nói:

- Học ở cung thiếu nhi à?

Cũng may Thẩm Trân Châu đã chuẩn bị trước, nếu không cô đã chẳng để lộ võ công trước mặt anh:

- Là chú Lư nhà bên dạy, trước đây chú ấy là thầy thể dục, biết võ truyền thống. Chú bảo con gái phải có chút kỹ năng phòng thân. Sau này mẹ tôi gửi tôi vào cung thiếu nhi học thì không phải võ thuật, mà là múa.

- Thế là tôi nhớ nhầm.

Cố Nham Tranh có được câu trả lời, lại nói:

- Còn nhớ gã phu xe ba gác Trương Chí Cương bị bắt không?

Thẩm Trân Châu cũng đang định hỏi anh:

- Vân tay trên bàn tay bị chặt?

- Vân tay là của gã.

Cố Nham Tranh nói:

- Gã lẻn vào tiệm văn phòng phẩm ăn trộm, mò được một cái túi ở đầu giường Lương Kiến Quốc. Mang xuống mở ra thấy là bàn tay bị chặt, sợ quá ném ra ngoài. Nào ngờ trúng ngay cửa sổ nhà Thái Đa Bảo.

Thẩm Trân Châu bừng tỉnh!

Thảo nào sau khi đập ngất Thái Tĩnh Tĩnh, Lương Kiến Quốc lại nói "sao lại là đứa con gái", "cho mày ăn trộm này". Hẳn là hắn ôm cây đợi thỏ, kẻ hắn định giết là Trương Chí Cương!

- Gã mãi không chịu khai vì sợ Lương Kiến Quốc trả thù, dù sao quanh đây kẻ trộm vặt ngoài gã ra thì chẳng có ai khác. Biết bàn tay trong nhà bị trộm mất, Lương Kiến Quốc chắc chắn sẽ đi tìm gã.

Khi được cho biết đã bắt được người, Trương Chí Cương vội vàng khai hết tình hình gã chứng kiến ở hiện trường.

Nhân chứng, vật chứng, hung khí, hiện trường đều đã tìm thấy, Lương Kiến Quốc chết cũng chưa đền hết tội.

Cố Nham Tranh nói:

- May mà bắt kịp, đợi tới lúc Lương Kiến Quốc lên tàu bỏ trốn, chúng ta lại phải tốn công phối hợp truy bắt liên tỉnh. Khó khăn lớn, phạm vi rộng, sơ sẩy một chút là để thằng khốn này chạy mất. Giờ chỉ còn chờ lời khai của hắn và Chu Phi Minh thôi.

- Đội trưởng Cố cũng ở đây à.

Lục Dã theo Ngô Trung Quốc đi vào, oang oang nói:

- Lão Ngô, từ nay về sau đây là chị Trân Châu của em.

Ngô Trung Quốc lấy cây bút trong ngăn kéo định đi, dừng bước gật đầu với Thẩm Trân Châu:

- Nghe danh đã lâu.

Lục Dã hất cằm về phía Thẩm Trân Châu, như được thơm lây:

- Chị Trân Châu của em đặc biệt dữ dằn, đá vỡ "trứng" ngay giữa phố!

- Oa, đá vỡ "trứng"? Hoa khôi hóa ra dữ dằn thế à?

Ngoài hành lang không ngớt người ló đầu vào nhìn, ai cũng muốn xem mặt vị anh hùng đá vỡ trứng này.

Trưởng đồn Mã hối hả chạy sang, ngay trước mặt đội hình sự cho Thẩm Trân Châu nghỉ hai ngày phép dưỡng thương, khóe môi cứ vểnh lên không nén nổi.

Thẩm Trân Châu được đãi ngộ tốt, lần này được trưởng đồn Mã đích thân đưa về nhà.

- Sao con lại về thế này?

Thẩm Lục Hà vẫn đang xào nấu hừng hực. Trong gian bếp chật hẹp đặt ba chiếc chảo gang lớn, có chiếc đã rụng tay cầm, phải quấn giẻ vào để xóc chảo.

Bà thấy trưởng đồn Mã, còn tưởng Thẩm Trân Châu gặp chuyện gì, mặc kệ cả chảo chạy ra:

- Sao thế, Trân Châu?

Kiếp trước Thẩm Trân Châu chưa từng được ai quan tâm nồng nhiệt như thế, cô mím môi chưa kịp nói gì, trưởng đồn Mã đã chìa tay ra bắt tay Thẩm Lục Hà một cách khách sáo:

- Chị Sáu, vẫn là chị biết dạy con. Mới mấy hôm mà lại lập công cho đồn chúng tôi rồi! Chuyện cụ thể tôi chỉ biết đại khái, mấy hôm nữa tôi kể chị nghe.

Thẩm Trân Châu: Lãnh đạo ơi... chuyện đá vỡ "trứng" giữa phố, không kể thì hơn ạ.

Thẩm Lục Hà nào quan tâm cô có lập công hay không, dìu Thẩm Trân Châu đang khập khiễng ngồi xuống, xắn ống quần lên nhìn, không nhịn được suýt bật khóc:

- Con bị người ta đánh à, dao phay của mẹ đâu rồi?!

- Không phải mà mẹ, con có bị ai đánh đâu. Tự dưng sao mẹ lại khăng khăng con bị đánh thế?

Thẩm Trân Châu dở khóc dở cười kéo Thẩm Lục Hà:

- Con bắt một nghi phạm, không cẩn thận bị ngã thôi.

- Thật à?

- Thật ạ.

- Lại bắt thêm một đứa nữa à?

- Lại bắt thêm một đứa nữa.

- Chà, Trân Châu lại sắp lên bảng tin rồi à?

Nguyên Giang Tuyết cầm nắm hạt dưa đứng ở cửa, hét lên như cái loa.

- Lại lập công à? Ghê thật.

Chú Lư đi ra, mặc chiếc áo phông in chữ đang mốt dạo này, cười ha hả nói với mọi người:

- Con bé này đúng là không vừa.

Anh Lãnh và mấy chủ tiệm khác vốn đang đánh bài trước cửa tiệm, tiếp lời:

- Ngôi sao của Thiết Tứ chúng ta đây mà, lần này phải thay ảnh mới, ảnh to vào! Tốt nhất là nhìn một cái thấy ngay Trân Châu nhà mình xinh thế nào.

Thẩm Lục Hà lau khóe mắt, thấy vết thương không nghiêm trọng như tưởng tượng, nụ cười lại trở về trên mặt, nói với trưởng đồn Mã:

- Tôi bị dọa sợ thôi, còn phiền anh đặc biệt đưa con bé về.

Trưởng đồn Mã đồng cảm nói:

- Tôi cũng có đứa con gái, tầm tuổi con bé. Lòng cha mẹ ai cũng như nhau, tôi hiểu, rất hiểu. Hai hôm nay cứ để con bé ở nhà dưỡng thương, khi nào đầu gối khỏi thì khi ấy đi làm.

- Em vẫn đi làm được mà, chỉ cần không đi công tác ngoài là không sao.

Thẩm Trân Châu thầm nghĩ, không được nghỉ đâu, nghỉ phép bị trừ lương đấy.

Trưởng đồn Mã không biết Thẩm Trân Châu đang nghĩ gì, thật lòng bị nhiệt huyết công việc của cô lây sang, vỗ vai cô:

- Nhóc Thẩm, tôi biết cô dồn hết tâm sức cho công việc, cô cứ yên tâm ở nhà nghỉ ngơi, việc trong đồn còn có đồng nghiệp khác lo. Đợi khỏi rồi hẵng cống hiến tiếp.

Thôi được rồi.

Thẩm Trân Châu còn nói được gì nữa.

Đợi trưởng đồn Mã đi rồi, mọi người còn muốn hỏi chuyện cô lập công. Thẩm Lục Hà oang oang:

- Hôm nào xem bảng tin thì biết, giờ nó còn phải giữ bí mật đấy.

Ông Trương dẫn Trương Tiểu Bạng tới lấy cơm. Với những người già ở Thiết Tứ, chỗ này ngon bổ rẻ, hoàn toàn có thể coi là bếp ăn khu phố của bà con Thiết Tứ.

Thẩm Trân Châu ngồi không yên, vừa nghĩ không biết Lương Kiến Quốc có khai không, vừa khập khiễng ra cửa xới cơm hộp cho hai ông

cháu.

- Chị ơi, em không lấy đùi gà mà.

Trương Tiểu Bạng cúi đầu mừng rỡ nhìn chiếc đùi gà, còn tưởng Thẩm Trân Châu xới nhầm. Chị Trân Châu vất vả lắm, cậu bé không thể chiếm lợi được.

- Phần thưởng cho em vì hôm nay thể hiện tốt đấy.

Thẩm Trân Châu rưới nước sốt cà chua trứng vào hộp cơm cậu bé, cậu nhóc mập này thích trộn cơm với thứ này nhất. Làm cơm hộp lâu rồi, khẩu vị của bà con hàng xóm cô đều nhớ cả.

Ông Trương vẫn đang giận Thẩm Trân Châu. Bị cô nhúng tay vào, con trai con dâu dắt cháu ngày nào cũng tới canh chừng ông, ngay cả ván quan tài ông chủ Lãnh chuẩn bị cho ông cũng bị trả lại!

- Ông Trương ơi, ông cũng thêm cái đùi gà nhé, ăn vào sống lâu trăm tuổi đấy.

Thẩm Trân Châu dỗ ông như dỗ trẻ con.

- Già rồi ăn thịt khó tiêu.

Ông Trương nhìn chậu đồ ăn, chìa hộp cơm nhôm ra:

- Cho ông ít canh cá, ông về chấm hành.

- Có ngay ạ.

Thẩm Trân Châu tươi cười múc cho ông Trương một muôi canh cá.

Hôm sau, Thẩm Trân Châu vẫn ở trong tiệm phụ rửa rau thái rau, gặp Trương Tiểu Bạng mặt mũi ủ dột đi học thì không nhịn được cười.

Bọn trẻ đều tưởng được nghỉ học, còn chưa kịp mừng thì thông báo đi học lại đã tới. Tính ra chẳng được nghỉ ngày nào, mừng hụt một phen.

Cô vừa nhét cho Trương Tiểu Bạng một quả trứng luộc nước trà thì

bên ngoài có khách quý tới.

Cố Nham Tranh bước xuống từ chiếc Cherokee, xách hộp cơm:

- Rửa sạch rồi, lần trước quên mang qua trả cô.

Ghế phụ là Lục Dã, anh ta gọi to:

- Chị Trân Châu!

- Chào!

Thẩm Trân Châu vẫn canh cánh vụ án, ánh mắt mong chờ nhìn Cố Nham Tranh.

Cố Nham Tranh hiểu ý nói:

- Tối qua hắn được phẫu thuật, phẫu thuật thất bại, không giữ được. Chiều nay tôi đi thẩm vấn hắn.

- Không giữ được mới tốt.

Thẩm Trân Châu cầm hộp cơm nhanh tay xới đồ ăn, ấn chặt đầy ắp hộp cơm rồi đưa qua:

- Có tính là tấn công cảnh sát không?

Cố Nham Tranh không định tới lấy cơm, nhưng người ta đưa thì không thể không nhận.

Anh cầm hộp cơm nặng trịch, gật đầu:

- Tấn công cảnh sát, cả tôi lẫn quần chúng ven đường đều làm chứng được, chắc như đinh đóng cột, không liên quan gì tới cô.

Thẩm Trân Châu thở phào, có chút ngượng ngùng. Cô cầm giẻ lau lau mặt quầy một cách ngượng nghịu.

Cố Nham Tranh đã tận mắt chứng kiến thảm cảnh, sáng nay nghe nói cả đội hình sự không ai ăn trứng. Thấy vẻ mặt này của cô, anh bật cười:

- Sao cô lại nghĩ ra thế?

Câu chưa nói hết là "Sao lại nghĩ ra làm anh hùng đá vỡ trứng thế".

Thẩm Trân Châu nói nhỏ:

- Võ phòng thân cho phụ nữ có chiêu này mà, đánh người phải đánh vào chỗ hiểm.

Muốn đánh đàn ông thì đá "trứng" trước.

Cố Nham Tranh gật gù. Dạy không sai, nỗi sợ của đàn ông với chuyện này chỉ có thể hiểu ngầm chứ không nói ra được.

- Tôi cũng không nói cảm ơn cô nhiều nữa, nói nhiều cũng vô ích, cô biết mình rất xuất sắc là được.

Lúm đồng tiền lại xuất hiện.

Là vui thật.

Cố Nham Tranh cười ngắn một tiếng, không để Thẩm Trân Châu nhìn thấy. Tìm hiểu lúm đồng tiền của cô đã thành thú vui gần đây của đội trưởng Cố.

- Thế tôi đi trước đây.

Cố Nham Tranh bưng hộp cơm:

- Trưa mai tôi dẫn bọn họ qua ăn, rồi trả hộp cơm cho cô.

Thẩm Lục Hà từ bếp đi ra, lau tay nói:

- Các anh tới thì đừng ăn cơm hộp, muốn ăn gì gọi điện trước tôi xào sẵn cho.

Đội của Cố Nham Tranh toàn một lũ đàn ông thô lỗ, ngày thường mì gói với xúc xích còn tranh nhau, thêm quả trứng đã là cao lương mỹ vị, có điều dạo này chắc chẳng ai ăn trứng nữa.

Nhưng đâu cần tới chỗ chị Sáu gọi món.

- Không kén đâu, món nào thừa nhiều, khó để lâu thì xào là được.

Cố Nham Tranh xách hộp cơm, gọi thêm mấy suất cơm hộp cho họ ăn tạm, kẻo tự mình qua đó ăn lại phải đối mặt với mấy cặp mắt như đèn pha và tiếng nuốt nước bọt.

- Thế không được, còn phải cho cậu Dã thật nhiều thịt chứ.

Thẩm Lục Hà cười nói:

- Một lũ đàn ông con trai các anh phải ăn khỏe vào.

Đồng chí Dã vai hùm lưng gấu vội gào lên:

- Chị Sáu ơi, thịt thịt thịt thịt thịt thịt, thật nhiều thịt thịt thịt thịt thịt ạ.

Thẩm Lục Hà cười muốn chết, lấy ra một hộp cơm:

- Chị xới ngay cho cậu thật nhiều thịt đây.

- Cảm ơn chị Sáu!

Lục Dã xoa xoa tay, đứng trước chậu đồ ăn lớn mong chờ cơm mẹ nấu. Thấy chị Sáu định múc vào món cà chua xào trứng, anh ta vội nói:

- Đừng lấy trứng!

Thẩm Lục Hà ngạc nhiên liếc nhìn:

- Thế thì mất cân bằng dinh dưỡng đấy.

Lục Dã rụt rè liếc vị anh hùng đá vỡ trứng.

Nhờ phúc của bà chị ấy mà giờ thấy loại trứng bể lòng này anh ta còn chẳng dám nhìn, cả đại đội hình sự nghe tới trứng là biến sắc.

- Không cần đâu, hôm nay em không cần chất dinh dưỡng này.

Lục Dã nắm tay chị Sáu, hướng muôi về phía món sườn đậu cô ve:

- Món này là tốt nhất.

Thẩm Trân Châu mím môi cười bên cạnh, lại không dám cười lộ

liễu quá, nhịn tới khó chịu.

Trước khi đi, Cố Nham Tranh mở cửa ghế lái, nói với Thẩm Trân Châu:

- À phải rồi, tối qua Chu Phi Minh khai rồi. Chị ta nói nửa đêm về nhà thấy có người chết, bị Lương Kiến Quốc ép giúp xử lý. Bình thường Lương Kiến Quốc đánh đấm chị ta, chị ta tới Liên Thành cũng là để trốn hắn, không ngờ lại bị hắn tóm được. Lần này hắn lấy cả nhà chị ta ra uy hiếp, bắt giúp phi tang thi thể. Cô thấy sao?

Thẩm Trân Châu vốn tinh tế, dồn hết tâm trí vào vụ án, không nhận ra gần đây Cố Nham Tranh cứ thích hỏi ý cô.

Lục Dã xách hộp cơm đứng bên cạnh, đang phân vân có nên thêm một suất cơm nữa không. Nghe Cố Nham Tranh hỏi Thẩm Trân Châu, anh ta cũng nhìn sang.

- Chắc chị ta nói thật. Hành vi phân xác của Lương Kiến Quốc đi kèm khuynh hướng bạo lực, tính kiểm soát rất mạnh. Thường kèm theo trạng thái chai sạn cảm xúc hoặc phân ly, coi thường mạng sống, thông qua việc phân xác để đạt được cảm giác chi phối về mặt tâm lý. Hành vi bạo lực như thế cũng sẽ xuất hiện trong cuộc sống.

Thẩm Trân Châu vừa nhớ lại những cuốn sách tâm lý học từng đọc vừa nói:

- Tôi thấy ở cạnh hàm và cổ Chu Phi Minh có vết bầm tím, khớp với lời chị ta.

Cố Nham Tranh nói:

- Hắn còn có hành vi xâm hại thi thể.

Lục Dã cau mày, chửi khẽ:

- Đúng là không phải người.

Rõ ràng Cố Nham Tranh không có ý để người ta chửi Lương Kiến Quốc.

Thẩm Trân Châu lập tức hiểu ý anh.

Xâm hại thi thể nghĩa là hắn có thể bị kết luận mắc rối loạn tâm thần nghiêm trọng, tới mức thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật.

Cô buột miệng:

- Hành vi này đi kèm rối loạn tâm lý nghiêm trọng, có xu hướng rối loạn nhân cách chống đối xã hội, bất lợi cho việc xét xử. Nhưng hắn xử lý thi thể thuần thục, sạch sẽ, không phải hành vi lý trí mà người mắc bệnh tâm thần làm được, còn ngủ được ở hiện trường phân xác, tôi nghi hắn...

- Không phải lần đầu gây án.

Cố Nham Tranh nói:

- Và có thể loại trừ rối loạn tâm thần, có thể nói là... rối loạn tâm lý tình dục.

- Rối loạn tâm lý tình dục!

Thẩm Trân Châu và Cố Nham Tranh đồng thanh, đôi mắt cong cong của cô gái nhỏ in vào đáy mắt Cố Nham Tranh, anh cũng nhìn cô mỉm cười.

Lục Dã chẳng hiểu mô tê gì:

- Rối loạn cái gì thế? Hắn biến thái à? Hắn vốn là đồ biến thái rồi còn gì.

- Như vậy hắn tuyệt đối không thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật, cô giỏi lắm.

Cố Nham Tranh nhìn Thẩm Trân Châu, chẳng hề che giấu sự tán thưởng.

Thẩm Trân Châu cười thầm, thần tượng khen cô rồi.

Chiếc Cherokee chạy đi dưới nắng ấm buổi trưa, Thẩm Trân Châu đứng bên đường vẫy tay chào tạm biệt.

Thẩm Lục Hà mừng vì con gái được nghỉ, giục:

- Đợi em con tan học, hai đứa đi xem phim gì đó đi, đừng phí kỳ nghỉ tử tế thế này.

Thẩm Trân Châu không muốn đi, khập khiễng quay vào tiệm, ngồi trên chiếc ghế đẩu nhỏ ở cửa nhặt đậu cô ve. Cô có bản lĩnh lớn bắt tội phạm, cũng có kỹ năng nhỏ nhặt đậu, cúi đầu một lúc đã nhặt được một nắm to.

Thẩm Lục Hà thương con gái trẻ trung mà suốt ngày chỉ đi làm về nhà, chẳng có chút giải trí nào, đẩy cô một cái:

- Mẹ trả tiền cho, bảo em con đạp xe chở đi, khỏi phải đi bộ.

- Con không đi đâu, con không thích xem phim, chỉ thích phụ việc

trong tiệm thôi.

Thẩm Trân Châu nhặt mấy quả đậu cô ve mập lên:

- Tối hầm với miến cho con ăn nhé?

Thẩm Lục Hà nổi cáu:

- Con xem mẹ có giống sợi miến không!

- Con muốn ở nhà nghỉ ngơi một chút mà.

Đôi mắt to long lanh của Thẩm Trân Châu nhìn bà làm nũng.

- Thôi được, con thích sao thì làm vậy.

Thẩm Lục Hà biết Thẩm Trân Châu không muốn mình vất vả quá, bèn chuyển chủ đề:

- Đội trưởng Cố người tốt thật đấy, có vẻ rất quý con.

Thẩm Trân Châu như được mở máy hát, liến thoắng "giới thiệu" cho Thẩm Lục Hà những đại án kinh điển của đội trưởng Cố. Giới thiệu xong, bà Thẩm Lục Hà vốn lạc quan vui vẻ cầm dao phay mà tay cũng run run.

Thẩm Trân Châu nghỉ ngơi ở nhà hai hôm, rồi ngồi lì trong văn phòng mấy hôm nữa, vết thương ở đầu gối cuối cùng cũng lành. Ngày nào cô cũng lại hăng hái như rồng như hổ, đi khắp phố phường.

- Đấy, cô ấy làm ở đây.

Chu Song Hỷ dẫn vợ chồng Thái Đa Bảo tới, hai người ôm lá cờ thi đua đứng ở cửa văn phòng chung, rụt rè nhìn vào trong.

Chu Song Hỷ gọi một tiếng:

- Đồng chí Thẩm, gia đình nạn nhân mang cờ thi đua tới tặng cô này. Cô mau ra đây.

Thẩm Trân Châu cuối cùng cũng làm xong hộ khẩu cho bé gái tháng trước, có điều tên đã đổi. Lúc trước định đặt là "Tống Chiêu

Đệ", Thẩm Trân Châu không cho đăng ký. Lần này mẹ đứa bé và bà ngoại bế bé tới, đặt cái tên rất hay là "Viên Tâm Nghi".

- Con bé theo họ tôi, bố nó không quản được tôi, không được thì ly hôn.

Mẹ đứa bé rất thương con gái, chỉ nhìn hai chữ "Tâm Nghi" là đủ thấy.

- Tên này hay quá, sau này con bé thuận buồm xuôi gió, làm việc gì cũng vừa lòng hợp ý.

Thẩm Trân Châu xoẹt xoẹt làm xong hộ khẩu cho đứa bé, nói tới mức hai mẹ con mát cả ruột gan, nhất quyết dúi cho Thẩm Trân Châu một nắm kẹo đầy tháng.

Nghe Chu Song Hỷ gọi, Thẩm Trân Châu làm xong việc, đứng dậy:

- Tới đây!

Chị Vương cũng theo ra xem náo nhiệt, thấy Thái Đa Bảo và Triệu Mai như dọn sạch cả tiệm tới, ngoài cờ thi đua còn mang theo lê, anh đào, dâu tây, việt quất, toàn trái cây ngon thượng hạng.

- Cảm ơn các đồng chí cảnh sát đã phá án giúp chúng tôi, để con gái chúng tôi được nhắm mắt.

Triệu Mai định quỳ xuống, Thẩm Trân Châu bước lên một bước nhanh tay đỡ lấy cánh tay chị.

- Anh chị đừng như vậy, đây là trách nhiệm của chúng tôi. Hơn nữa cũng không phải một mình tôi góp sức, các đồng chí bên đội hình sự đều đã dốc hết tâm lực.

Thẩm Trân Châu nhìn mái tóc bạc trắng của Triệu Mai và Thái Đa Bảo tiều tụy không chịu nổi, thầm thở dài.

Hai người ăn nói vụng về, không biết nói gì. Là họ mải làm ăn mà

không dạy dỗ con cho tốt. Lần này họ định về quê chôn cất con gái, sau này sẽ ở luôn dưới quê.

Trưởng đồn Mã từ văn phòng đi ra, ba bước gộp làm hai:

- Nào nào nào, tôi chụp cho mọi người tấm ảnh, sau dán lên bảng tin.

Ông mượn máy ảnh của phòng pháp y, vốn định chụp ảnh Thẩm Trân Châu cho bảng tin, không ngờ mèo mù vớ cá rán, vừa hay ghi lại được khoảnh khắc này.

"Thần cảnh như chim ưng, khắc tinh tội phạm."

Oa, nghe uy phong ghê.

Thẩm Trân Châu đứng ở đầu kia lá cờ, cười ngượng ngùng. Nếu đội trưởng Cố mà thấy, chắc chắn lại bảo lần này vui thật.

Vợ chồng Thái Đa Bảo đi rồi, Thẩm Trân Châu gọi Chu Song Hỷ lại:

- Đồng chí Chu, vụ án này đâu phải một mình tôi phá, cờ thi đua với trái cây tôi không thể giữ một mình được.

Chu Song Hỷ đẩy gọng kính cười:

- Đội Bốn đã treo lá cờ "Trừng ác dương thiện, sáng suốt tinh tường" lên rồi. Trái cây cũng chia một ít rồi, chỗ này cô cứ cầm, không sao đâu. Đội trưởng Cố còn đặc biệt dặn tôi nhắn cô một tiếng, lần này cũng cảm ơn cô.

- Thế này ngại quá.

Đợi anh ta đi rồi, Thẩm Trân Châu gom đống trái cây chất như núi trên bàn, chia cho mỗi đồng nghiệp tới chúc mừng một ít.

- Lần này em oai rồi, đồn mình lần đầu được tặng cờ thi đua đấy. Đủ cho trưởng đồn Mã khoe tới Đoan Ngọ năm sau, không treo ngay

giữa cổng thì coi như ông ấy biết điều. Chỗ trái cây này em giữ lại nhiều vào mà mang về ăn, cho chị Sáu với em gái vui lây.

Chị Vương lén lút chọn toàn loại đắt cho vào túi Thẩm Trân Châu, như được thơm lây.

- Chúc mừng em nhé Nhóc Thẩm, cũng làm rạng danh đồn mình.

- Nhóc Thẩm, nhờ phúc em mà lần này ăn trái cây no luôn.

- Mọi người cứ lấy mà ăn, bình thường cảm ơn mọi người đã giúp đỡ em, đừng khách sáo với em.

Thẩm Trân Châu chia xong cho từng người, ném hai quả táo còn thừa lên bàn Hồng Lạc, mắt không thèm liếc mà đi luôn.

Cô không chơi trò cô lập đâu, ăn đi, đừng có nghẹn đấy.

Tan làm, Thẩm Trân Châu chở đầy một xe trái cây về nhà, Thẩm Lục Hà vẫn đang bóc tỏi thái hành. Mỗi ngày của bà đều lấp đầy bởi những việc lặt vặt như thế.

Trời vừa ấm lên, bà mặc chiếc áo cộc tay cũ do mấy chị em bạn thải ra. Rõ ràng mới ngoài bốn mươi, bằng tuổi Nguyên Giang Tuyết, nhưng vì không thích chưng diện, tóc cũng buộc túm sau đầu, hai người trông như chênh nhau năm sáu tuổi.

Ngày nào bà cũng chẳng làm gì khác, chỉ quay cuồng trong tiệm. Nhào bột xào rau, nồi niêu xoong chảo, hơn mười năm đều sống như vậy.

Dù gia cảnh nghèo khó, hai cô con gái lại rất biết phấn đấu, ai cũng bảo Thẩm Lục Hà sau này có phúc.

- Chúng nó có tiền đồ tới đâu thì tôi vẫn bán bánh bao của tôi, làm mẹ không thể làm gánh nặng cho con cái. Nuôi chúng nó là trách nhiệm của tôi, đâu phải chúng nó nợ tôi.

Thẩm Lục Hà học không cao, chỉ hết tiểu học, nhưng sự cần cù lương thiện đã phủ lên bà một lớp màu chất phác của người lao động, lấp lánh trong tiệm bánh bao nhỏ bé.

- Mẹ ơi mẹ ơi mẹ ơi ơi ơi...

Từ xa, Thẩm Trân Châu đã cất giọng gọi trước.

Cô đẩy xe đạp về, giỏ xe phía trước, tay lái, yên sau đều chất đầy trái cây.

- Trời đất ơi, lại khuyên ông bà nào đừng bày hàng, rồi mua hết hàng nhà người ta đấy à?

Thẩm Lục Hà cầm muôi to đi ra, liếc hai cái:

- Hết tiền tiêu vặt rồi chứ gì, mẹ chi viện cho ít nhé?

- Không tốn tiền đâu, người ta tặng con đấy hì hì hì.

Thẩm Trân Châu hào hứng rút lá cờ thi đua trong túi vải ra, đưa cho Thẩm Lục Hà:

- Chữ thầy giáo dạy mẹ chưa trả lại hết chứ ạ?

- Nhét con lại vào bụng thì mẹ cũng chẳng quên được chữ.

Thẩm Lục Hà nhận lấy mở ra xem, rồi gấp lại. Xong lại mở ra:

- Con vẫn đọc cho mẹ nghe đi!

- "Thần cảnh như chim ưng, khắc tinh tội phạm"! Mẹ, mấy cái này đều là gia đình nạn nhân tặng con đấy!

Thẩm Trân Châu ôm cánh tay Thẩm Lục Hà nhảy nhót đòi khen:

- Mẹ! Con giỏi không!

- Ôi con cưng của mẹ, con giỏi quá!

Thẩm Lục Hà nâng mặt Thẩm Trân Châu hôn chụt chụt hai cái.

Bà cầm lá cờ thi đua đứng trước cửa tiệm hắng giọng, quệt khóe

mắt, lấy lại tinh thần, gọi vang như chuông:

- Cờ thi đua đây! Trân Châu ơi, sao con lại mang về cả cờ thi đua thế này! Đây là cờ thi đua đấy, không phải người thường được tặng đâu nhé!

Bà con hàng xóm rất nể mặt, lần lượt từ các cửa hàng chui ra.

- Cờ thi đua? Trân Châu được tặng cờ thi đua à? Mau cho dì xem nào, chữ đẹp quá. Nền nhung đỏ chữ vàng to, treo đâu cũng nổi.

- Trời ơi, phá án mà được tặng thật à? Chỗ trái cây này cũng thế à?

- Có tiền đồ rồi, Trân Châu, cháu đúng là niềm hy vọng của Thiết Tứ chúng ta. Nhìn mẹ cháu vui kìa, đổ cả lọ muối vào nồi rồi đấy.

Thẩm Trân Châu đứng trước tiệm bánh bao, mặt đỏ bừng phát trái cây, bà con hàng xóm ai thấy cũng có phần.

Bốn phương tám hướng toàn lời khen, tưởng như cô đã thành cảnh sát số một Liên Thành, anh hùng ngành cảnh sát rồi ha ha.

Thẩm Lục Hà xới cơm cho người khác cũng mạnh tay hơn mọi ngày, thấy ai tới khen con gái mình là múc trước một muôi thịt heo chiên giòn.

Chú Lư và mọi người đã nghe tin vụ phân xác được phá, đoán được chỗ trái cây này ai tặng. Chú nho nhã bưng bát, trong bát là dâu tây và việt quất, vắt chân chữ ngũ nói:

- Chú phải ăn cho sạch, cũng hưởng chút hỉ khí chính nghĩa.

Trưởng đồn Mã định treo lá cờ ở chỗ nổi bật nhất ngay lối vào đồn, hôm nay cho cô mang về nhà khoe một vòng, mai ngoan ngoãn mang lên treo tường.

Nguyên Giang Tuyết cầm lá cờ "chậc chậc" mấy tiếng, đưa từng người xem xong, nở nụ cười:

- Tối nay dì nhất định phải uống với mẹ cháu một ly, hồi đó dì Nguyên cũng suýt vào trường cảnh sát đấy, tiếc là ngày ấy chẳng hiểu mấy về ngành này, đâu biết bây giờ lại oai thế.

- Có cô thì cũng chẳng làm được. Ba ngày yêu hai ngày chia tay, ngày nào cũng vì chuyện riêng mà làm loạn tới đồn cảnh sát, ai thèm nhận cô.

Chú Lư không chút khách khí bóc mẽ:

- Như Trân Châu chăm chỉ lại chính trực mới hợp làm nghề này.

- Anh khen nó thì khen nó, đừng có giẫm lên tôi. Anh là thứ tốt đẹp gì chắc, yêu nữ sinh tới mức phụ huynh tìm tới trường, chẳng phải cũng mất việc à!

- Người ta tốt nghiệp cấp ba hai năm rồi, tôi yêu người ta thì sao?

Chú Lư đặt bát xuống, tức tối:

- Việc là tôi tự xin nghỉ, tôi ngay thẳng thì không sợ bóng nghiêng!

Ôi, lại cãi nhau nữa rồi.

Thẩm Trân Châu lặng lẽ cuộn lá cờ lại, mang lên lầu nhét vào chăn của Thẩm Ngọc Viên, định dọa em một phen.

Sắp tới giờ cơm tối, Thẩm Trân Châu phụ chị Sáu, thỉnh thoảng nhắc tới đội trưởng Cố, lần này Thẩm Lục Hà lại tỏ ra rất lạnh nhạt:

- Đừng nói nữa, mẹ đang bận kho cá, để sau hẵng nói.

Hôm ấy nghe con gái lớn kể xong, Thẩm Lục Hà gặp ác mộng luôn!

Sự thật chứng minh, anh hùng chính nghĩa tới đâu cũng không chịu nổi bị nhắc tới mãi.

Để đám cán bộ đói meo được yên tâm tăng ca, đội trưởng Cố cưỡi chiếc mô tô 750 tới mua cơm hộp.

Thẩm Trân Châu thấy mà muốn cười, đường đường đội trưởng Cố

của tổ trọng án mà lại đi chạy việc vặt.

Đương nhiên cô không dám nói câu trêu trước mặt đội trưởng Cố, cô xới từng hộp cơm đưa vào tay Cố Nham Tranh, ngừng lại một chút.

Cố Nham Tranh:

- Sao thế?

Thẩm Trân Châu nhìn bàn tay to đang mở ra của anh, vẫn còn đỡ được hai hộp, thế là xới thêm hai hộp chồng lên.

Oa, đội trưởng Cố một lần tám hộp.

Lúc này Cố Nham Tranh mới đặt vào thùng xe bên, quay lại tiếp tục chờ, kiếm chuyện để nói:

- Trái cây ngon không?

- Tôi còn chưa ăn đâu.

Thẩm Trân Châu cúi đầu xới cơm, chưa nói gì mà lúm đồng tiền đã lộ ra.

Xem ra chưa ăn mà cũng ngọt rồi.

Cố Nham Tranh mím môi cười một cái rồi không hỏi nữa.

Xới cơm xong, trước khi đi Cố Nham Tranh hỏi:

- Sao cô lại nghĩ tới chuyện đi kiểm tra giấy phép lao động người ngoại tỉnh?

Thẩm Trân Châu cầm túi vải lên, rút ra một xấp "Sổ đăng ký người ngoại tỉnh tới Liên Thành", đưa cho Cố Nham Tranh:

- Cũng là do may mắn thôi mà, năm nào trưởng đồn Mã cũng phải thống kê một lần, ai ngờ lại đụng phải Lương Kiến Quốc.

Đây là việc khổ sai tốn công tốn sức, Thẩm Trân Châu lại nhờ nó mà phá được đại án, phải nói là trong số mệnh cô có sẵn bản lĩnh điều tra hình sự.

Cố Nham Tranh lật mấy trang, nói:

- Cô chờ chút, tôi cũng có thứ cho cô.

Cố Nham Tranh lục trong thùng xe bên ra một túi sách, phải hơn mười cuốn. Anh tiện tay phủi phủi rồi đi tới đưa cho Thẩm Trân Châu:

- Tôi thấy cô có nghiên cứu tâm lý tội phạm, đây là ghi chép và giáo trình hồi tôi học tập ở nước ngoài, ngoài tâm lý tội phạm và phác họa chân dung tội phạm, còn có một phần nhỏ về pháp y. Có mấy phần tiếng Anh, cô đọc hiểu không?

Oa, có phải do cô thể hiện tốt quá nên được tặng bí kíp họ Cố không?!

Thẩm Trân Châu nhìn chằm chằm bí kíp họ Cố mà mừng phát điên, thi đại học cô được 145 điểm tiếng Anh đấy! May mà vẫn còn sót lại một tia lý trí:

- Tôi biết một chút, tôi dùng từ điển tiếng Anh của Khoai Viên là được.

- Chắc không có từ vựng chuyên môn quá đâu, chỗ nào không hiểu cô cứ ghi lại, lúc nào rảnh qua hỏi tôi.

Cố Nham Tranh thấy cô hì hục xách cái túi dày cộp, đưa tay giúp cô xách tới cạnh túi vải:

- Thế tôi đi đây, bọn họ đang đói.

- Cảm ơn đội trưởng Cố, anh đi cẩn thận.

Thẩm Trân Châu bình tĩnh tiễn đội trưởng Cố đi, anh vừa khuất bóng, cô đã nhào tới bàn mở ngay một cuốn ghi chép.

Nét chữ cứng cáp mạnh mẽ của Cố Nham Tranh cũng rắn rỏi đẹp trai như con người anh, những ghi chép phân tích chi chít cùng những kiến giải độc đáo về các vụ án hiện ra trọn vẹn. Thẩm Trân Châu ôm

cuốn sổ, mừng rỡ nói:

- Cái này còn quý hơn cả chữ ký tận tay!

Thẩm Trân Châu phát tài rồi.

CHƯƠNG 19

ĐÀO GÓC TƯỜNG?

- Lại phá án trong vòng 48 tiếng, báo chí nước ngoài đều khen tổ trọng án các cậu phá án thần tốc.

Cục trưởng Lưu cúp điện thoại của lãnh đạo sở tỉnh, cười híp mắt nhìn Cố Nham Tranh.

- Chuyện thế nào anh cũng biết rồi.

Cố Nham Tranh thấy trên bàn ông đặt một tờ đơn, bèn ngồi xuống đối diện cục trưởng Lưu trước:

- Đến gia đình nạn nhân còn biết ai có công lớn.

- Không thể nói thế được, phá án là phải tập hợp trí tuệ của nhiều người. Hơn nữa cậu đang đẩy vụ án theo đúng trình tự, rà soát thăm hỏi đi thăm hỏi lại, chắc chắn cũng sẽ phát hiện ra vấn đề của Lương Kiến Quốc. Lần này chẳng phải cũng do cậu chọn tin cô bé đó sao? Làm lãnh đạo biết dùng người mới thật sự là giỏi.

Cục trưởng Lưu chỉ vào lọ thuốc hạ huyết áp:

- Nói đi nói lại cũng còn hơn để sở tỉnh ngày nào cũng gọi điện hỏi tôi tiến độ. Xem này, Captopril nhờ người mang từ nước ngoài về, còn chưa kịp uống thì cậu đã phá xong án rồi.

Cố Nham Tranh gõ gõ tập tài liệu trên bàn:

- Trương Khiết à?

Cục trưởng Lưu gọi anh tới chính là vì chuyện này, ông đứng dậy đóng cửa lại:

- Cô ấy muốn chuyển sang làm nội vụ. Cậu biết đấy, chồng Trương Khiết thường xuyên can thiệp vào công việc của cô ấy, con cái sức khỏe cũng không tốt.

Ngành công an khác các ngành khác, phải cống hiến cho công việc nhiều hơn hẳn cho gia đình. Người nhà chịu phối hợp thì còn đỡ, gặp người không phối hợp thì công việc khó mà triển khai.

- Chê cô ấy không làm được vợ hiền mẹ đảm, suốt ngày không ở nhà chứ gì?

Cố Nham Tranh cười khẩy:

- Pháp luật quy định nữ đồng chí bắt buộc phải lo việc nhà à?

- Đó là chuyện nhà cô ấy, đơn vị không tiện nhúng tay.

Cục trưởng Lưu dựa lưng vào ghế:

- Đây là đơn cô ấy tự viết, tôi không thể không duyệt. Còn cô ấy đi rồi thì phải có người lấp vào, tôi muốn nghe ý cậu, có điều kiện gì?

Cố Nham Tranh cũng ngả người ra sau, đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn:

- Gan to, tinh tế, thân thủ tốt.

- Cái này dễ, khóa tốt nghiệp Đại học Công an lần này có mấy học viên thành tích đều khá. Cậu có thể chọn, toàn sinh viên giỏi cả.

Cố Nham Tranh nghĩ tới gương mặt giả vờ hiền lành chất phác ấy, tâm tư nhạy bén tinh tế, còn có sự kiên nhẫn chu đáo khi đối mặt với quần chúng, cân nhắc nói:

- Tôi không muốn lại đào tạo từng người một nữa, lần này mong có

thể chọn từ cơ sở.

- Cơ sở?

Cục trưởng Lưu khẽ gật đầu:

- Vừa hay kỳ sát hạch tuyển chọn nội bộ năm nay cũng sắp bắt đầu, có thể duyệt cho cậu một suất.

- Sát hạch tuyển chọn nội bộ?

Cố Nham Tranh cười ngắn một tiếng.

Cục trưởng Lưu khó hiểu:

- Sao, cậu còn chê à? Chẳng phải muốn tuyển từ cơ sở sao? Kỳ sát hạch nội bộ đều chọn nhân tài xuất sắc từ cơ sở. Tổ trọng án các cậu có yêu cầu gì cứ nói thẳng.

Đã bảo Cố Nham Tranh nói thì Cố Nham Tranh chẳng khách sáo nữa:

- Ngoài những điều kiện vừa rồi, còn phải có trực giác nhạy bén và thiên phú điều tra hình sự, cắn chặt tội phạm không nhả, tốt nhất khứu giác cũng nhạy một chút.

Cục trưởng Lưu mắng:

- Cậu đang tìm chó nghiệp vụ đấy à?

Cố Nham Tranh cũng cười:

- Còn dùng tốt hơn chó nghiệp vụ nhiều, mặt nào cũng khó tìm được. Tâm lý tội phạm, phác họa chân dung tội phạm, pháp y đều phải biết qua, à phải rồi, còn phải biết chút võ, văn võ song toàn chưa nói, tướng mạo cũng không được kéo thấp mặt bằng chung của tổ trọng án.

Mặt bằng chung không tính đội Ba.

- ... Cậu gọi đây là sát hạch tuyển chọn hay là chỉ đích danh luôn?

Cục trưởng Lưu đương nhiên biết anh nói ai, chiều nay trưởng đồn Mã còn cầm cờ thi đua qua đây đi dạo một vòng.

Cố Nham Tranh vẫn thản nhiên:

- Thế thì còn cần sát hạch nữa không?

- Cút đi.

Cục trưởng Lưu đã có tính toán trong lòng, bắt đầu đuổi người.

Cố Nham Tranh ra cửa thì đụng phải Phác Hưng Thành đội Ba đi vào. Lần này trong tay Phác Hưng Thành cũng cầm một tập hồ sơ đề nghị, khiến Cố Nham Tranh giật giật mí mắt.

- Đội các cậu cũng muốn thêm người à?

- Chỉ đội Bốn các cậu được nở mày nở mặt thôi à?

Cố Nham Tranh cười, tự tin nói:

- Đi đi đi đi, đừng làm tăng gánh nặng ngân sách nữa là được.

Phác Hưng Thành đi vào, ngớ ra hai giây: ... Mắng ai ăn bám đấy?

Cục trưởng Lưu thấy Phác Hưng Thành, đưa tay nhận tập hồ sơ anh ta nộp, gương mặt béo tròn lập tức hết cười nổi.

Phác Hưng Thành cười híp mắt:

- Cục trưởng Lưu, đội chúng tôi vẫn trống một vị trí nữ cán bộ...

Cục trưởng Lưu tức giận:

- Cậu tới đây làm loạn gì? Lúc trước định phân nữ đồng chí cho đội Ba các cậu, các cậu không nhận mà!

Phác Hưng Thành cười hì hì:

- Thì giờ hối hận rồi còn gì.

Cố Nham Tranh đứng ở cửa đi một vòng, chặc một tiếng rồi bỏ đi.

Thẩm Trân Châu ơi Thẩm Trân Châu, mở to mắt ra mà nhìn, đừng

để người ta dụ dỗ mất đấy.

Hạ quyết tâm sau này năng qua lại để vun đắp tình cảm, Cố Nham Tranh quay về văn phòng.

Haizz, ai bảo mình làm lãnh đạo chứ.

Cơm hộp buổi tối bán hết sạch, Thẩm Lục Hà ngồi trong tiệm đếm tiền lẻ.

Dạo này làm ăn khá hơn chút, nhưng phần dư lại chẳng được bao nhiêu, chủ nhà còn đòi tăng năm mươi đồng tiền thuê. Nhà chủ vào Nam làm ăn, xem ra làm ăn không ra gì, đang thiếu tiền đây.

Biết họ có nỗi khổ riêng, Thẩm Lục Hà không trách. Hồi trước ba mẹ con không nơi nương tựa, không có tiền, chính nhà chủ đã cho họ thuê mặt tiền này, còn cho nợ nửa năm tiền thuê.

Ơn che mưa che nắng nửa năm ấy, Thẩm Lục Hà không quên được.

Nguyên Giang Tuyết ăn cơm xong ở đây rồi ngồi xem tivi tiếp. Tiệm bánh bao có một chiếc tivi đen trắng cũ, gắn cái chảo ăng-ten to dò được khá nhiều kênh.

- Tôi thấy chị đừng làm cơm hộp nữa, chuyển sang bán món xào luôn cho rồi.

Nguyên Giang Tuyết liếc Thẩm Trân Châu, hai người nhanh chóng nháy mắt ra hiệu, tiếp tục làm theo lời nhờ của Thẩm Trân Châu:

- Hôm trước chị xào món riêng cho lãnh đạo đội hình sự, ai cũng ngửi thấy mùi thơm mà ngại không dám mở lời đấy.

Thẩm Trân Châu biết nhà tuy kiếm được ít, nhưng đây là nghề Thẩm Lục Hà dựa vào để sống, đột ngột bắt bà đổi cách kinh doanh chắc chắn bà không chịu. Mấy hôm trước cô đã nhờ Thẩm Ngọc Viên nói vài câu, lần này lại mời thêm viện binh.

- Em cũng muốn ăn món xào à?

Thẩm Lục Hà biết Nguyên Giang Tuyết kén ăn, lẩm bẩm:

- Lão Lư cũng hỏi chị có xào riêng được mấy món không.

- Chị dù gì cũng có cái mặt tiền, hơn hẳn hồi trước đẩy xe dọc phố rao bán. Cứ thử xem, không được thì quay lại làm cơm hộp chứ sao.

Nguyên Giang Tuyết cũng là người tính tình phóng khoáng, chuyện lớn thế này qua miệng chị cũng thành chuyện nhỏ.

- Thế chị thử nhé?

Thẩm Lục Hà vốn không mấy tự tin, nhưng gần đây ngày nào người đội hình sự cũng ăn ở chỗ bà, lần nào cũng tỏ ra rất hài lòng, bà dần dần nhận ra rõ tay nghề của mình.

- Thử đi mẹ!!

Thẩm Ngọc Viên ngồi làm bài ở bàn bên cạnh cũng nói:

- Có ai bán cơm hộp mà phát tài đâu.

Thẩm Lục Hà gật đầu thật mạnh, rồi nhìn sang Thẩm Trân Châu. Thẩm Trân Châu đã lớn, trong nhà cũng có tiếng nói lắm rồi.

- Mỗi ngày mẹ cũng không phải lo đồ ăn thừa. Mọi người ăn gì thì mẹ xào món đó. Với lại con cũng có lương rồi, mẹ, mẹ thích sao thì làm vậy. Vui vẻ lên!

Thẩm Trân Châu cổ vũ, tràn đầy kỳ vọng ở Thẩm Lục Hà.

- Được, thế con viết thực đơn giúp mẹ.

Thẩm Trân Châu tươi cười đứng dậy lên lầu lấy tấm bảng đen nhỏ đã chuẩn bị sẵn:

- Viết lên bảng đen trước, có chỗ nào cần sửa thì mình tùy cơ ứng biến. Đợi ổn định rồi đi in thực đơn.

Thẩm Lục Hà thấy cô đã chuẩn bị từ trước, biết Nguyên Giang

Tuyết và Thẩm Ngọc Viên có lẽ là thuyết khách của cô. Bà chỉ dí nhẹ chóp mũi Thẩm Trân Châu, hai mẹ con chụm đầu viết lên bảng đen dòng chữ "Thực đơn hôm nay".

- Mẹ, hóa ra mẹ còn biết nấu nhiều món thế này à?

Thẩm Ngọc Viên chỉ nhìn thực đơn đã nuốt nước bọt:

- Thịt xào vị cá, đầu cá hấp ớt băm, thịt viên Tứ Hỷ, khoai lang kéo sợi, thịt hấp bột gạo, thịt ba chỉ kho mai can... toàn món con chưa được ăn! Mẹ, mẹ giấu nghề!

- Giấu cái con khỉ, chẳng lẽ cho vào cơm hộp à.

- Mẹ lâu lắm không nấu món cầu kỳ rồi, mẹ cứ từ từ thôi nhé.

Thẩm Ngọc Viên cắn đầu bút nói.

- Ngậm miệng lại, chuyên tâm làm bài.

Thẩm Trân Châu làm bộ định búng trán em, dọa Thẩm Ngọc Viên vội ôm trán kêu oai oái:

- Mẹ ơi, chị hai định đánh con!

- Đáng đời.

Thẩm Lục Hà nói với Thẩm Trân Châu:

- Thêm cá tỳ bà với sườn hấp tỏi nữa.

Đừng nói Thẩm Ngọc Viên, ngay cả Thẩm Trân Châu và Nguyên Giang Tuyết cũng sững sờ.

Nguyên Giang Tuyết không nhịn được nói:

- Chị đúng là chân nhân bất lộ tướng. Học ở đâu thế?

Thẩm Lục Hà hài lòng nhìn bảng đen:

- Ông ngoại chúng nó ngày xưa là đầu bếp ở xưởng lương thực, ở đó có gì nấu nấy, ông nấu đủ món, chị nhìn mãi cũng quen, thiên phú

hơn người, liếc một cái là biết nấu.

Khoe rồi, bà Thẩm Lục Hà còn chưa xóc chảo đã bắt đầu khoe rồi.

Hôm sau, trưởng đồn Mã lại bị cục trưởng Lưu gọi qua hỏi tình hình.

Cục trưởng Lưu xem bảng điểm ở trường cảnh sát của Thẩm Trân Châu, chỉ ở mức khá mà thôi.

Nhìn cô học viên lúc ấy mặt còn non choẹt, gương mặt vừa ngọt vừa ngoan, vừa tròn 20 tuổi.

Năm nay liền lập hai công, lần nào cũng là cô tìm ra mấu chốt phá án. Cục trưởng Lưu không khỏi cảm thán:

- Vẫn là cơ sở rèn người, ánh mắt cũng kiên định hơn trước nhiều. Thảo nào thằng nhóc họ Cố không chịu đào tạo học viên trường lớp đưa xuống.

Trương Khiết không phải nữ đồng chí đầu tiên rời tổ trọng án, ông còn tưởng Cố Nham Tranh sẽ không nhận nữ đồng chí nữa. Ai ngờ lần này khiến Cố Nham Tranh chịu xuôi lại là một cô bé, cục trưởng Lưu nghĩ một hồi, càng thấy cô gái này có nghề.

Trưởng đồn Mã dò hỏi:

- Cục trưởng Lưu, có biến động nhân sự gì à?

Ông lăn lộn ở cơ sở hơn hai chục năm, lần đầu gặp được một cán bộ đắc lực thế này, không thể để người ta tùy tiện đào mất được.

Cục trưởng Lưu thong thả nói:

- Chẳng có gì, tôi quan tâm chút thôi.

Trưởng đồn Mã hiểu ý, một mặt mong Thẩm Trân Châu có tương lai tốt hơn, mặt khác thật sự không nỡ để cô rời đồn.

Cũng chẳng biết cô đi rồi thì lá cờ thi đua trên tường có phải tháo

theo không nhỉ?

Qua Tết Đoan Ngọ, giữa tháng sáu trời dần oi nóng.

Tiệm bánh bao chị Sáu đổi tên thành quán cơm chị Sáu. Lần chuyển đổi này rất thành công, thời gian qua lãi cao gấp hai ba lần bán cơm hộp, còn có thể tăng nữa.

Giọng chị Sáu vẫn to như xưa, kèm theo tiếng cười vui sướng.

Khách cũ dắt khách mới tới, có người chen chúc trong quán, có người dứt khoát ngồi ngoài, còn dễ chịu hơn trong nhà. Món xào nhẹ việc hơn nấu cơm nồi lớn, chị Sáu cho lượng nhiều, giá phải chăng, dần dần cũng có khách quen quay lại.

Chiếc quạt cũ trong quán một cái, ngoài quán một cái, quay qua quay lại, trên cây ngô đồng trước cửa đã có tiếng ve sớm.

Đồn cảnh sát Thiết Tứ cũng bắt đầu xao động theo nhiệt độ tăng dần. Không ít đồng chí bắt đầu dò hỏi chuyện sát hạch tuyển chọn nội bộ.

Năm nào cục thành phố cũng có biến động nhân sự, năm nay hiếm hoi đội hình sự cục thành phố có hai suất tuyển chọn nội bộ, mấy sinh viên giỏi và cán bộ cơ sở đều đang để ý, muốn dốc sức tranh một lần.

Trưởng đồn Mã hiểu, đây là một con cá sống khuấy động cả vũng nước chết.

Tháng trước lão Hoàng tận mắt thấy trưởng đồn Mã cầm hồ sơ của Thẩm Trân Châu sang chỗ cục trưởng Lưu, còn tưởng Thẩm Trân Châu sắp lên như diều gặp gió, ai ngờ mãi chẳng thấy động tĩnh.

Lão thấy mình nghĩ nhiều quá rồi, đó là đội Bốn tổ trọng án tầm cỡ tỉnh cơ mà!

- Không có án treo, không có án oan, tổ trọng án hạng nhất cả tỉnh,

ai vào được thì đúng là lên như diều gặp gió.

Hồng Lạc cầm tờ đơn đăng ký sát hạch tuyển chọn nội bộ, cậu ta đã dò được bên đội Bốn vừa đi mất một cán bộ. Năm nào cậu ta cũng đăng ký thi tuyển nội bộ ở các đơn vị khác, năm nay lòng cũng tham lên.

Chị Vương liếc cậu ta:

- Tổ trọng án đội hình sự tùy tiện thi là đỗ được à?

- Em đâu nói em chắc chắn vào được, nhưng mà…

Hồng Lạc búng búng tờ đơn đăng ký, đầy tự tin:

- Điều đầu tiên của sát hạch tuyển chọn nội bộ là phải công tác ở cơ sở đủ ba năm. Có người đến tư cách đăng ký còn không có.

Giết người tru tâm.

Chị Vương lườm một cái.

Trưởng đồn Mã cùng Thẩm Trân Châu từ văn phòng đi ra. Đúng như Hồng Lạc nói, Thẩm Trân Châu không nhận được tờ đơn đăng ký sát hạch tuyển chọn nội bộ, mặt mũi ủ dột.

Lý tưởng cô hằng mơ ước, vậy mà lại kẹt ngay ở ngưỡng đăng ký!!

- Cô còn trẻ, còn nhiều cơ hội.

Trưởng đồn Mã tự tay pha trà đặt lên bàn làm việc của cảnh sát Thẩm, ý tại ngôn ngoại:

- Kiên nhẫn cũng là tố chất cơ bản của công tác cảnh sát mà, đồng chí trẻ, kiên nhẫn chờ đợi chút đi.

CHƯƠNG 20

SỐNG HỪNG HỰC MỖI NGÀY

Chán nản thì đúng là rất chán nản. Mấy hôm nay Thẩm Trân Châu vùi đầu vào sổ ghi chép của Cố Nham Tranh, điên cuồng hấp thụ kiến thức điều tra hình sự, cố rũ bỏ tâm trạng tồi tệ.

Cô cảnh sát khu vực chân tay nhanh nhẹn vẫn dậy từ lúc trời chưa sáng chạy bộ, rèn thể lực có mục đích. Rồi ra sân sau hiệu sách chú Lư tập quyền, còn kéo cả em gái tập đòn theo.

Ba năm nữa, cô sẽ khiến mọi người kinh ngạc!

Móc trái đánh Hồng Lạc, móc phải đấm lão Hoàng, tung cước giữa không trung đá tan đám mây đen trên đầu!

- Còn tập nữa là chú sắp đánh không lại cháu rồi.

Chú Lư thỉnh thoảng bị những chiêu thức kỳ quặc của cô thu hút, ngồi trong hiệu sách cả ngày nghiền ngẫm cách hóa giải.

- Cái này gọi là trò giỏi hơn thầy đấy ạ.

Thẩm Trân Châu chạy bộ từ ngoài về, tràn trề sức sống nâng cao đùi tại chỗ, thấy Nguyên Giang Tuyết vừa ngáp vừa đi về phía quán.

Khỏi phải nói, chắc chắn lại thức đêm đánh mạt chược.

Thấy Thẩm Lục Hà vẫn đang ở trong quán, Nguyên Giang Tuyết vẫy Thẩm Trân Châu lại một cách bí mật.

- Dì Nguyên, có chuyện gì dì cứ nói ạ.

- Hôm qua dì gặp bố cháu ở Liên Thương.

Nguyên Giang Tuyết ngoái lại nhìn Thẩm Lục Hà, ghé sát tai Thẩm Trân Châu:

- Hắn đúng là không ra gì, tiêu tiền cho vợ bé không chớp mắt, chỉ mua đồ đắt chứ chẳng mua đồ đúng. Dì nói cho cháu biết, cháu đừng có tha thứ cho hắn. Ba mẹ con cháu giờ đang dần khá lên, cứ sống tốt cuộc sống của mình, đừng thèm để ý tới thằng khốn đó.

Chị chủ yếu muốn dặn hai đứa Thẩm Trân Châu và Thẩm Ngọc Viên đừng phụ công Thẩm Lục Hà vất vả bao năm, nhưng nghĩ lại cả con phố này hiểu chuyện nhất cũng chỉ có hai chị em, có những lời nhắc qua là được rồi.

- Dì Nguyên yên tâm, cháu biết mà.

Thẩm Trân Châu nói:

- Lát nữa cháu đi cùng mẹ ra chợ tạp hóa mua vải lót xửng hấp, dì có cần mua gì không?

- Lạc với hạt dưa mỗi thứ hai cân.

Nguyên Giang Tuyết móc tiền nhét cho cô:

- Còn thừa thì mua ít kẹo lạc cho hai chị em ăn.

- Có ngay ạ.

Hồi nhỏ chạy việc vặt cho người ta lúc nào cũng có tiền công, giờ lớn rồi, thói quen của mọi người vẫn chẳng đổi. Đó cũng là một cách cưng chiều khác.

- Cho chú ba lạng Thiết Quan Âm ở tiệm trà Hảo Minh nhé, loại hương thanh ấy. Còn thừa cháu mua Bắc Băng Dương uống.

Chú Lư ngẩng lên thấy Nguyên Giang Tuyết, cố tình làm bộ giật

mình:

- Ối giời ơi, cái miệng như chậu máu thế này, tối qua ăn mấy người rồi?

- Ăn cái đầu anh đấy!

Nguyên Giang Tuyết nói hung dữ xong, quay đầu sang quán chị Sáu.

- Thế thì cũng no lâu đấy.

Chú Lư cười hì hì, Thẩm Trân Châu cũng cười hì hì, hai chú cháu cười mãi không dừng.

Chợ hàng tạp hóa nằm trong chợ đầu mối. Thẩm Lục Hà mang thêm ít tiền, trời nóng lên rồi, bà muốn mua cho mình chiếc áo cộc tay rộng rãi, đồ của hai chị em bà mặc hơi chật.

- Mẹ, mẹ đừng mua ở đây, sắp có lương rồi con đưa mẹ lên trung tâm thương mại mua.

Trân Châu đeo gùi, khoác tay Thẩm Lục Hà ra sức kéo đi trong chợ tạp hóa. Nghĩ tới lời Nguyên Giang Tuyết, cô thấy bất bình thay cho mẹ.

- Ở đây rẻ, mẹ đi làm mặc đồ tốt làm gì. Mà quần áo đẹp thì tìm dì Nguyên của con, dì ấy lấy giá vốn cho mẹ.

Ngày trẻ, bà với Nguyên Giang Tuyết cũng là không đánh không quen, giờ Nguyên Giang Tuyết có quần áo đẹp, dù phải lỗ vốn đưa bà cũng nói là giá vốn. Thẩm Lục Hà xào món ngon gọi Nguyên Giang Tuyết sang ăn cũng không lấy tiền. Hai người sống với nhau còn thân hơn chị em ruột.

- Không được, phải lên trung tâm thương mại.

- Được được được, thế thì chưa mua vội.

Thẩm Lục Hà không kéo nổi cô, con nhóc này người toàn sức lực dẻo dai.

Mua đồ cho Nguyên Giang Tuyết và chú Lư xong, hai mẹ con cũng mua vải lót xửng, thế là tiện đường chen vào chợ đầu mối, dạo một vòng xem có rau gì tươi ngon.

Không phải nấu cơm nồi lớn, mỗi ngày không cần lặn lội ra ngoại thành mua rau, ở đây tuy đắt hơn năm xu một hào, nhưng không cần số lượng lớn như thế, bỏ chút tiền lẻ đổi lấy thời gian và sự nhẹ nhàng.

Đi ngang khu gia cầm, thấy lòng vịt bán theo chậu, Thẩm Lục Hà cảm thán:

- Rẻ thế cơ à, hồi nhỏ ông ngoại các con làm lòng vịt kho ngon lắm, tiếc là công thức mẹ không nhớ rõ nữa, không thì chắc chắn món này kiếm ra tiền.

- Chị Sáu ơi, hay mua một chậu về, công thức thì từ từ mày mò. Mẹ thiên phú hơn người mà, chắc chắn mày mò ra được.

Kiếp trước Thẩm Trân Châu là vận động viên võ thuật truyền thống, vì thi đấu nên không thường xuyên ăn ngoài, cô tự mày mò ra không ít món ngon.

Trong đó vịt kho kiểu nọ là món cô thích nhất, cô cũng theo vô số bí kíp chia sẻ trên mạng mà mày mò ra được cách ngon nhất.

- Mày mò ra thật à?

Thẩm Lục Hà tuy hỏi vậy, nhưng vẫn tôn trọng ý Thẩm Trân Châu, lập tức mặc cả với chủ sạp.

- Ba ông thợ da bằng một Gia Cát Lượng, chắc chắn có cách. Mẹ có dám thử không?

- Có gì mà không dám, mẹ là mẹ các con đấy!

Thẩm Trân Châu thấy Thẩm Lục Hà bỏ hai đồng mua cả chậu lòng vịt, mừng rỡ vô cùng.

Phố Thiết Tứ cũng có một tiệm đồ kho, bán bò kho, thịt lừa kho, nhưng không có lòng vịt. Trong thành phố có chỗ bán, nhưng hương vị không ngon, làm ăn rất bình thường.

Hai mẹ con về tới nhà, Thẩm Trân Châu và Thẩm Lục Hà không ngơi tay rửa lòng vịt, phân loại chân vịt, khung vịt, đầu vịt, còn rửa từng sợi lòng vịt ra.

Hai mẹ con kho hai nồi, thấy vị vẫn thiếu chút gì đó. Thẩm Trân Châu lại bốc thêm ít hoa hồi, Thẩm Lục Hà cho thêm ít tiêu xanh.

Cuối cùng vị vẫn thiếu chút gì đó, Thẩm Trân Châu nghĩ một lát, cầm một túi đường trắng to đổ vào.

Thẩm Lục Hà ngạc nhiên:

- Thế này được à?

Nhưng khi đường trắng cho vào ninh lên, tỏa ra mùi thơm khiến người ta chảy nước miếng, Thẩm Lục Hà sốt ruột muốn nếm ngay tay nghề của con gái lớn.

- Ngon quá!

Thẩm Lục Hà nếm miếng lưỡi vịt vào miệng là tan, thơm đậm mềm dẻo, đầu lưỡi còn có chút sụn giòn, không hề có chút mùi hôi của vịt.

Bà vỗ mạnh vai Thẩm Trân Châu:

- Chẳng cần ba ông thợ da, hai ông thợ da mẹ con mình là đủ rồi. Đường trắng đúng là vẽ rồng điểm mắt, con cả của mẹ giỏi quá!

Muốn Thẩm Trân Châu tự đưa ra công thức cũng được, nhưng dáng vẻ tràn đầy tự tin của Thẩm Lục Hà khiến cô thích quá! Cảm thấy cuộc sống có thêm động lực.

Thẩm Trân Châu đặt hai chậu đồ kho vịt vào chỗ trước đây để cơm hộp, lau mồ hôi tươi cười nói:

- Cho mọi người ăn thử trước, ăn thử ổn rồi mình hẵng bán. Cân ký phiền lắm, chia ra từng phần mà bán, lưỡi vịt đắt nhất ba đồng một phần, rồi tới cổ vịt hai đồng, còn lại khung vịt, lòng vịt… đều một đồng một phần.

Thẩm Lục Hà nhẩm tính trong đầu, hai đồng tiền đồ kho vịt, nếu bán theo cách Thẩm Trân Châu thì ít nhất cũng được bốn năm chục đồng.

Đúng giờ cơm trưa, Thẩm Trân Châu vừa bán vừa cho khách tới ăn cơm không ít đồ kho vịt. Trước mặt đặt cái thớt, thái tới đâu nếm tới đó. Người quen đi ngang không tránh khỏi bị nhét một miếng. Người tới thì nhét người, chó tới thì nhét chó, ai cũng vui vẻ.

Anh Lãnh hiếm khi ra khỏi tiệm, gặm cổ vịt ăn thử.

Vị kho đậm đà vừa tê vừa ngọt xộc thẳng vào cổ họng, vị tê cay tấn công vị giác giữa kẽ răng. Cay mà không gắt, tê mà không đắng, hoa hồi, quế và đường phèn ẩn bên trong mang tới tầng tầng lớp lớp dư vị.

Anh Lãnh vừa hít hà vừa không nhịn được lấy thêm miếng cổ vịt nữa, xé từng thớ thịt màu hổ phách, thớ nào cũng thấm vị kho ngọt đậm, nuốt xuống một miếng còn đọng hậu vị khắp miệng, khiến anh gào lên đòi ăn tiếp.

- Món này tên gì thế? Đừng bán nữa, mấy hộp cuối này đưa hết cho anh.

- Vịt đen họ Thẩm ạ!

Thẩm Trân Châu kiêu hãnh nói.

- Tôi cũng lấy, đừng quên phần tôi. Đồ kho vịt ăn mùa hè là hợp nhất, khai vị nhắm rượu, người lớn trẻ con đều ăn được.

Chú Béo khách quen là người sành ăn, giành mua trước hai hộp lưỡi vịt:

- Cái này là đồ ngon đây, chỉ tiếc bà nhà tôi không biết làm.

- Tiền của chú Béo đây ạ, ăn ngon thì chú lại tới nhé.

Thẩm Trân Châu mặt mày hớn hở, tay không ngừng tìm tiền thối đóng đồ ăn.

Thẩm Lục Hà trong bếp đang ra sức xóc chảo, tranh thủ giơ ngón cái với cô con cả!

Có triển vọng rồi!

Khách vãn bớt, hai mẹ con cùng dọn dẹp quán.

- Con giỏi thế này sớm muộn cũng vào được đội hình sự thôi.

Thẩm Lục Hà bỗng nói.

Thẩm Trân Châu ngẩn ra, ý muốn sang đội hình sự làm việc của cô lộ liễu tới thế sao?

Nghĩ lại chuyện tuyển chọn nội bộ, lại nghĩ tới Hồng Lạc vừa nộp được đơn, đang vênh váo trước mặt cô, Thẩm Trân Châu muốn đem cậu ta đi kho thành đồ kho vịt luôn.

Thẩm Trân Châu mặc đồ thường, áo phông trắng với váy yếm bò cũ, vỗ vỗ má lấy lại tinh thần, lại tràn trề sức sống làm việc tiếp.

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục mà, cứ nhìn xa trông rộng thôi.

CHƯƠNG 21

THẢM ÁN KINH HOÀNG

Mùa hè Liên Thành nóng nhất khoảng 35 độ, chẳng bằng miền Nam hơi tí là hơn bốn mươi độ, nhưng khí hậu thế này cũng khiến không ít người ăn uống kém đi.

Thế nhưng ai đi ngang quán chị Sáu cũng tò mò ngó vào, sáng sớm sao mà đông người thế?

Khách chen chúc trong quán, cay tê ngọt đan xen, nước kho đậm đà, đồ kho vịt cung không đủ cầu.

Có người bị thu hút vào, cầm tăm nếm thử một miếng nhỏ, phản ứng đầu tiên là ngọt tươi, ngay sau đó vị tê cay ập tới, khiến họ không thể không móc ví mua.

Người không vội đi thì ngồi luôn trong quán, càng ăn càng không dừng được, lau mồ hôi, gặm xong còn không quên mút ngón tay. Hương vị này đúng là gây nghiện!

Quạt điện kêu vù vù, tivi cũng kêu rè rè.

Thẩm Trân Châu tập luyện về, ôm sổ ghi chép của Cố Nham Tranh học hai tiếng. Dạo này gác xép nóng quá, cô không ngủ được, dồn hết thời gian vào học.

Thẩm Lục Hà làm mì trộn nguội, sợi mì kiềm dai giòn, ăn kèm

tương vừng thơm đậm và nước chua cay, tỏi băm, giấm thơm rưới xuống là mùi bốc lên ngay, dưa chuột thái sợi giòn tan cùng lạc rang, một miếng xuống bụng chua cay khai vị, khiến khách bên cạnh cũng nghển cổ muốn gọi một phần.

- Có cần khủng khiếp thế không, chết một lúc bảy người? Vốn đang nóng, giờ lạnh toát cả người.

Chú Béo bưng bát mì nguội, mua bốn lạng mì về cho vợ con, lúc này cũng chẳng vội lên nhà, dán mắt vào tivi.

Thẩm Trân Châu khựng chân lại, vừa lau miệng vừa ngẩng đầu nhìn.

Bản tin buổi sáng đưa ngắn gọn, nhưng gây ra không ít bàn tán.

- Sinh viên mới tốt nghiệp đấy, thế này thì biết làm sao. Xã hội với nhà trường đào tạo được một sinh viên đâu dễ, bố mẹ cũng đau lòng chết mất.

- Một lúc chết bảy nữ sinh xinh đẹp, gọi là bảy nàng tiên cũng không quá. Rốt cuộc chết thế nào cũng không nói, không biết bao giờ mới phá được án.

- Tôi mà là bố mẹ thì chắc chắn không sống nổi, đều đang tuổi đẹp nhất, lại còn một đám con gái, sao lại nghĩ quẩn thế chứ.

Thẩm Trân Châu đạp xe tới cổng đồn, dạo gần đây ngày nào cũng thấy Hồng Lạc tới sớm, còn cố ý quét sân trước cổng. Cô dựng xe ở nhà để xe đối diện rồi đi tới cửa.

Hồng Lạc thấy cô, cầm chổi chìa ra:

- Không được đăng ký thì cũng đừng tự buông xuôi, cho cô cơ hội thể hiện đấy?

- Tôi không cần quét sân để lấy điểm.

Thẩm Trân Châu nhướng mày nhìn cậu ta, cười giả lả. Trong mắt người khác là khách sáo, trong mắt Hồng Lạc thì khách sáo tới giả tạo.

Cậu ta định móc mỉa vài câu thì ba chiếc xe chở xác được xe cảnh sát mở đường chạy thẳng vào con hẻm nhỏ. Người trực ở phòng thường trực chạy ra mở cổng.

Xe chở xác dừng trong sân đại đội hình sự, vừa đỗ xong, đám pháp y Tần An nhận tin đã chạy ra, từng thi thể đựng trong túi vàng được chuyển ra khỏi xe.

- Một, hai... sáu, bảy.

Thẩm Trân Châu nuốt nước bọt, vụ "bảy tiên nữ" tới rồi...

Bà con hàng xóm đi ngang vẫn đang nói cười, bị bầu không khí nặng nề lây sang, đứng một bên mặc niệm cho các cô. Đồng nghiệp ở đồn cũng chẳng dám ghen tị với tổ trọng án nữa, bảy người phụ nữ trẻ chết thảm thế này, nghe thôi đã sợ chết khiếp.

Cũng không biết lần này sẽ giao cho đội nào phá án.

Giác quan thứ sáu của Thẩm Trân Châu bảo cô, đại án thế này tám phần sẽ rơi vào tay đội Bốn lợi hại kia.

- Nào nào nào, vào họp cả đi.

Trưởng đồn Mã cũng rất nặng nề. Là lãnh đạo cơ sở trong hệ thống công an, thảm án thế này xảy ra cũng sẽ gây áp lực cho cơ sở. Phải tránh tin đồn lan truyền, tránh kẻ bắt chước gây án, tránh để ai nấy đều hoang mang tới không làm việc bình thường được.

Buổi họp giao ban dài lê thê, trưởng đồn Mã dặn mọi người không được tiếc sức chân, đi thăm hỏi nhiều, điều tra nhiều, tuần tra nhiều, giải tỏa tâm lý quần chúng nhiều.

Thẩm Trân Châu ghi các ý chính của cuộc họp vào sổ, chị Vương

bên cạnh thì thầm:

- Chị còn mong con gái mau vào đại học, giờ thì chẳng dám nữa. Tội nghiệp mấy đứa ở Sư phạm Liên Thành. Nghe nói có đứa đã được phân công đi dạy rồi.

Trường Đại học Sư phạm Liên Thành, gọi tắt là Sư phạm Liên Thành. Đúng như vị khách kia buột miệng, vụ án lần này được gọi là vụ "Bảy tiên nữ". Chi tiết cụ thể trưởng đồn Mã không biết, cũng không có tư cách biết, nghe nói đã kinh động tới lãnh đạo tỉnh đích thân hỏi tới. Ngoài dân gian cũng vì báo chí đưa tin mà lan truyền rất rộng. Liên Thành là thành phố du lịch, một ngày chưa phá án thì ngành du lịch bị ảnh hưởng một ngày, thiệt hại kinh tế không biết bao nhiêu mà kể.

Thẩm Trân Châu cũng tiếc thương bảy nữ sinh đã mất. Đồng nghiệp không tránh khỏi đoán già đoán non nguyên nhân cái chết, có người bảo tự tử, có người bảo giết vì tình, cũng có người bảo kẻ bị bắt nạt quay lại giết người bắt nạt.

Cô không bày tỏ ý kiến, nhớ lại những vụ án cùng loại từng thấy ở kiếp trước, kết hợp với sổ ghi chép của Cố Nham Tranh, cẩn thận suy nghĩ. Cô biết đoán bừa là làm tổn thương người đã khuất và gia đình họ thêm lần nữa.

- Cô bé kia khóc hai tiếng rồi đấy nhỉ? Không sao chứ?

Chị Vương nhìn theo ánh mắt Thẩm Trân Châu về phía cổng đội hình sự cục thành phố.

Một cô gái tóc ngắn gầy gò, tóc ngả vàng đứng giữa mấy tốp phụ huynh trông rất cô độc. Cô không có hành lý, xem ra là người ở ngay địa phương tới.

Họp xong, Thẩm Trân Châu nói với chị Vương một tiếng, rót ca trà

mang ra, đi tới cạnh cây ngô đồng đưa cho cô gái:

- Bạn ơi, uống chút nước đi. Cứ khóc thế này thì người chịu không nổi đâu.

Cô gái mặc chiếc áo phông đỏ in dòng chữ quảng cáo mì bò chính tông Lan Thành, trông chỉ vừa mới đủ tuổi trưởng thành. Cô thẫn thờ nhận lấy ca trà uống ừng ực mấy ngụm, đặt ca xuống thì người cảnh sát đối diện lại đưa thêm cho cô một chiếc bánh bao rau.

Thẩm Trân Châu ngồi xuống bờ bồn hoa, vỗ nhẹ lưng Lý Lệ Lệ:

- Để mình đói là ra, lỡ không được tận mắt thấy án phá xong thì sao?

Lý Lệ Lệ vốn định từ chối, nghe vậy thì cắn từng miếng to. Cắn miếng bánh bao rau đầu tiên, cô như nếm lại được hương vị của mẹ đã lâu lắm rồi không có, giờ người thân duy nhất là chị gái cũng đã mất, cô vừa ăn vừa rơi những giọt nước mắt to như hạt đậu.

Thẩm Trân Châu lặng lẽ thở dài, mắt hướng xa về tầng năm đội hình sự, tha thiết mong người nhận vụ án này là đội trưởng Cố.

- Em nhớ chị em kể, phòng ký túc của các chị ấy từng bắt được một nam sinh rình trộm.

Lý Lệ Lệ ăn xong bánh bao rau, cảm xúc ổn định hơn một chút. Có Thẩm Trân Châu đi cùng, cô tìm tới Khang Hà, người đang tạm phụ trách lấy lời khai vụ án.

Khang Hà nhíu mày:

- Sao chỗ nào cũng có mặt cô thế?

- Phiền anh ghi chép cẩn thận.

Thẩm Trân Châu không muốn đôi co với bạn học cũ, khẽ vuốt lưng Lý Lệ Lệ:

- Em nghĩ được gì thì cứ nói.

Khang Hà hừ ngắn một tiếng, cúi đầu tiếp tục ghi:

- Người đó tên gì? Cũng học sư phạm à?

Lý Lệ Lệ nói:

- Em chỉ biết chuyện đó thôi, chị em không kể chi tiết. Anh ta tên gì em cũng không biết. Dù sao các chị ấy với bảo vệ trường nghĩ đủ cách mới bắt được một lần.

Khang Hà nghiêng về giả thuyết giết vì tình. Dù vụ án vẫn nằm trong tay cục trưởng Lưu chưa phân, anh ta nghĩ chắc chắn sẽ về tổ trọng án. Tổ trọng án chỉ có hai đội, đội Ba và đội Bốn. Khả năng đội Ba nhận vụ này cũng rất lớn.

Hơn nữa... đội Ba đang đè một vụ mất tích mãi chưa phá, đội trưởng Phác chắc sẽ xin lưu hồ sơ án treo, giành lấy vụ án gây chấn động xã hội này trước, để xoay chuyển ấn tượng vụ trước không phá được.

Khang Hà nghe lời khai của Lý Lệ Lệ, làn da hơi ngăm ửng lên vì phấn khích:

- Rất có thể hắn chính là nghi phạm, nghe nói các cô ấy đều bị đầu độc, về lý thuyết rất hợp với khuynh hướng hành vi giết vì tình do yêu hóa hận! Tôi đi báo cáo ngay, đào ba thước đất cũng phải bắt được hắn.

- Nhưng không hợp với tâm lý biến thái của kẻ rình trộm.

Biết là đầu độc giết hàng loạt thì có thể phân tích cơ bản, Thẩm Trân Châu nói:

- Động cơ phạm tội, kiểu hành vi và nhu cầu tâm lý của vụ đầu độc giết hàng loạt chẳng có điểm chung nào với kẻ rình trộm, về bản chất

không thể cùng xuất hiện trên một người, tôi khuyên anh đừng phí thời gian vào hướng này.

Khang Hà bị cô chọc cười. Là cảnh sát hình sự kinh nghiệm được người cũ dìu dắt mà trưởng thành, anh ta thấy mình chưa tới mức để một cô cảnh sát khu vực nhỏ ở đồn chỉ bảo, bèn châm chọc:

- Nghe nói đợt tuyển chọn nội bộ lần này cô không đăng ký được, hay cô xin nghỉ việc để đội trưởng Cố mời cô làm cố vấn cho xong. Dù sao cô giỏi thế…

- Cô ấy đúng là rất giỏi, phân tích không sai.

Cố Nham Tranh từ hiện trường đầu tiên ở Sư phạm Liên Thành trở về, đang định gọi các phụ huynh vào phòng hỏi chuyện. Đi qua cổng, gặp Thẩm Trân Châu và Khang Hà, vừa hay nghe được cuộc đối thoại của họ.

Khang Hà thấy Cố Nham Tranh đi cùng cục trưởng Lưu, lập tức xẹp lép.

Cục trưởng Lưu hứng thú hỏi Thẩm Trân Châu:

- Cậu Cố bảo cô có thiên phú ở mảng này, cô phân tích thế nào, nói rõ xem nào.

Thẩm Trân Châu ngượng ngùng nhìn Cố Nham Tranh, Cố Nham Tranh gật đầu, cô mới thong thả mở lời:

- Động cơ của các vụ đầu độc giết hàng loạt tuyệt đại đa số là thù hận hoặc trả thù xã hội, còn kẻ rình trộm đều mắc chứng rối loạn lệch lạc tình dục, mục đích phạm tội là để thỏa mãn tình dục. Hung thủ đầu độc giết hàng loạt có tính toan tính trước rất cao, theo đuổi việc sát thương quy mô lớn không phân biệt, còn kẻ rình trộm thì bốc đồng, có tính lặp lại cao, có mục tiêu chọn lựa cụ thể. Nói vậy thì kiểu hành vi của họ rất khác nhau.

Cô thấy Cố Nham Tranh gật đầu tán thành, tay lén nắm thành nắm đấm bên mép quần, nghiêm túc nói với cục trưởng Lưu:

- Về mặt nhu cầu tâm lý, hung thủ đầu độc giết hàng loạt muốn uốn nắn xã hội theo kiểu hủy diệt, trở thành một kẻ tử vì đạo mang tính trả thù. Loại người này đi kèm chứng hoang tưởng, thuộc loại tội phạm cực kỳ nguy hiểm. Còn kẻ rình trộm vì gặp trở ngại trong quan hệ tình dục ngoài đời thực, dẫn tới việc rình trộm để bù đắp tổn thất tâm lý, thường có nhân cách lo âu, thuộc loại tội phạm ít tấn công. Mức độ tác hại của hai loại cũng khác nhau một trời một vực.

Cô vừa dứt lời, bàn tay cục trưởng Lưu đã vỗ tới:

- Nói hay lắm, phân tích đâu ra đấy, đúng là có phong cách của cậu đấy.

Cố Nham Tranh nghe ra có một phần nội dung lấy từ sổ ghi chép anh đưa, cười nói:

- Cô ấy rất chịu khó. Có điều tôi muốn bổ sung một điểm, số ít kẻ rình trộm sẽ vì cảm giác thất bại hoặc hoang tưởng mà phát triển thành tội phạm bạo lực, nhưng nói chung thì gốc rễ tâm lý của hai loại khác nhau. Trong vụ án này, tôi nhận định giống cô ấy, tạm thời loại trừ kẻ rình trộm, dồn lực vào mạng lưới người quen và quan hệ tình cảm của các nạn nhân.

- Thế vụ này giao cho cậu thì tôi yên tâm. Đồng chí Thẩm này, nếu cô có hứng thú với vụ án thì có thể theo đội trưởng Cố học hỏi trước. Cậu ấy đánh giá cô cao lắm đấy.

Cục trưởng Lưu bị nắng gắt chiếu tới nheo mắt, nói với Cố Nham Tranh:

- Đang thiếu nữ cảnh sát, khi cần có thể biệt phái cô ấy sang.

Cục trưởng Lưu cáo già, như vậy cũng để Thẩm Trân Châu làm

quen với đội Bốn trước. Nếu không hợp thì chuyện sau này cũng khỏi bàn.

Cố Nham Tranh do dự một chút, thứ anh muốn đâu chỉ là biệt phái, nhưng rõ ràng đây là phép thử cục trưởng Lưu dành cho cô.

Cục trưởng Lưu cười hiền từ:

- Cậu không biệt phái thì hôm nào tôi cho đội Ba. Cậu Phác cũng đang sốt ruột xin tôi cô ấy đấy.

Thẩm Trân Châu như bị chiếc bánh từ trên trời rơi trúng đầu, lại còn hai chiếc! Cô không biết đó là phép thử, chỉ đơn thuần mong được cùng đội trưởng Cố phá án.

Đôi mắt hạnh tràn đầy mong đợi, mong đội trưởng Cố lập tức hạ lệnh biệt phái cô sang! Dù chỉ một vụ án này thôi cũng được.

Khang Hà đứng bên cạnh mặt cứng đờ, anh ta không tin vào tai mình.

Người đội trưởng từng thề thốt trước mặt anh ta rằng không cần nữ cán bộ, vậy mà lại phản bội chính mình, muốn phá lệ biệt phái Thẩm Trân Châu, còn tranh giành với đội trưởng Cố!

Rốt cuộc ông ta có ý gì? Khang Hà không dám đoán. Chỉ thấy mặt mình nóng bừng, như bị ai tát giữa không trung.

- Cô về đồn trước đi, có việc tôi sẽ tìm cô.

Ai ngờ đội trưởng Cố chỉ nói đúng một câu ấy.

Thẩm Trân Châu không dám cãi, làm như không thất vọng:

- Chẳng phải phải để gia đình tới nhận thi thể sao? Lý Lệ Lệ không có ai đi cùng, tôi đi cùng em ấy vào nhà xác xem một chút nhé?

- Đi đi.

Cố Nham Tranh nói xong, Lục Dã đứng dưới tòa nhà số hai gọi

anh qua. Anh quay người suýt đâm vào Khang Hà đang đứng ngây ra, không vui nói:

- Cậu còn đứng đây làm gì?

Khang Hà không ngờ Thẩm Trân Châu tốt nghiệp trường cảnh sát xong lại tiến bộ nhanh thế, vừa được đội trưởng Cố để mắt, lại còn được ló mặt trước cục trưởng Lưu.

Những điều cô nói trường cảnh sát không dạy, rất nhiều thứ anh ta chưa từng nghe! Nửa năm nay cô trưởng thành nhanh tới đáng sợ.

Vừa mới chế giễu người ta, Khang Hà đội nắng đi vào tòa nhà, gặp đồng nghiệp khác đi ngược chiều, thấy anh ta mồ hôi lạnh ròng ròng, còn tưởng là do nóng.

Thẩm Trân Châu dìu Lý Lệ Lệ tới nhà xác, xung quanh là tiếng gào khóc, bi thương tột độ.

Lục Tiểu Bảo đã đứng chờ ở cửa nhà xác, bên trong xếp ngay ngắn thi thể bày nữ sinh. Những cô gái vốn xinh tươi rạng rỡ, giờ mặt mày xám xịt, tay chân cứng đờ, trước tiếng gào khóc của người thân, vẫn thờ ơ bất động.

Và phía sau họ, trước mắt Thẩm Trân Châu, Thiên Nhãn lần lượt mở ra...

CHƯƠNG 22

CÔ TA XẢO QUYỆT

Chiều tối ngày hai mươi tháng bảy, Lý Vân xách bình nước về ký túc xá. Thấy Phí Hồng và Lý Vân Vân đang chụm đầu ríu rít.

Phí Hồng học lực ngang ngửa Lý Vân Vân, hai người được nhận giấy phân công công tác sớm nên càng thân với nhau hơn.

Phòng ký túc trường cao đẳng sư phạm có tám nữ sinh, năm người còn lại người thì gội đầu, người thì giặt quần áo, còn ba người ngồi trên giường tầng dưới vẫn đang bàn chuyện phân công công tác sau khi tốt nghiệp.

Phòng ký túc nóng bức, nhưng cửa phòng đã bị người vào sau đóng lại. Cô ấy lầm bầm:

- Cái bệnh lao này còn dịch tới bao giờ nữa, mông tớ nóng tới nổi rôm sảy rồi.

- Ai mà biết dịch tới bao giờ, ra ngoài phải đeo khẩu trang cẩn thận.

Lý Vân Vân tính tình hiền hòa, hay chăm sóc người khác, được lòng mọi người, cả phòng nhất trí bầu làm trưởng phòng.

- Haizz. Lần này tớ còn tưởng cậu được giữ lại trường cơ. Người đáng giữ thì không giữ được, người không đáng giữ thì lại được giữ.

Cô gái lên tiếng tên Chu Kỳ San, gia cảnh khá giả, nuôi thành tính kiêu kỳ đơn thuần, trong lòng có gì là không giữ được.

Lời cô ấy ám chỉ rõ ràng, ánh mắt những người khác trong phòng đổ dồn về phía Lý Vân vừa đi lấy nước về.

Lý Vân một mình xách bốn phích nước nóng về, vì Chu Kỳ San tắm là phải gội đầu, lại nhất định phải dùng nước nóng, cô ta bèn lấy giúp cả.

Lúc đầu Chu Kỳ San từ chối sự giúp đỡ của cô ta, sau vì cô ta cứ nài mãi nên đành chấp nhận sự ân cần ấy, dù sao từ nhỏ tới lớn cô ấy cũng quen được người khác đối xử ưu ái rồi.

- Thuốc phòng lao trường phát đây, tớ pha cho các cậu, phải uống lúc còn nóng.

Sáu chiếc bàn học ghép lại giữa phòng, trên bày đồ dùng cá nhân của từng người. Lý Vân đi tới gom các cốc lại một chỗ.

Chu Kỳ San ngồi chải tóc trên giường tầng trên:

- Uống bao nhiêu thứ thuốc rẻ tiền linh tinh cũng chẳng bằng thuốc nhập khẩu bố tớ mua. Tiếc là phòng bên cạnh về hết rồi, không thì tớ cũng chia cho họ ít.

Lý Vân mặt trái xoan, mí mắt húp, cười làm lành khuyên nhủ:

- Thuốc nhập khẩu gửi tới cũng phải mất thời gian, bác sĩ trường bảo thuốc này không có tác dụng phụ, chủ yếu là mùi hơi nặng, uống một hơi rồi súc miệng là được.

Lý Vân Vân thấy cô ta dè dặt, nhớ tới chuyện không vui trước đây, nghĩ sắp tốt nghiệp rồi, người ta ở lại trường thì cứ ở, mình cũng đi làm nơi khác, bạn học từ tế đừng để thù cũ trong lòng, bèn nói:

- Thế rót cho tớ một cốc.

- Các cậu cũng uống đi, nguội rồi sẽ ảnh hưởng tác dụng của thuốc.

Lý Vân rót thuốc phòng bệnh vào cốc của từng người, ân cần đưa cho họ.

Chu Kỳ San ngửi ngửi mùi, bĩu môi hỏi:

- Sao cậu không uống?

Lý Vân nói:

- Tớ uống ở phòng y tế rồi.

Một nữ sinh khác giơ cốc lên, lắc lắc giữa không trung:

- Chúc chúng mình tiền đồ rộng mở, tương lai tươi sáng!

Chu Kỳ San cũng giơ cốc:

- Cạn ly nào các chị em, sau này tới Liên Thành nhớ tìm tớ, ăn uống vui chơi trọn gói tớ lo hết.

Lý Vân Vân cũng nói:

- Cảm ơn các cậu đã cho tớ những kỷ niệm đại học đẹp đẽ, mai tớ với Quyên Nhi đi chuyển hồ sơ về đơn vị rồi, sau này mình nhất định đừng mất liên lạc nhé.

Ba năm cao đẳng, giờ chính là lúc chia ly. Mấy chị em cùng phòng nói mãi nói mãi rồi đỏ hoe mắt, lần lượt uống cạn...

- Oa, mùi nặng thật đấy.

Chu Kỳ San gọi Lý Vân:

- Mau rót cho tớ cốc nước, họng tê cả rồi.

Lý Vân đi ngang qua giường tầng, làm như không nghe thấy. Khóe môi cô ta khẽ run, nhưng không nhịn được nhếch lên một nụ cười quái dị, quét mắt qua những chiếc cốc đều đã uống cạn.

- ... Tớ, có phải tớ dị ứng thuốc không, sao thở không nổi thế này?

Trương Quyên khó nhọc ngồi dậy, bám vai Lý Vân Vân:

- Tớ khó chịu quá.

Lý Vân Vân cũng túm cổ áo, vừa định nói thì miệng trào ra bọt trắng. Cô lảo đảo đứng dậy:

- Có phải thuốc này có vấn đề không?

Lý Vân đang ngồi cạnh giường cầm dao gọt táo, đưa cho Lý Vân Vân:

- Thuốc chuẩn lắm, sao có vấn đề được? Chẳng lẽ tớ đưa gì cậu cũng thấy có vấn đề à?

- Có vấn đề thật mà! Á...

Lý Vân Vân hất quả táo đi, ngã đập đầu xuống bàn học, rồi quỳ sụp xuống đất. Cô túm chặt cổ áo, mặt tái xanh, há to miệng như con cá thiếu nước.

Chu Kỳ San trên giường tầng trên bỗng ngã xuống. Cô ấy đau đớn tột cùng nằm trên đất, tay phải túm lấy cổ chân Lý Vân:

- Nước, cho tớ nước, nhanh lên!

- Uống nước pha loãng tác dụng thuốc thì sao?

Lý Vân đá văng tay cô ấy ra.

Lý Vân Vân nôn ra một ngụm máu ứ, bụng đau quặn, cô đã không còn sức đứng dậy. Loa phát thanh ngoài trường đang ầm ĩ mở bài "Ái" của Tiểu Hổ Đội, cô thều thào:

- Tiểu Vân, nhờ cậu gọi thầy cô, nhanh lên... chúng tớ phải tới bệnh viện.

Lý Vân ngồi xổm xuống thưởng thức gương mặt đau đớn méo mó của cô ấy, mỉm cười:

- Được thôi, tớ đi gọi thầy cô cho các cậu ngay đây. Đây đều là phản ứng bình thường, các cậu đừng sợ nhé.

Trong phòng ký túc những người khác rên la thảm thiết, lẫn trong tiếng rè rè của loa phát thanh, không ai khác nghe thấy.

Lý Vân nói đi gọi thầy cô nhưng phụ sự trông đợi của bạn học, không hề ra khỏi phòng, mà khóa trái cửa lại.

Cô ta bỏ chìa khóa vào túi quần, run rẩy nhìn họ bò lê thảm hại khắp sàn, vừa sợ hãi vừa hưng phấn. Với cô ta, đây là một màn trình diễn vô cùng đặc sắc.

Lý Vân nhặt quả táo lăn vào góc tường, rửa qua nước, ngồi xếp bằng trên bàn học, vừa gặm táo vừa thưởng thức bức tranh tuyệt đẹp mà cô ta mong chờ đã lâu.

Chu Kỳ San gào khóc lăn lộn khắp sàn, gương mặt xinh xắn dính đầy nước mắt nước mũi. Cô ấy dốc hết sức bò tới trước mặt Lý Vân, dù cầu xin thế nào, Lý Vân không những không giúp cô ấy đi viện, còn bị nỗi đau của cô ấy kích thích tới rùng mình:

- Khóc to hơn chút nữa đi, lát nữa là cậu hết sức rồi.

Lý Vân ngồi xếp bằng trên bàn học, lặng lẽ thưởng thức cảnh họ sùi bọt mép, lăn lộn bò lết khắp phòng.

Đêm đã khuya, mặt họ dữ tợn, chân tay co cứng. Có người vì đau mà túm chặt lấy chăn, có người co quắp bên tường giữ nguyên tư thế đập đầu vào tường, có người ở cạnh cửa cố mở cửa kêu cứu nhưng không thành. Có người móng tay cào xuống nền, mười móng tay lật ngược, để lại từng vệt máu. Có người nằm ngửa trừng mắt, đầu tóc rũ rượi, miệng sùi bọt trắng.

Thi thể dần cứng lại, còn nụ cười trên môi Lý Vân càng lúc càng rộng.

Hết phần đọc thử.